

Giới thiệu Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi

Thể loại: Truyện Tình Cảm

Tình yêu chính là không phân biệt tuổi tác, giới tính, giàu nghèo và nhân vật chính của câu chuyện này cũng như vậy.

Sau một tai nạn bất ngờ, cô vợ hờ của nam chính bỗng chốc trở nên khờ khạo và ngốc nghếch như một đứa trẻ. Anh kết hôn với cô là do bị ép buộc còn anh vẫn chưa chấp một người đàn bà ác độc khác mà anh cho là người anh yêu.

Ả ta đối xử tệ bạc với cô, nhốt cô vào căn hầm tối. Sau một thời gian dài chung sống, anh cuối cùng cũng có cảm tình với cô và hơn nữa là sau khi biết những việc mà mình đã gây ra cho cô như thế nào. Anh đã ân hận và yêu cô thật lòng, quyết bù đắp những lỗi lầm cho cô.

Anh đuổi ả đàn bà kia ra khỏi nhà và hai người trở thành vợ chồng đúng nghĩa nhưng sóng gió lại tiếp tục ập đến. Liệu gia đình họ có được hạnh phúc, họ có sống với nhau trọn đời trọn kiếp hay không? Các bạn hãy đón xem câu chuyện này nhé!

GTNV:

- Hàn Thiên Khánh (Win)

Là một vị chủ tịch của hàng loạt các nhà hàng, khách sạn, quán bar, trung tâm thương mại,..... lớn nhất Trung Quốc. Tính cách lạnh lùng và nghiêm nghị, vô cùng quyết đoán và có chút độc tài, 23 tuổi. Thân hình chuẩn soái ca, gương mặt đẹp như tạc tượng, cao 1m87, mắt nâu, tóc cũng nâu. Giỏi võ, thống lĩnh một bang hội xã hội đen lớn nhất nhì Trung Quốc.

- Cao Duy Anh (kelvin)

Là bạn thân của Win, ông chủ lớn của những khu mua sắm giải trí lớn chỉ sau công ti của Win. Nghề chính là một doanh nhân còn nghề phụ là một bác sĩ tâm lý nổi tiếng. Cũng là một soái ca nhưng kém hấn một bậc. Thân hình chuẩn, 23 tuổi, cao 1m83, gương mặt baby đáng yêu, mắt đen, tóc vàng. Giỏi võ, là phó bang chủ bang Thiên Long của hắn.

- Viên Tuệ Nghi (Sween)

Là một cô gái bị khờ, tâm hồn ngây thơ, trong sáng. 19 tuổi, thân hình thu hút người nhìn, gương mặt trẻ con với đôi mắt nâu to tròn sáng long lanh, cao 1m68, lông mi cong vút, môi anh đào chúm chím, tóc nâu xoăn tự nhiên. Cô được sinh ra trong gia đình khá giả, bố là doanh nhân, mẹ là bác sĩ. Không biết võ, sợ rất nhiều thứ.

- Triệu Lí Như Ngọc (Robeca)

Là một người con gái nham hiểm, thủ đoạn tàn nhẫn đối với một cô gái hồn nhiên, hiền dịu, đảm thắm như tuổi mới lớn mặc dù đã 20 tuổi. Thân hình bốc lửa, khuôn mặt chất cả kí phần son, cao 1m73, tóc hung đỏ xoăn nhẹ phần đuôi, mắt đen. Là một người mẫu kiêm diễn viên nên tài diễn xuất thật sự rất giỏi. Chẳng sợ gì cả nhưng lại giả vờ sợ. Gia đình giàu có và có tiếng nói trong một số lĩnh vực.

- Hàn Thiên Trí (Jone)

Ba ruột của Khánh. Rất hiền từ và đẹp lão, cực kì yêu thương cô, 56 tuổi.

- Lâm Phúc Hoa (kaylee)

Mẹ ruột của Khánh. Hiền từ và xinh đẹp, rất quý cô, 52 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Cuộc gặp gỡ định mệnh

Trong trung tâm thương mại của nhà Hàn Thiên Khánh, Tuệ Nghi đang đi dạo chơi cùng với vệ sĩ của mình thì bỗng thấy một cái váy công chúa màu trắng tay bông đang treo ở trước cửa gian hàng của một shop thời trang.

Cô vội chạy đến cầm cái váy lên và xem xét, gương mặt tỏ vẻ thích thú. Đang định bảo đám vệ sĩ đi tính tiền thì một bàn tay trắng, thon dài chìa đến giật lấy cái váy ở trong tay cô ngắm nghía và vuốt xoa, theo sau cô gái đó còn có một chàng trai soái ca mặc bộ y phục màu đen, gương mặt lạnh toát và không kém phần nghiêm nghị.

- Anh Khánh cái váy này đẹp không? - Cô ta tí tòn quay sang khoe với anh

Lướt nhìn cái váy một lượt rồi lại nhìn sang cô gái có khuôn mặt baby ngơ ngác khi bị cướp đồ một cách trắng trợn. Anh chỉ khẽ gạt đầu rồi cứ nhìn chăm chăm vào cô, khiến cho cùng một lúc hai cô gái đều cảm thấy khó chịu.

Như Ngọc bắt đầu nổi máu ghen tuông khi hai người cứ nhìn chăm chăm vào nhau không rời. Cô ta lấy đà tát vào mặt Tuệ Nghi cái "Bốp" làm cho mặt cô in hằn năm vết đỏ và có chút máu rớm ra do bị móng tay của cô ta cào vào mặt.

Quá bất ngờ, Tuệ Nghi đưa tay lên sờ mặt rồi lại nhìn thấy máu dính trên bàn tay của mình thì sợ quá mà ngất luôn.

Đám vệ sĩ từ đằng sau chạy lên bế thốc cô vào bệnh viện. Còn Win thì cứ đứng chết trân ở đó không nói được lời nào. Hành động của Ngọc khiến anh cảm thấy ớn lạnh, chưa bao giờ cô ra tay mạnh như vậy.

- Anh ơi! Mua cho em cái váy này rồi mình về nha - Như Ngọc lên tiếng nũng nịu cắt đứt dòng suy nghĩ đang còn đang dở của anh.

- Ừ - Khánh gạt đầu đồng ý sau đó hai người thanh toán chiếc váy đó và ra về chuẩn bị cho bữa tiệc sinh nhật tròn hai mươi ba tuổi của anh.

Còn về phần cô, sau khi được đưa đến bệnh viện băng bó thì cũng đã tỉnh lại và không còn hoảng sợ như lúc đó nữa. Ba mẹ của cô cũng đến đón cô về.

Tối đến, trong khuôn viên của một khu biệt thự rộng lớn được trang hoàng lộng lẫy để chúc mừng bữa tiệc sinh nhật của Hàn Thiên Khánh. Những khách mời đều là những ông trùm lớn, những ông chủ có máu mặt, những thương gia nổi tiếng hay những người có tiếng nói trong thương trường và thế giới ngầm ở Trung Quốc và trên toàn thế giới.

Đương nhiên trong số đó không thể thiếu gia đình nhà Tuệ Nghi. Hàn Thiên Khánh là đối tác làm ăn lớn của ba cô nên bắt buộc cô phải đi dự.

Khoác tay ba cô bước vào trong những ánh mắt đang nhìn cô gái mặc chiếc váy trắng mà buổi sáng cô cướp được từ tay Tuệ Nghi thì chuyển sang nhìn cô chăm chú.

Cô xinh đẹp, yêu kiều và không kém phần quyến rũ trong bộ váy dạ hội màu đen có đính lông vũ, mái tóc nâu thả bồng bênh, chân đi giày cao gót màu đen đính đá, cổ đeo sợi dây chuyền bạch kim. Gương mặt được trang điểm nhẹ để che đi vết xước do cái tát lúc sáng.

Ngay đến cả Hàn Thiên Khánh cũng không thể nào cưỡng lại được sự hấp dẫn của cô. Anh nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới rồi từ dưới lên trên, ánh mắt màu nâu lạnh lùng dừng lại ở khuôn mặt hơi tấy đỏ do bị tát quá mạnh dù đã được che đầy cẩn thận nhưng nếu tinh mắt thì sẽ nhìn ra. Bỗng trong anh cảm thấy còn cào cào thấy lạ. Chẳng lẽ anh xót cô sao? Nhưng anh đâu có quan hệ gì với cô đâu mà lại có cảm giác lạ lùng như vậy - thật là đau đầu mà.

Như Ngọc nhìn thấy Hàn Thiên Khánh cứ nhìn Tuệ Nghi không rời thì máu ghen lại nổi lên, mặt đỏ bừng lên vì tức giận. Cô chỉ muốn tát cho Tuệ Nghi một cái nữa nhưng ở đây là chốn đông người, với lại có Thiên Khánh và Hàn lão gia ở đây thì cô chẳng dám động thủ quá tay.

Tuệ Nghi ngoan ngoãn đi theo ba cô đi chào hỏi các ông trùm có máu mặt trên thương trường. Ai cũng nhắm cô cho con trai mình nhưng ngại không nói. Riêng có một ông chủ khá có tiếng nói dạn hỏi cô

- Ngài Jame, đây là con gái của ngài sao? Xinh đẹp quá! Chúng ta có thể kết thông gia không? - ông ta liếc nhìn Tuệ Nghi rồi quay sang ba cô tỏ thành ý

- Xin lỗi ngài Janny. Con gái tôi đã có hôn ước rồi - ba cô thành thật từ chối

- Cho hỏi gia tộc nào mà có phúc như vậy? - ông ta khá ngạc nhiên và tỏ ra tò mò về gia thế gia đình đó

Đang định trả lời thì một giọng nói vừa lạnh lùng vừa nghiêm nghị vang lên cắt đôi lời nói của ba cô. Vừa nghe là đã biết đó là một ông chủ lớn

- Là Hàn Gia chúng tôi - Hàn lão gia nói

Nghe thấy giọng nói vừa lạ vừa quen, ba cô quay lại thì thấy ngay người bạn chí cốt, vào sinh ra tử của mình đang nhìn ông cười hiền

- Hàn Thiên Trí, lâu ngày không gặp - ba cô tiến đến ôm chầm lấy Hàn lão gia vui mừng

- Viên Tuệ Minh, lâu ngày không gặp. Con dâu tương lai của tôi đây sao - Hàn lão gia cũng ôm lấy ba cô vỗ vai. Sau đó nhìn sang cô đánh giá bằng con mắt của một thương gia lâu năm

- Phải rồi. Đây là Tuệ Nghi, con gái của tôi. Nghi nhi, chào Hàn lão gia đi con - ba cô vui vẻ giới thiệu rồi quay sang Tuệ Nghi ân cần

Cô đang ngó đông ngó tây thì bị gọi nên giật mình quay lại, đầu óc trống không, miệng lắp bắp

- Dạ....con chào....ông....nội...hàn...xe...đạp...ạ..

Vừa dứt lời, tất cả mọi người cười ồm lên. Ba cô và Hàn lão gia là cười to nhất, Hàn Thiên Khánh chỉ nhếch mép cười thích thú. Riêng Như Ngọc thì tức sôi máu, cả năm may ra Hàn lão gia cười được mười lần là nhiều. Cô đã làm đủ mọi cách mà chưa thấy ông cười bao giờ, bây giờ chỉ vì một câu nói của Tuệ Nghi mà cười phá lên như được mùa. Hối thế có tức không cơ chứ.

- Tuệ Nghi à, con dễ thương thật - Hàn lão gia vừa nói cười vừa xoa đầu cô đầy âu yếm

Còn về phần cô thì cười tít cả mắt, để lộ hai núm má đồng tiền và răng kẽnh cực duyên. Thấy vậy Hàn lão gia và ba cô lại cười càng to hơn. Nụ cười thiên thần ấy đã lọt vào ánh mắt nâu lạnh lùng của Hàn Thiên Khánh và khiến trái tim anh đã lệch nhịp từ lúc nào. Như Ngọc thì tức chùng tức, nếu không có Khánh và Hàn lão gia ở đây thì cô đảm bảo sẽ cho Tuệ Nghi nhập viện khoa chỉnh hình luôn.

- Ha...ha...ha..... Lúc trẻ cậu khoẻ như trâu bò chuyển thế ý. Bây giờ già rồi lại đi hàn xe đạp sao?...ha..ha..mắc cười quá! - ba cô ôm bụng cười sặc sụa, mất hết cả hình tượng

Hàn lão gia nghe thấy vậy thì mặt đen lại như cái đít nồi nhưng ngay sau đó cơ mặt ông giãn ra, trên môi hiện lên nụ cười hiềm độc. Nụ cười trên môi ba cô tắt ngấm, chắc chắn ông sắp bị chơi một vỏ đầu đinh. Quả thật như vậy, Hàn lão gia đốp lại ngay, đã vậy còn thâm nữa chứ

- Tuệ Nghi gọi ta là ông nội vì vậy ông là con trai của ta. Gọi ba một tiếng đi con ngoan...ha....ha... - Ông trả thù xong thì cười lên khoái chí

- Cái lão già này ngày càng mồm mép đó nha - ba cô đuối lí nên vội đánh trống lảng

- Ta già chắc ông trẻ ha - Hàn lão gia cũng không kém

- Thôi cho tôi xin. Ông là giỏi nhất được chưa - Ba cô giờ còn trắng xin hàng rồi nhìn ông cười vui vẻ. Hàn lão gia cũng cười theo. Có lẽ bụi thời gian không thể làm phai mờ đi tình bạn đậm thắm, mặn nồng của họ.

Hàn lão gia quay sang nhìn Tuệ Nghi khoe khoang

- Nghi nhi, con xem ba con thua ta rồi đó - Ông tự hào cười triu mến nhìn cô bé thiên thần bé nhỏ đang ôm lấy tay mình lay lay.

Nghe thấy vậy, Tuệ Nghi khề nhăn mặt. Cô chu mỏ nhìn Hàn lão gia phụng phịu, bắt đầu giờ tính trẻ con

- Ông nội, ba con mà thua ai là sẽ bắt con đàn hát cho đến khi đứt dây đàn thì thôi để hà giận đó. Ông giết con rồi.

Hàn lão gia gật gù ra vẻ hiểu chuyện. Bỗng ông nảy ra ý định muốn nghe cô hát

- Tuệ Nghi, con có thể đàn hát cho ta nghe không? - Ông nhìn cô hiền từ. Trong đôi mắt ánh lên sự mong đợi. Mọi người cũng nhìn cô bằng ánh mắt tương tự

Cô gật đầu đồng ý rồi đưa mắt nhìn qua nhìn lại như tìm kiếm một thứ gì đó, tay vẫn ôm cánh tay của Hàn lão gia lắc qua lắc lại không ngừng. Hiểu ý, ba cô lên tiếng giải thích cho hành động của con gái bảo bối

- Có đàn guitar không? Con bé không biết chơi piano

- À có, để ta cho người đi lấy - Hàn lão ra hiểu ra thì sai người đi lấy cây đàn guitar của ông đã lâu không dùng đến nhưng vẫn còn rất tốt.

Trong khi đợi người đi lấy đàn. Như Ngọc tiến lên phía trước hất cánh tay nỡ nà của cô ra làm cho cô chao đảo suýt ngã. Rồi mình tự nhiên như ruồi ôm lấy cánh tay của Hàn lão gia mà lúc này cô ôm. Ông có hơi bất ngờ và tức giận với hành động của Như Ngọc nhưng vẫn để im. Ông tự mình cúi xuống đỡ cô đứng lên hỏi han đủ kiểu.

Thấy vậy Như Ngọc đành phải hạ mình, lùi một bước để tiến hai bước. Cô lập tức trở mặt 360 độ, ánh mắt mở to như con nít, gương mặt hốt hoảng tột độ. Cô ta giả vờ xin lỗi Tuệ Nghi

- Xin lỗi, bạn có sao không? Mình sợ ý quá. Mình là Như Ngọc, rất vui được gặp bạn. - Cô ta xỏ ra một tràng dài như kinh thánh rồi đưa tay ra tỏ ý muốn bắt tay với cô.

Ngay khi vừa nhìn thấy Như Ngọc, những kí ức lúc sáng ủa về. Cái tát trời giáng đó làm cho cô đau điếng. Tinh thần cô bắt đầu loạn hết cả lên. Trong đầu những suy nghĩ lộn xộn cứ chạy linh tinh khiến đầu cô càng thêm rối. Cô đứng lép sau lưng Hàn lão gia trốn tránh khiến tất cả mọi người đều bất ngờ kể cả Hàn Thiên Khánh.

Do không biết chuyện nên ba cô và Hàn lão gia rất lo lắng cho cô. Hai người chẳng hiểu chuyện gì cả.

- Nghi nhi có chuyện gì sao? Con bị gì vậy? - ba cô ân cần hỏi han

- Tuệ Nghi, con không khoẻ sao? - Hàn lão gia cũng lo lắng không kém. Ông nhìn người cô một lượt kiểm tra để chắc chắn không có chuyện gì xảy ra với cô.

.....

Những tiếng hỏi thăm cứ vang lên liên tục không khỏi làm cho đầu óc cô choáng váng. Cô ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm lấy đầu lắc lắc lắc để, mọi vật xung quanh cứ quay mòng mòng trước mắt cô, đầu cô ong lên như búa bổ. Cô hét lên khi mọi người còn chưa hiểu gì, càng hỏi nhiều hơn

- IM HẾT ĐI. ĐAU ĐẦU QUÁ

Mọi tiếng ồn lập tức im bật cũng là lúc cô ngã vật ra đất. Ba cô vội gọi xe cứu thương, Hàn lão gia thì không khỏi đau lòng và lo lắng, ông cứ ngồi lay lay người cô gọi tên triu mến nhưng vẫn chẳng có phản ứng gì cả. Đang loạn hết cả lên thì Hàn Thiên Khánh hét lên

- TÔI TUYÊN BỐ TÀN TIỆC

Sau đó anh đi đến bế thốc cô lên trong ánh mắt khinh ngạc của mọi người và giận dữ, ghen tuông của Như Ngọc. Cô ta cứ đi theo anh nói mà như hét vào mặt anh vậy

- Anh Khánh, anh bỏ cô ta xuống đi - Cô léo nhéo

- Khánh à, anh lo cho cô ta sao? Em đang ở đây cơ mà. Anh nhầm rồi, bỏ cô ta xuống đi Khánh à - Cô tưởng anh nhầm mình với Tuệ Nghi nên lên tiếng giải thích

.....

Mặc kệ cho Như Ngọc nói bất cứ thứ gì, anh đều bỏ ngoài tai hết. Điều quan trọng nhất đối với anh lúc này là thiên thần nhỏ đang nằm trong vòng tay anh chứ không phải bất cứ thứ gì khác. Anh cũng không thể lí giải nổi hành động của mình - không phải bộc phát mà như đã lặp đi lặp lại trong quá khứ nhiều lần khiến nó trở thành một thói quen và phản xạ, nhưng anh không thể nhớ được bất cứ thứ gì hết kể từ sau khi anh bị tai nạn và mất trí nhớ.

Những đêm đầu tiên, anh đã liên tục mơ thấy một hình bóng mà anh cho là rất quen thuộc và quan trọng với anh nhưng anh không biết đó là ai cả. Có một cảm giác mát mát không hề nhẹ len lỏi trong lòng anh khi ấy và cũng là bây giờ. Nó đã lặp lại một lần nữa như kiểu cả thế giới đều sụp đổ trước mắt. Có lẽ Tuệ Nghi rất quan trọng với anh - Hàn Thiên Khánh cảm thấy như vậy.

Khi anh bế cô ra đến cổng thì xe cấp cứu cũng đến, bế cô lên xe xong anh bước xuống với sự lo lắng ngập tràn nhưng lí trí anh không cho phép anh đi theo cô.

Như Ngọc đứng nhìn anh thần thờ nãy giờ thì không khỏi tức giận. Anh cũng chẳng nói với cô ta câu nào mà đi thẳng vào nhà. Bực mình quá, Như Ngọc giậm chân bình bịch xuống đất đi về.

Vào đến nơi thì mọi người cũng đã về hết, thế là bữa tiệc sinh nhật 23 tuổi của anh còn chưa tổ chức được một nửa thì đã bị phá hỏng. Để cho người hầu dọn dẹp hết tất cả, anh đi lên phòng sách riêng của ba mình.

Mở cửa bước vào, Hàn lão gia đang ngồi trên ghế nhìn anh như kiểu đã biết trước anh sẽ đến nên đợi. Anh cũng không giấu diếm sự tò mò của mình nữa mà hỏi luôn

- Ba biết con sẽ lên nên đợi con phải không? - Hàn Thiên Khánh nhìn Hàn lão gia nghi hoặc

- Phải - Ngắn gọn và xúc tích ~ đây mới là phong cách nói chuyện của Hàn lão gia. Ông đã trở lại với con người lạnh lùng của mình.

- Ba nói con có hôn ước với cô ta sao? Tại sao con không biết? - Anh tò mò, có chút bực tức vì ba giấu mình.

- Đúng, là con muốn - Ông thần nhiên nói nhưng đối với anh là sét đánh ngang tai.

- Sao? Con muốn - Anh ngạc nhiên mở to mắt, hỏi lại ba một lần nữa như chắc chắn điều mình nghe thấy không phải là mơ.

- Chính xác nhưng có lẽ con quên con bé mà con bé cũng quên con rồi - Ông nói, ánh mắt hơi chùng lại, ông nhớ đến quá khứ.

- Con không biết cô ta. Người con yêu chỉ có Như Ngọc mà thôi - Anh nói chắc như đinh đóng cột

- Có lẽ bây giờ con yêu Như Ngọc nhưng chỉ là rung động nhất thời. Người con yêu thực sự là Tuệ Nghi - Hàn lão gia khẳng định

- Con chỉ yêu Như Ngọc mà thôi - Anh vẫn kiên quyết

- Nếu như con đã nói vậy thì hãy để thời gian trả lời tất cả

Hàn lão gia biết bây giờ anh không nhớ gì nên mới yêu Như Ngọc nhưng ông tin "nợ máu thì phải trả bằng máu, nợ tình sẽ phải trả bằng tình" - Hàn Thiên Khánh đã gây cho Tuệ Nghi nhiều đau khổ, mất mát trong quá khứ thì bây giờ anh phải bù đắp cho cô. Không ai tránh được luật nhân quả cả và định mệnh sẽ là sợi dây vàng nối trái tim hai người lại với nhau lại một lần nữa - Tuy chắc chắn nhưng cũng rất mong manh. Ông mong anh sẽ nắm bắt được cơ hội này.

- Ta muốn con sẽ kết hôn với Tuệ Nghi ngay sau khi mẹ con về nước

- Được nhưng con nói trước con sẽ chỉ lấy cô ta đúng hai năm thôi. Nếu đúng như ba nói thì con sẽ yêu thương cô ấy nhưng nếu không phải thì ba đừng bắt ép con - Anh đồng ý nhưng vẫn ra điều kiện cho ông

- Được. Quân tử nhất ngôn - Ông cũng đồng ý yêu cầu của anh

Sau đó anh về phòng với một mớ hỗn độn trong đầu còn Hàn lão gia vừa đọc sách vừa mỉm cười hài lòng. Tuệ Nghi - cô bé dễ thương ấy sẽ làm con dâu ông, cô sẽ một lần nữa làm trái tim Hàn Thiên Khánh rung động, cô cũng sẽ thay đổi con người lạnh lùng của hai cha con nhà này.

Liệu chuyện gì sẽ xảy ra với Tuệ Nghi. Cô có dễ dàng bước chân vào Hàn gia và chiếm lấy trái tim của Hàn Thiên Khánh hay không? Các bạn hãy đón xem diễn biến câu chuyện vào những chương sau của truyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đại não trung tâm thương mại

Ngày hôm sau, ánh nắng chói chang rọi vào căn phòng bệnh của Tuệ Nghi làm nó sáng bừng lên. Cô gái thiên thần vẫn đang còn say giấc ngủ chợt đưa tay lên che mặt vì chói. Tuệ Nghi từ từ mở mắt tỉnh dậy, đầu cô vẫn còn hơi đau nhưng cũng đỡ hơn hôm qua rất nhiều.

Cô cảm thấy đói bụng, từ hôm qua đến giờ cô chưa có gì nhét vào bụng cả thì lấy đâu mà no. Tuệ Nghi đưa ánh mắt dò xét nhìn khắp phòng bệnh VIP 1 nhưng chẳng có ai để cho cô nhờ vả nên cô đành phải tự thân vận động thôi. Người ta nói "muốn ăn thì phải lăn vào bếp" còn đằng này thì cô phải chịu khó lết xác xuống căn tin thì mới mong có cái ăn.

"Cạch"

Mới đặt chân xuống sàn thì tiếng mở cửa vang lên. Cô quay sang nhìn ra chỗ cửa phòng thì thấy Hàn lão gia cùng ba mẹ cô bước vào. Ba người cười nói vui vẻ đi đến chỗ cô, Hàn lão gia không khỏi thắc mắc

- Tuệ Nghi, con muốn đi đâu sao? - Ông vừa hỏi, mắt vừa nhìn xuống hai chân của cô tò mò

Bị bắt chúng thóp, mặt cô đỏ ửng lên ngại ngùng. Đang không biết nói như thế nào thì bụng cô đã lên tiếng kể lể

"Ọc..ọc...ọc..."

Nghe thấy tiếng bụng mình réo, Tuệ Nghi càng đỏ mặt hơn, cô ngượng ngùng quay đi chỗ khác. Còn ba người thì phá lên cười, Hàn lão gia xoa đầu Tuệ Nghi, ân cần hỏi

- Tuệ Nghi, con đói bụng sao? Chúng ta xuống căn tin ăn ha

Tuệ Nghi nghe thấy vậy thì mắt sáng như sao sa, gật đầu lia lịa, miệng líu lo

- Moa....moa....moa....Ông nội là nhất.....- Cô chồm lên hôn vào má ông ba cái rồi nói bằng giọng hồ hởi sau đó nhảy tót ra cửa đợi.

Để lại Hàn lão gia đang đơ như cây cơ vì hành động tự nhiên của cô. Ba cô nhìn thái độ của Hàn lão gia thì không khỏi tức cười, vội lên tiếng giải thích nếu không chắc ông đứng như trời trồng ở đây cả ngày mất

- Nghi nhi hay hôn mọi người thân vào buổi sáng coi như là lời chào hỏi. Ông đã chính thức trở thành người con bé yêu quý đấy ông bạn già ạ.

Hàn lão gia nghe thấy thế thì không khỏi vui mừng. Ông quay sang ba mẹ Tuệ Nghi gật đầu rồi đi theo sau Tuệ Nghi. Vừa đi, bốn người vừa cười nói vui vẻ làm cho cả cái bệnh viện không khỏi bị đau tim và đột quỵ. Bệnh viện lại có thêm bệnh nhân.

Xuống đến căn tin, cô nhảy tót vào một cái bàn trống ở gần cửa sổ ngồi, đưa ánh mắt nhìn ba người đang đi gọi đồ ăn chờ đợi. Một lúc sau, ba người đi đến ngồi chung với cô. Theo sau là bốn vệ sĩ bụng đồ ăn. Cô vừa nhìn thấy thì quýnh hết cả lên làm ba người lớn lại tức cười vì hành động trẻ con ấy.

.....

Sau khi ăn xong, ba mẹ cô đi làm còn Hàn lão gia và Tuệ Nghi vẫn chưa biết làm gì thì trong đầu cô chợt nảy ra một ý tưởng, cô quay sang nói với Hàn lão gia

- Ông nội, con khỏe rồi. Con muốn cải trang đi vi hành giống như vua chúa ngày xưa

Nhìn gương mặt cún con đáng yêu của cô mà Hàn lão gia không nỡ từ chối. Ông hỏi cô

- Ta đâu có phải vua chúa đâu mà cải trang đi vi hành

- Con nghe nói nhà ông nội có rất nhiều trung tâm thương mại. Con muốn đi đến đó để khảo sát tình hình - Cô trả lời, mắt nhìn lên trần nhà nghĩ ngợi

- Ý hay. Sao ta không nghĩ ra nhỉ. Tuệ Nghi, con thông minh lắm - Hàn lão gia vỗ tay đen đét đồng tình.

Tuệ Nghi cười tít mắt rồi kéo ông đi thay hai bộ đồ thật quê mùa nhưng vẫn không tài nào che giấu được nét đẹp cao quý và sang trọng của hai người.

Sau đó hai người ngồi chiếc Mercedes của ông đến trung tâm thương mại.

Tại đây, ông và Tuệ Nghi cho vệ sĩ đi cách xa 10m để tránh sự chú ý rồi khoác tay nhau bước vào, Hàn lão gia còn dẫn Tuệ Nghi

- Tuệ Nghi, con phải gọi ta là ba. Đừng gọi là Hàn lão gia hay ông nội gì cả. Nếu không ta sẽ không chơi với con nữa đâu

Tuệ Nghi nghe thấy lời hăm dọa của Hàn lão gia thì tái xanh mặt. Ông mà không chơi với cô nữa là cuộc đời cô sẽ chán như con gián cho mà coi. Nghĩ vậy, cô gật đầu lia lịa sợ ông sẽ cắt xít cô. Hàn lão gia nhận được kết quả như ý thì mỉm cười.

Cuộc tàn phá túi tiền của Hàn lão gia bắt đầu. Cô dẫn ông đi khắp nơi chỉ này chỉ nọ làm chân ông muốn rã rời. Những cặp mắt trong trung tâm thương mại thì cứ dán vào cô bé thắt tóc đuôi sam, đeo kính cận che đi nửa khuôn mặt, mặc quần sooc kết hợp với áo sơ mi, chân đi dép tông nhìn quê không tả được. Bên cạnh còn có một ông lão già lù khù chống gậy tre, đi dép lê, mặc quần áo vá sộc xệch, đeo kính râm, đội mũ to bản che đi hết cả khuôn mặt. Tóm lại là nhìn giống hai cha con nhà ăn xin.

Hai người đi đến đâu cũng nhận được ánh mắt kì thị của nhân viên bán hàng cũng như tất cả mọi người. Ông cảm thấy rất bất bình với thái độ huênh hoang ấy, mấy lần định lên tiếng nhưng đều bị cô can lại. Thấy cô vui như vậy ông cũng dễ yên, không muốn phá buổi đi chơi của con dâu tương lai của ông.

Sau một lúc đi hết tầng đồ dùng gia đình mà chẳng mua được cái gì lên hồn. Ông và Tuệ Nghi đi tiếp lên tầng mua sắm. Bước vào thang máy, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên vai hai người. Ghen ghét có, khinh bỉ có, thương hại có,..... tóm lại cuối cùng ông và cô bị đuổi ra khỏi thang máy mặc dù nó vẫn còn rộng chỗ vì có sức chứa 1000 người một lần.

Hậm hực bước ra, cô hướng ánh mắt chán nản nhìn Hàn lão gia bên cạnh than thở

- Ba à, chẳng lẽ người nghèo hay người bình thường khi đi vào khu mua sắm của giới thượng lưu khổ như vậy sao?

Ông cũng ức lắm chứ, nhất định sau lần này về ông phải đuổi việc hết tất cả hoặc cho họ đi học lại môn giáo dục công dân. Ông quay sang Tuệ Nghi kiên quyết

- Nghi nhi, chúng ta bình thường nhưng chúng ta không tầm thường. Con đi theo ta

Cô hiểu ý, đi theo sau Hàn lão gia. Ông dẫn cô đến một căn phòng rộng khoảng 7m, có rất nhiều vệ sĩ canh gác. Có một cái thang máy trong đó, ông dẫn cô bước vào nhưng bị vệ sĩ can lại. Ông đưa ra một cái thẻ rồi hơi hể mũi lên cho anh ta nhìn thấy mặt. Vừa nhìn thấy chủ nhân, anh vệ sĩ đó đã cúi đầu một góc 45 độ rồi quay lại bước vào thang máy cùng với ông và Tuệ Nghi.

Sau khi thang máy mở ra, trước mặt cô cũng lại là một căn phòng giống y chang căn phòng kia nhưng nhiều vệ sĩ hơn. Anh vệ sĩ đi cùng với hai người ta hiệu cho lũ kia, lập tức mười người đi theo sau hai người cùng đám vệ sĩ kia cách xa họ đúng 10m.

Bước ra ngoài, vẻ lạnh lùng của ông trước người khác cũng mất đi mà thay vào đó là vui vẻ, quay sang cười hiền với cô. Tuệ Nghi cũng cười lại, hai ba con lại khoác tay nhau bước đi trong ánh mắt kì thị của người xung quanh.

Đang đi thì bỗng cô thấy một cái đàn guitar cực đẹp. Nhìn là biết rất đắt tiền và được thiết kế độc nhất vô nhị. Tuệ Nghi kéo tay Hàn lão gia đến gian hàng đó xem. Vừa định đụng vào thử thì một cái cán chổi lông gà đã hôn tay cô, Tuệ Nghi vội rút tay lại mặt nhăn như quả táo tàu. Cái đánh khá mạnh đó của ông chủ shop đã khiến Hàn lão gia ngạc nhiên và tức giận.

Ông định làm một trận cho ra ngô ra khoai thì bất gặp cái lắc đầu và nụ cười gượng của cô càng khiến ông đau lòng. Hiểu ý ông lại thôi, quay ngoắt sang nhìn ông chủ shop hỏi mà không giấu nổi sự bức tức

- Tại sao ông lại đánh con gái tôi? Nó làm gì sai sao?

Ông chủ quán nghe thấy chất giọng lạnh lùng thấu xương của Hàn lão gia thì không khỏi rung mình nhưng ngay lập tức ông ta cãi lại vì nghĩ hai người trước mặt chỉ là hai người ăn xin nên không có gì phải sợ cả

- Con gái ông định đụng cái tay bản thủ của nó vào cây đàn triệu đô của tôi. Thử hỏi nếu cây đàn bị gì thì cha con ông đền nổi chắc?

Hàn lão gia nghe những lời xúc phạm người khác như vậy thì không kìm chế được nữa mặc dù cô có ngăn cản bằng mọi cách. Ông phẩy tay ra hiệu cho vệ sĩ chuẩn bị tư thế chiến đấu rồi tự mình ưỡn cổ ra phía sau. Lập tức cô được đám vệ sĩ đỡ lấy và đưa tay ra phía trước bảo vệ.

Bây giờ đám vệ sĩ chỉ cách Hàn lão gia có 5m, chỉ cần nhận lệnh là đảm bảo ông chủ quán sẽ về thế giới bên kia, nhẹ thì tàn tật suốt đời và sống cũng không bằng chết.

Hàn lão gia nhướng mày hỏi ông chủ shop một lần nữa như chắc chắn điều mình nghe thấy

- Bản thủ, không đền nổi?

Ông chủ shop thấy những thái độ và hành động kì lạ của Hàn lão gia thì không khỏi run sợ nhưng vẫn cái suy nghĩ nông cạn và thái độ khinh người, ông ta vênh mặt lên nói

- Phải, rất bẩn. Còn hơn cả loài cầm thú. Cây đàn của tôi là hàng độc quyền, có một không hai, có bán cả gia tài nhà ông thì cũng không thể mua nổi cái dây đàn đâu

Ông ta khá lớn tiếng nên tất cả mọi sự chú ý đều đổ dồn vào chỗ ông. Bảo vệ đang định chạy lại phạt thì bị vệ sĩ của Hàn lão gia cản lại, biết điều nên người bảo vệ chỉ đứng chéo sang một góc đứng nhìn như xem kịch. Trong đầu đã hiểu ra được đôi phần khi thấy huy hiệu trên áo các vệ sĩ.

Hàn lão gia nghe thấy ông ta nói vậy lại càng điên hơn. Ông chẳng cần giả bộ nghèo khổ hay giữ hình tượng trước bàn dân thiên hạ và nhất là con cháu tương lai của mình nữa mà nổi khùng lên. Ông như một con thú dữ, lấy tay dứt phăng cái mũ rộng vành đang đội, vứt cái kính râm sang một bên.

Ông nhào bổ đến nắm cổ áo ông chủ shop nhấc lên như nhấc một nắm bông, miệng gầm gừ không khỏi làm cho tất cả mọi người sợ hãi

- NGƯỜI DÁM NÓI BẢO BỐI CỦA TA LÀ RÁC THẢI THÌ NGÀY NÀY NĂM SAU SẼ LÀ NGÀY GIỖ ĐẦU CỦA NGƯỜI. CÒN NỮA CÁI ĐÀN RẼ RÁCH CỦA NGƯỜI, TA CHỈ CẦN BÚNG TAY MỘT CÁI LÀ NÓ TRỞ THÀNH PHÉ THẢI NGAY. NẾU KHÔNG PHẢI TUỆ NGHI THÍCH NÓ THÌ ĐẾN LIỀU TA CÒN CHẴNG THÊM. HIỂU CHƯA?

Hàn lão gia như trở thành một con người khác. Ông đã biến thành lão đại lưng lầy một thời của thế giới ngầm, giết người không ghê tay. Tuệ Nghi nghe Hàn lão gia nhắc đến tên mình thì hiểu ra mọi chuyện là do mình nên vừa mừng vừa sợ, mắt cô bắt đầu đỏ hoe.

Còn ông chủ shop khi nghe Hàn lão gia gầm từng tiếng thì tò mò về thân phận của ông mà cố gắng nặn ra từng chữ hỏi

- Ông nói ông có thể biến nó thành phế thải chỉ trong một cái búng tay sao ?

Hàn lão gia thấy hán nghi ngờ về thực lực của mình thì chỉ nhếch môi khinh thường. Ông ném lão ta xuống đất, rồi búng tay một cái và vỗ tay hai cái. Ngay lập tức, hai người vệ sĩ đi lên. Một người đi đến trước mặt ông cúi đầu chào kính cẩn rồi cầm cây đàn kia xuống dẫm cho một phát nát bươm luôn. Người còn lại cầm một cái vali đen đến trước mặt Hàn lão gia mở ra, bên trong toàn tiền 100 dola. Ước tính cũng phải cả mấy triệu đô

Hàn lão gia cảm từng sấp tiền đô vút vào mặt ông chủ shop không thương tiếc như kiểu bố thí. Mọi người trợn ngược mắt lên kinh ngạc, một ông lão trong hình hài của ăn mày mà lại giàu có như vậy thì quả thật không tầm thường. Tất cả đều tò mò về thân phận của ông, nhất là ông chủ shop.

Ông ta sợ tái xanh mặt mày lắp bắp hỏi, mắt không dám nhìn thẳng vào ông, hai chân quỳ rạp xuống đất.

- Rốt....rốt...cuộc...ông...ông..là...ai?

- Hàn Thiên Trí

Hàn lão gia để lại cho ông ta một câu rồi phẩy tay ra hiệu sau đó kéo tay Tuệ Nghi bỏ đi. Đám vệ sĩ được lệnh của chủ nhân thì chia ra 15 người ở lại tản tên hỗn láo kia. Năm tên đi theo Hàn lão gia và cô bảo vệ.

Bây giờ tất cả mọi người đã biết lên chẳng cần phải dấu diếm làm gì nữa. Cùng lắm là họ thay đổi thái độ đối với hai người thôi là cùng. Vừa đi cô vừa quay lại nhìn cái đàn tiếc rẻ, mắt đỏ hoe. Hàn lão gia nhìn thấy vậy mà xót, ông lấy tay lau những giọt nước mắt nóng hổi còn vương trên mặt cô, miệng an ủi

- Nghi nhi, con đừng khóc. Ta sẽ mua cây đàn mới đẹp hơn gấp vạn lần cái thứ phế thải kia cho con. Chịu không?

Tuệ Nghi vui vẻ gạt đầu, miệng nở một nụ cười tươi nhưng lại tất ngảm. Cô hỏi Hàn lão gia

- Ba à, ba là vì con mới đánh ông chủ quán và cũng là vì con ba mới thèm nhìn cây đàn kia sao?

- Nghi nhi ngoan, từ nay con sẽ là bảo bối của ta. Bất kể ai đụng vào con ta sẽ không tha cho kẻ đó. Những gì con thích thì ta cũng thích - Hàn lão gia vừa lau nước mắt cho cô vừa nhìn cô ân cần nói

- Vâng - Cô gạt đầu thích thú. Cô sẽ là bảo bối của Hàn lão gia sao? Thật không thể tin nổi.

Hai người lại khoác tay nhau đi lòng vòng trong tầng mua sắm ngắm nghía. Thái độ của tất cả mọi người đều thay đổi hẳn. Nhân viên bán hàng thì niềm nở chào mời hai người họ.

Dừng lại trước một shop thời trang nam dành cho người cao tuổi, cô kéo tay ông vào và chọn lựa. Ông cũng đứng im cho cô ướm thử từng bộ đồ. Còn cô thì tất bật trong việc tìm bộ đồ thích hợp cho Hàn lão gia, sau những bộ đồ không ưng ý đầu cô đều lắc nguây nguẩy nhìn rất dễ thương. Hàn lão gia bật cười hỏi cô

- Con chọn đồ cho ta làm gì vậy? Ta có đi đâu nhiều đâu. Ta còn rất nhiều quần áo.

Tuệ Nghi nhìn Hàn lão gia chu mỏ, phồng má phụng phịu

- Ba à, con quan tâm ba không được sao?

- À, được chứ - ông mỉm cười, trong lòng cảm thấy vui về một cách kì lạ. Giá như Tuệ Nghi là con gái của ông thật thì tốt biết mấy. Như nhớ ra gì đó, ông quay sang nhìn cô hỏi

- Tuệ Nghi, con có muốn làm con gái thật của ta không?

Cô nghe Hàn lão gia hỏi vậy thì tay hơi khựng lại, suy nghĩ một chút rồi gật đầu, tay vẫn lựa quần áo cho ông. Hàn lão gia vui mừng nói tiếp

- Vậy con lấy Khánh nhi đi. Như vậy con sẽ là con gái của ta

- Nếu con là con gái của ba thì con không còn là con gái của ba mẹ con nữa sao? - Cô ngây thơ hỏi ông, ánh mắt lại đỏ lên như sắp khóc.

- Con vẫn là con gái của ba mẹ con mà con cũng chính thức là con gái của ta. Chẳng lẽ con chê lão già này không xứng sao?

- Không, con có muốn cũng không được nhưng tại sao con phải lấy Khánh nhi gì đó thì mới là con gái của ba? - Cô xua tay liên tục bác bỏ ý kiến của ông rồi hỏi lại

- Khánh nhi là con trai ta, nếu con lấy nó thì con vừa có chồng, vừa có ba, như vậy không tốt hơn sao? - Ông giải thích

Nghe Hàn lão gia nói vậy, cô ngây thơ hỏi lại

- Chồng là gì ạ

Ông vừa nghe dứt câu thì tí nữa sặc nước bọt mà chết nhưng vẫn cố gắng giải cho cô hiểu

- Chồng là người yêu thương, chăm sóc cho con giống như ba con làm với mẹ con ý.

Tuệ Nghi gật gù ra vẻ hiểu. Cô quay sang nhìn Hàn lão gia ước thử bộ cuối cùng rồi cũng quyết định luôn

- Bộ này đẹp nhất. Nếu ba nói vậy thì con sẽ lấy Khánh nhi.

Ông vui như mở cờ trong bụng, nhận lấy bộ đồ cô chọn đem đi tính tiền rồi hai người ra về. Trên xe ông nói với cô

- Mai ta sẽ đón con đi thử váy cưới được không?

Cô gật đầu đồng ý. Cứ như vậy hai người nói chuyện xuyên suốt cả quãng đường về nhà cô. Hàn lão gia cũng báo cho ba mẹ cô biết và nhận được sự đồng ý của họ nên ông rất vui. Ngày cô trở thành con dâu ông sẽ không còn xa, ông đã đợi ngày này lâu lắm rồi, chỉ một tuần nữa thôi.

Sau đó Hàn lão gia cũng về thông báo cho Hàn Thiên Khánh biết chuyện. Thế là màn đêm lại buông xuống. Một ngày nữa lại qua đi. Sóng gió sẽ đến với Hàn Gia như thế nào, mời các bạn đón xem những chương sau của chuyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Thử váy cưới

Sáng hôm sau, khi cô vừa thức dậy và đi xuống nhà thì bắt gặp Hàn lão gia đang ngồi uống trà cùng với ba mẹ cô. Thấy cô đi xuống ông vẫy tay gọi cô lại ngồi cùng. Như thói quen thường ngày, Tuệ Nghi đến hôn vào má ba mẹ ba cái rồi chạy đến ôm cổ Hàn lão gia hôn vào má ông ba cái thật kêu làm cho ông cười phá lên.

" Moa..moa..moa.."

Hàn lão gia vừa xoa đầu cô vừa nói

- Tuệ Nghi à, con cứ đáng yêu như thế này thì ta phải rước con về sớm thôi

Tuệ Nghi được khen thì cười tí mắt, để lộ cái răng khểnh trông đến là duyên. Nhưng được một lúc thì nụ cười trên môi cô tắt ngấm, mắt đỏ hoe, nước mắt trực trào ra, cô mếu máo

- Nếu vậy thì con phải xa ba mẹ sao?...hu..hu..con không chịu đâu

- Nghi nhi, con có thể xin Hàn lão gia về thăm ba mẹ mà - ba cô giải vây cho ông bạn thân chí cốt

Cô quay sang nhìn Hàn lão gia như để xác thực việc ba mình nói. Hàn lão gia thấy vậy cũng gạt đầu, lấy tay lau nước mắt cho cô. Ông nhẹ nhàng bảo

- Nghi nhi, con đi thay quần áo đi. Chúng ta sẽ đi thử váy cưới, có chịu không?

- Ừm - cô gạt đầu cái rụp rồi chạy như bay lên nhà thay quần áo.

Một lúc lâu sau, Tuệ Nghi bước xuống trong bộ váy trắng, tóc thả bồng bênh, chân đi giày búp bê cũng màu trắng nốt, tay đeo đồng hồ bạch kim.

Ba người lớn nhìn cô từ trên xuống dưới gạt đầu tỏ vẻ hài lòng. Cô phi luôn ra cửa đứng chờ Hàn lão gia. Ba mẹ cô và ông chào nhau rồi ai làm việc nấy.

Hai người khoác tay nhau ra chiếc BMW màu đen của ông rồi đi đến tiệm váy cưới nổi tiếng nhất Trung Quốc.

Quả nhiên không phải là hư danh, trước mặt hai người có thể gọi là thiên đường của các loại váy cưới khác nhau được hội tụ từ khắp nơi trên thế giới. Hàn lão gia kéo tay cô bước vào thì đã thấy Hàn Thiên Khánh ngồi ở đó từ khi nào.

Tuệ Nghi đưa ánh mắt tò mò nhìn anh rồi quay sang hỏi Hàn lão gia

- Ba à, đây là ai vậy?

Thấy Tuệ Nghi chỉ tay vào anh, Hàn lão gia cười nói với cô

- Tuệ Nghi, đây là Khánh nhi, con trai ta

Tuệ Nghi nghe xong càng tỏ ra tò mò hơn về nhan sắc của Hàn Thiên Khánh vì anh ngồi trên ghế sofa, tai nghe nhạc, quay người lại với cô nên cô không nhìn thấy.

Hàn lão gia đi đến đứng nhẹ vào vai Hàn Thiên Khánh làm anh hơi giật mình quay lại. Đập vào mắt Tuệ Nghi là một soái ca chính hiệu, tóc nâu, mắt cũng màu nâu, vest đen chỉnh tề, khuôn mặt đẹp hơn tạc tượng, chân đi giày màu đen nốt. Tóm lại ba chữ " Đẹp mê người " là cụm từ dễ dùng để hình dung về đẹp trai của anh nhất.

Hàn Thiên Khánh bỏ tai nghe ra, mắt chăm chú nhìn Tuệ Nghi. Hôm nay cô rất đẹp, còn đẹp hơn cả Như Ngọc của anh nữa. Hàn Thiên Khánh đưa mắt nhìn sang Hàn lão gia rồi lạnh lùng nói

- Ba ngồi đi

Hàn lão gia chỉ gạt đầu rồi kéo tay Tuệ Nghi vào chỗ ngồi. Tay ông cầm quyển catalogue lên xem, thỉnh thoảng ông lại đưa sang cho Tuệ Nghi xem. Chỉ riêng Hàn Thiên Khánh là ngồi im, mắt chăm chú nhìn Tuệ Nghi, thỉnh thoảng anh lại nhếch môi cười nhẹ khi thấy những hành động đáng yêu của cô.

Cứ bộ nào ông ưng là Tuệ Nghi đều đồng ý hết, bất kể cô có thích hay không thích. Cuối cùng ông cũng chọn được cho cô hơn 20 bộ còn của Hàn Thiên Khánh là 7 bộ.

Hai người được nhân viên đưa đến hai nơi khác nhau để thay đồ cưới, còn Hàn lão gia thì chỉ ngồi cười cười như một người bị tự kỉ, trong đầu hình dung hai đứa con bảo bối của mình trong những bộ đồ mình chọn cho.

Sau một hồi vật lộn với nhân viên trang điểm, cuối cùng hai người cũng bước ra. Hàn Thiên Khánh trong bộ Vest trắng cao cổ lịch lãm, tay đeo đồng hồ, chân đi giày trắng nốt, tóc modern quiff, gương mặt trang điểm nhẹ. Nhìn anh rất chi là phong độ và cuốn hút, không biết trong lúc trang điểm cho anh đã có biết bao nhiêu cô nhân viên bị đi nhập viện rồi.

Còn về phần Tuệ Nghi thì còn kinh thiên động địa hơn. Cô đã lập được thành tích khủng gấp bội Hàn Thiên Khánh khi làm stylist nổi tiếng bậc nhất Trung Quốc đi nhập viện vì thiếu máu trầm trọng, mười cô nhân viên trang điểm cho cô thì cả mười cô đều mê cô như điên đổ mặc dù thân là con gái. Vâng và khinh khùng nhất vẫn là làm cho giám đốc của tiệm váy cưới này phải đau tim khi thấy cô cười. Ôi trời ơi, Hàn Thiên Khánh nhà mình có sức chịu đựng trâu bò tái thế không bằng.

Anh nhìn cô không chớp mắt, gương mặt không giấu nổi sự ngạc nhiên. Trước mắt anh bây giờ là một thiên thần chứ không phải một cô gái bình thường. Người Tuệ Nghi toát lên vẻ đẹp kiêu sa, quyến rũ và trong trắng giống như là một tiểu thư đài cát.

Cô khoác lên mình chiếc váy cưới trắng tinh được thiết kế theo kiểu đuôi cá làm tôn lên từng đường cong trên cơ thể của cô. Mái tóc nâu được làm kiểu, trên đầu đội một chiếc vương miện to bản bằng kim cương và các loại đá quý khác. Chân đi giày cao gót 15 phân, cổ cô đeo một chiếc dây chuyền to bằng kim cương nốt. Gương mặt được trang điểm nhẹ. Nhìn cô còn đẹp hơn cả hoa hậu, chi tiếc là cô không có đôi cánh nếu không cô sẽ bay lên trời cao và hoà mình vào không trung.

Bước nhẹ nhàng đến chỗ Hàn lão gia, cô phụng phịu làm mặt giận đối ông

- Ba à, đừng nhìn con như vậy. Thật sự bộ đồ này rất vướng víu và khó chịu

Hàn lão gia đang ngẩn ra nhìn cô thì giật mình khi nghe cô than thở

- Nghi nhi, con đẹp lắm. Chịu khó một chút nha, xong ta sẽ dẫn con đi ăn kem - Hàn lão gia xoa đầu cô cương nghị làm ai đó ở bên cạnh có chút ghen tị.

Hàn Thiên Khánh anh chưa bao giờ được ông chiều chuộng như vậy. Tuệ Nghi làm dâu của ông đúng là sướng hơn tiền mà.

Cô gật đầu cười nhẹ đồng ý. Chợt như nhớ ra việc gì đó, Tuệ Nghi quay sang nhìn Hàn Thiên Khánh đang đứng nhìn hai người mỉm cười. Cô nhảy tót đến nắm tay anh lắc lắc làm cho con tim của anh loạn nhịp mất rồi. Cô nhìn anh nũng nịu như trẻ con

- Khánh nhi, anh đi với ba và tôi nhé!

Có chút bất ngờ với hành động của cô, anh giựt phăng tay Tuệ Nghi ra làm cho cô chao đảo và ngã xuống vì đi giày cao gót không quen cộng thêm việc nó quá cao. Cô nhắm tịt mắt lại chuẩn bị hôn đất mẹ thân yêu thì chợt một cánh tay rắn chắc đỡ lấy eo cô ôm vào lòng.

Tuệ Nghi giật mình mở mắt ra thì thấy khuôn mặt đẹp trai của Hàn Thiên Khánh. Có chút rung động hiện hữu trong tim hai người. Hai ánh mắt nâu nhìn nhau không rời. Hàn lão gia thấy vậy thì mỉm cười chúc phúc cho cặp đôi trẻ.

Sau 3 phút nhìn nhau đắm đuối, cuối cùng Hàn Thiên Khánh cũng bỏ cô xuống. Tuệ Nghi e lệ quay sang hướng khác, Hàn Thiên Khánh thì khẽ ho nhẹ lấy lại vẻ lạnh lùng. Chỉ khổ cho hai người là Hàn lão gia bắt thay quá nhiều đồ, cứ thay ra lại mặc vào vì cái nào cũng đẹp rất khó chọn.

Kết quả cuối cùng của ông là một bộ váy xoè trắng, cúp ngực, thắt nơ lệch ở vai kết hợp với bộ trang sức kim cương cao cấp dành cho Tuệ Nghi. Còn Hàn Thiên Khánh thì vest đen lịch lãm, giày da Ý bóng lộn, đeo nơ lụa màu đen, áo sơ mi trắng thượng hạng. Đây là set đồ dành cho hôm đính hôn.

Còn ngày hôn lễ được tổ chức thì bí mật sẽ được bật mí sau.

.....

Tuệ Nghi sau khi thử váy cưới xong thì chạy vội vào nhà vệ sinh, cô cho nước xả toilet để rửa đi lớp trang điểm quá dày và cầu kì. Cô bị dị ứng với loại phấn mà nhà tạo mẫu dùng, nó khiến mặt cô nóng ran và đỏ ửng lên, làm cho cô không khỏi ngứa ngáy.

Đối với Hàn Thiên Khánh thì không việc gì, anh chỉ rửa nhẹ qua là xong. Bước đến bên Hàn lão gia ngồi đợi Tuệ Nghi.

Ba mươi phút sau, cô đi ra với khuôn mặt đỏ như trái cà chua. Càng gãi nó càng đỏ, thế là hết cách, cô đành phải ra cầu cứu hai người đàn ông. Hàn lão gia nhìn thấy cô như vậy thì không khỏi lo lắng, ông hỏi cô nhẹ nhàng và rất quan tâm

- Nghi nhi, mặt con bị làm sao mà đỏ thế kia?

Tuệ Nghi được dịp, sà ngay vào lòng Hàn lão gia than vãn, miệng mếu máo, nước mắt chảy ra tèm lèm trông rất tội nghiệp

- Ba à, hình như con bị dị ứng - Cô vừa mếu máo vừa đưa tay lên mặt gãi soành soạch.

Mặt Hàn lão gia và Hàn Thiên Khánh biến sắc. Hai người vội đưa cô đến bệnh viện trung tâm thành phố để điều trị.

Trong căn phòng VIP 1, một cô gái đang ngồi gãi mặt như Tồn Ngô Không chuyển thể. Nhìn vừa thấy thương vừa thấy buồn cười.

Tuệ Nghi khó chịu nhắm mắt lại như khi đột, từ cửa đi vào là một ông bác sĩ trung niên cùng một cô y tá đẩy xe dụng cụ. Trên tay ông ta cầm một cái kim tiêm nhọn hoắt, sắc lẹm làm cho Tuệ Nghi hoảng sợ.

Đi sau hai người là Hàn lão gia và Hàn Thiên Khánh. Tuệ Nghi thấy Hàn lão gia thì nũng nịu như trẻ con

- Ba à, con không tiêm thuốc đâu

- Nghi nhi, tiêm thuốc xong là có thể đi ăn kem rồi. Ngoan - Hàn lão gia dỗ ngọt

Hành động và lời nói của cô làm cho ai đó cảm thấy hơi đau nhói ở tim mà không rõ lí do. Anh chỉ biết là khi cô gái nhỏ bé này bị gì thì tim của anh đều như bị ai bóp nghẹn lại, không thể thờ được. Đưa tay lên sờ vào tim mình, Hàn Thiên Khánh cảm thấy rất lạ. Người anh nôn nao, cồn cào như chính mình là người bị tiêm chứ không phải Tuệ Nghi.

Quay sang nhìn cô gái bé nhỏ đang khóc nhe, mề nheo với Hàn lão gia đủ kiểu nhưng vẫn bị bắt tiêm, tim anh lại càng đau hơn.

Tuệ Nghi cuối cùng hết cách nên ngồi chịu đựng mũi tiêm khinh khủng kia đâm vào người như kiến trích heo. Và khi bị chích thuốc thì con heo xấu số ấy sẽ kêu ré lên đau đớn nhưng Tuệ Nghi nhà ta còn kêu kinh hơn - như tạp âm của các loại con vật rống - nghe thật ghê rợn.

Hàn lão gia và Hàn Thiên Khánh đứng bên mà không khỏi đau lòng. Sau đó 20 phút thì gương mặt thiên thần của cô cũng trở lại bình thường.

Tuệ Nghi được đưa đến công viên ăn kem đúng như lời hứa của Hàn lão gia. Cô thích thú lao ra khỏi xe, kéo theo cả hai người đàn ông mặt lạnh hơn tiền lời sênh sếch đi như hai cái bao tải cỡ bự.

Mọi thành phần ở trong công viên đều đổ dồn những ánh mắt tò mò và ngưỡng mộ lên ba người. Tuệ Nghi đi đến quầy bán kem đông lạnh người xếp hàng chờ đợi, mặt cún con sụp xuống buồn thiu, thất vọng. Cứ chờ đợi như vậy có mà đến sang năm cũng chẳng đến lượt mình.

Chợt một cái bóng đèn sáng tung hiện lên trên đầu cô. Tuệ Nghi quay sang nhìn hai người đằng sau mình mờ mờ rồi quay sang đám đông kia giả bộ hét

lên như kiểu tình cờ bất gặp

- HÀN THIÊN KHÁNH ĐANG Ở ĐÂY - giọng hét vang 100hz làm cho tất cả não loạn hết cả lên.

Đúng như cô dự đoán, cả đám người bỏ hàng chạy ra bầu lấy anh và Hàn lão gia như ruồi bâu thức ăn ngon lành. Nhanh chân, Tuệ Nghi nhảy tót đến mua vội ba cái kem socola rồi chạy ra kéo hai người đang bị bao vây kia ra khỏi chỗ đó và chạy đi thật xa.

Lũ cô hồn kia vẫn đuổi theo ba người sát nút như kiểu không có ý định buông tha. Đám nhà báo và paparazi cũng nhanh chóng được gọi đến sẵn tin. Cuối cùng cũng chui được vào xe, Hàn Thiên Khánh vội cho xe chạy đi.

Trên xe, ba người hít lấy hít để khí oxy giống như từ cõi chết trở về. Đưa cho Hàn Thiên Khánh và Hàn lão gia hai cây kem, Tuệ Nghi lè lưỡi gãi đầu hối lỗi, mặt cún con, mắt long lanh như hai viên pha lê. Nhìn đáng yêu chết đi được

- Ba, Khánh nhi. Xin lỗi hai người - Cô thành tâm hối lỗi, mắt hết nhìn ông rồi đến Hàn Thiên Khánh ngồi lái xe như để thăm dò thái độ của hai người.

Hàn Thiên Khánh không nói gì, anh coi lời cô nói như không khí thoảng qua tai. Còn Hàn lão gia thì vừa tức vừa giận nhưng ông không lờ mắng Nghi nhi của ông lên cũng nói mát cho qua chuyện, nếu là người khác thì biết tay ông

- Nghi nhi thông minh quá nhỉ? Lấy ta và Khánh nhi ra làm bìa đỡ đạn của con cơ đấy!

Trong giọng nói có chút bức mình làm Tuệ Nghi sợ Hàn lão gia sẽ cắt xít với mình nên vội năn nỉ, i ôi

- Thôi mà ba à. Con biết lỗi rồi mà, ba đừng cắt xít con nha...nha...nha... - Vừa nói cô vừa lay tay ông như trẻ con làm cho Hàn lão gia mũi lòng phá lên cười.

- Vậy là ba tha lỗi cho con rồi nha. Moa...moa...moa...ba là nhất - Cô nhảy lên thơm vào má ông ba cái kêu oi là kêu.

Hàn lão gia cười mẫn nguyện còn Hàn Thiên Khánh thì có phần bất ngờ và hơi ghen tị với ba mình. Anh ước người đó là anh - Trời anh nghĩ cái gì thế này, người mà anh yêu là Như Ngọc chứ không phải Tuệ Nghi. Với cái suy nghĩ đó ở trong đầu, Hàn Thiên Khánh cứ lắc đầu liên tục làm cho Hàn lão gia và cô chú ý.

- Khánh nhi, anh không ăn kem hả, chảy hết rồi kia - Tuệ Nghi nhắc anh trong khi đang ăn cây kem của mình, bên cạnh là Hàn lão gia cổ nuốt cái thứ lạnh toát ấy để cho cô vui chứ ông chẳng ham hố gì.

Thấy anh không nói gì, một tay cầm vô lăng điều khiển, một tay cầm cây kem đang chảy kia mà không đụng đến một miếng. Cô liền chồm lên, ghé sát mặt vào mặt Hàn Thiên Khánh, luồn qua cổ anh ăn cây kem kia.

Hành động của Tuệ Nghi làm cho cả anh và Hàn lão gia bất ngờ tột độ. Khẽ quay sang nhìn cô, một gương mặt hoàn hảo từng đường nét đang gần như là áp vào mặt anh. Một mùi thơm thoang thoảng bay bên cánh mũi cao của Hàn Thiên Khánh làm cho anh không muốn rời.

Mái tóc nâu rơi vào mặt anh như thác nước đổ xuống, mùi dầu thơm lồi cuốn xộc lên thẳng mũi.

Sau khi cắn xong một miếng, cô đang định trở về chỗ thì thấy vương vương, nhìn xuống thì thấy chiếc dây chuyền của cô đang mắc vào đồng hồ của anh. Lấy tay gỡ mãi mà nó không ra, càng vương chặt hơn.

Lúc này, Hàn Thiên Khánh mới chú ý đến cái sợi dây chuyền của cô mắc vào đồng hồ của mình. Lập tức, anh cho xe tấp vào bên đường và giúp cô tháo nó ra nhưng không được. Tuệ Nghi đang cố gắng tháo thì mọ bàn tay ấm áp chạm nhẹ vào tay cô như một hành động đụng chạm da thịt bình thường.

Cô vội rút tay lại để cho anh làm. Sau một hồi vật lộn với cái dây chuyền và cái đồng hồ, bức quá anh dứt phăng sợi dây của cô ra làm cho cổ Tuệ Nghi hằn lên một vết đỏ. Cô đau đớn kêu lên một tiếng rồi quay sang Hàn Thiên Khánh định hỏi anh làm gì thì Hàn Thiên Khánh đã giải thích luôn, chất giọng lạnh lùng vĩnh cửu khiến cô cảm thấy lạnh sống lưng, gai sống cổ.

- Tôi sẽ trả cô sau - Ngắn gọn và súc tích là phong cách nói chuyện của cha con nhà này hay sao ý.

Tuệ Nghi nghe thấy vậy thì yên tâm hơn, cô gạt đầu đồng ý rồi ngồi về chỗ nhìn Hàn lão gia ái ngại. Ông cũng chỉ gạt đầu cho qua mà không nói gì.

Ngay khi Hàn Thiên Khánh đang định cho xe chạy thì cô vội báo anh dừng lại. Trước mắt cô là một khu vui chơi giải trí khét tiếng ở Trung Quốc. Nơi đây có rất nhiều trò chơi hấp dẫn với đủ các thể loại khác nhau mà cô chưa từng được chơi.

Mở cửa xe ra, cô chạy ngay đến quầy bán vé nhưng lại quay lại lời Hàn lão gia và Hàn Thiên Khánh theo. Lần này, Hàn lão gia không dám chơi với cô nữa không khéo có án mạng không chừng, ông từ chối khéo

- Ta có việc bận cần phải về rồi. Khánh nhi dẫn Tuệ Nghi đi chơi nha. Hai đứa chơi vui về, ta đi đây - Nói rồi Hàn lão gia đi đến chiếc BMW đen của mình và rời khỏi nơi đó.

Tuệ Nghi nhìn theo xe ông đến khi nó hoà nhập vào dòng xe nhộn nhịp ngoài kia và mất dạng. Cô chán nản quay sang nhìn Hàn Thiên Khánh ở bên cạnh, mặt anh lạnh hơn tiền, đôi chân không có gì gọi là di chuyển khỏi một vị trí. Ở với tên này chắc cô bị tự kỉ sớm quá!

Tuệ Nghi đang suy nghĩ linh tinh thì bị giọng nói quen thuộc làm cho giật mình

- Tôi về - Hàn Thiên Khánh lạnh lùng phán làm cho cô không khỏi thất vọng nhưng không dám ho he gì.

Anh bỏ đi trước, cô lững thững theo sau vác theo cái mặt buồn thiu như cái bánh đa nhúng nước, định bảo anh đi chậm lại thì một giọng nói phá đám chen ngang

- Hàn Thiên Khánh - giọng nói ấm áp của một chàng trai soái ca gọi tên anh. Gương mặt baby, thân hình chuẩn, mái tóc vàng huyền thoại được vuốt keo tạo kiểu, đeo mắt kính thời trang thương hiệu nổi tiếng, chân đi giày thể thao cao cổ màu đỏ, áo thun đen bên ngoài là áo khoác da đỏ, quần leggings da rách của con trai. Nhìn tổng thể phải nói là rất bụi và thời thượng

Hàn Thiên Khánh nghe thấy giọng nói quen thuộc của thằng bạn thân trời đánh gọi mình thì dừng lại nhưng không quay lại, Đức Anh vội chạy đến chỗ anh tí ta tí tòn

- Sao hôm nay lại có hứng đi khu vui chơi vậy?

Bị hỏi đúng trọng tâm câu chuyện, Hàn Thiên Khánh quay lại hất mặt về phía cô đang đứng nhìn hai người nói chuyện

- Hỏi cô ta - Vẫn là ngắn gọn và súc tích

Bây giờ Đức Anh mới để ý đến Tuệ Nghi, vừa nhìn thấy khuôn mặt trời phú của cô, Đức Anh đã không kiềm chế nổi mà thốt lên kinh ngạc

- Wow, thiên thần. Em đi với cái tên trời đánh này sao? Đi với anh đi - Đức Anh dụ dỗ, lập tức phóng như bay đến bên cô năn nỉ

Bị phản bội trắng trợn, mặt Hàn Thiên Khánh đen lại như cái đất nồi. Thằng bạn thân từ thuở lọt lòng của anh cứ thấy gái đẹp là tốn hết cả lên, kể cả hoa đã có chậu cũng dám đập chậu cướp hoa xong bị cái chậu đập cho tan xác không biết bao nhiêu lần rồi vẫn không chữa.

Còn Tuệ Nghi thì ngạc nhiên hết cỡ, nhưng lại một cái bóng đèn nữa sáng lên trên đầu cô trong ngày. Cô gật đầu tỏ vẻ thích thú, quay sang hỏi Đức Anh

- Anh dẫn tôi đi chơi mấy trò này nhá! - Tay cô chỉ loạn xạ vào đồng hồ chơi trong kia, chiếu ánh mắt mong đợi lên Đức Anh

Có được cơ hội, Đức Anh đồng ý luôn. Anh chìa tay ra trước mặt cô kiểu mời công chúa của mấy công tử nhà giàu hay làm.

Không cần suy nghĩ nhiều, cô đặt bàn tay thon gọn trắng trẻo của mình lên tay anh. Nắm tay nhau hai người chạy đi mua vé vào khu vui chơi, để lại Hàn Thiên Khánh mặt càng đen hơn.

Anh quyết định không về nữa mà đi theo hai người kia, đến bên cạnh tách tay Tuệ Nghi và Đức Anh ra khỏi nhau làm hai người tò mò quay lại nhìn anh không chớp mắt. Đức Anh mặt đỏ hết cả lên vì tức giận, anh hét vào mặt Hàn Thiên Khánh

- Thằng kia, mày không đi với thiên thần thì để tao đi

Tuệ Nghi cũng ngạc nhiên và bất ngờ không kém, cô tự nhiên đặt câu hỏi cho anh

- Khánh nhi, anh bảo về mà

Mặt Hàn Thiên Khánh từ đen lại chuyển sang đỏ, anh gằn từng chữ

- Cô không muốn tôi đi cùng?

Tuệ Nghi nghe anh nói vậy thì sợ hãi nhưng cũng ngu ngơ gật đầu. Bây giờ mặt Hàn Thiên Khánh là một màu tím kinh khủng. Anh tức giận tột độ, mặt đỏ ngầu như màu máu, anh nhìn hai người đang nắm tay nhau thân mật kia mà buông ra một câu phũ, cực phũ

- Cả hai phá sản

Chưa kịp để hai người kia có phản ứng, anh đã quay bước bỏ đi không do dự một cách nhanh nhất có thể. Ngay khi đã thấm được câu hăm dọa của Hàn Thiên Khánh, dù là một người ngu ngơ như Tuệ Nghi cũng phải hoảng hốt. Cô vội đuổi theo anh, đằng sau Đức Anh cũng đuổi theo nhưng là đuổi theo cô chứ anh còn lạ gì cái câu dọa dẫm huyền thoại nhưng không làm của Hàn Thiên Khánh cơ chứ.

Cô chạy theo chiếc bugatti veyron đen của anh nhưng không kịp, đột nhiên Tuệ Nghi ngã ra đường, cô ôm chân đau đớn. Từ sau, Đức Anh chạy đến lo lắng, hỏi han cô đủ kiểu

- Thiên thần bị trật chân sao?

Tuệ Nghi gật nhẹ đầu, Đức Anh nói tiếp, tay xoa xoa chân cô

- Xui cho em, tôi là bác sĩ tâm lý. Biệt thự Hàn Gia gần đây, tôi đưa em đến đó

Nói rồi Đức Anh ngồi xuống ra hiệu cho cô lên lưng mình để anh cõng. Hiểu ý, cô cũng leo lên nhưng hơi ngại, đây là lần đầu tiên cô được con trai cõng

mà lại có cảm giác rất quen thuộc. Hai người nói chuyện suốt cả quãng đường đi mà không hề biết nhất cử nhất động của cô và Đức Anh đều được Hàn Thiên Khánh biết rất rõ.

Quãng đường dẫn vào biệt thự Hàn Gia đều có lắp camera ngầm kết nối với xe và điện thoại của anh. Nếu có người vào sẽ được thông báo cho anh biết. Lúc cô chạy theo anh, hình ảnh đã được hiện lên trên màn hình xe của anh. Lúc cô trật chân ngã, anh đã suýt chút nữa là quay lại đón cô nhưng chưa kịp thì Đức Anh đã cõng cô lên lưng làm anh cảm thấy rất tức giận và bực mình.

Cho xe chạy vào trong gara. Hàn Thiên Khánh vừa vào đến nhà cũng là lúc Tuệ Nghi và Đức Anh đứng trước cổng biệt thự nhà anh bấm chuông. Anh mặc kệ coi như không nghe thấy đi lên phòng đóng cửa lại. Cùng lúc đó, một cô hầu gái đi ra mở cửa cho hai người.

Vừa thấy Đức Anh cô ấy đã cúi đầu một góc 45 độ chào hỏi cẩn thận rồi mời hai người vào phòng khách của biệt thự. Vào đến nơi, Hàn lão gia từ trên lầu đi xuống thấy Tuệ Nghi bị thương thì lo lắng, vội chạy lại hỏi cô

- Nghi nhi, con bị sao vậy?

- Hàn lão gia, cô ấy bị trật chân rồi - Đức Anh thấy Tuệ Nghi đau đớn, mặt xanh như tàu lá chuối thì trả lời hộ cô

Ông vội quay sang cho người lên gọi Hàn Thiên Khánh xuống. Anh đang đọc sách thì có tiếng gõ cửa, đoán được là ba gọi lên anh nói luôn

- Tôi đang bận - Chất giọng lạnh tanh làm cô hầu cảm thấy sợ hãi, không dám làm phiền thêm, cô đi xuống báo lại cho Hàn lão gia.

Cuối cùng ông cũng phải điều bác sĩ riêng đến nắn lại chân cho cô. Sau đó cô cũng được ông đưa về nhà dưỡng bệnh. Còn Đức Anh sau khi nghe Hàn lão gia nói Tuệ Nghi là vợ chưa cưới của Hàn Thiên Khánh thì bỏ cuộc luôn, ai chứ đồ của Hàn Thiên Khánh thì anh chẳng dám đụng đến kể cả anh ta có không thích thì cũng không nên đụng vào nếu không muốn " khực " - cắt cổ.

Những ngày sau đó Tuệ Nghi đều được Hàn lão gia đón đi chơi khắp nơi. Cô càng ngày càng muốn làm con của ông. Chỉ một ngày nữa thôi là cô được toại nguyện rồi, nhưng liệu có dễ cho cô như vậy hay không? Mọi người hãy đọc những chap sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bà hoàng trở lại

Hôm nay Tuệ Nghi được Hàn lão gia đến đón rất sớm. Cô mặc lên mình áo thun trắng, áo khoác hoa sáng màu bùng bùng, tóc buộc đuôi ngựa cá tính, chân mang giày bánh mì trắng, đeo đồng hồ bạch kim ở tay. Nhìn cô rất trẻ trung và năng động.

Trên chiếc BMW đen của Hàn lão gia, Tuệ Nghi quẹo qua quẹo lại như một con sâu đo chính hiệu. Miệng làm nhắm nháy tinh suốt cả quãng đường đi làm cho Hàn lão gia cười nhiều muốn bể bụng. Do có cuộc họp quan trọng nên Hàn Thiên Khánh không thể đi được.

Hôm nay chị hai của giới giang hồ sẽ đáp chuyến bay từ Mỹ về Trung Quốc sau hai tháng đi công tác ở bên đấy. Không ai khác vào đây, người đó chính là Lâm Phúc Hoa - mẹ của Hàn Thiên Khánh. Bà là một con người rất cầu toàn nhưng không quá khắt khe trong việc chọn lựa con dâu của mình.

Tiêu chuẩn của bà rất cao, tính tình khá hài hoà nhưng khi đụng vào rồi là biết nha!

Bà có một khuôn mặt xinh đẹp, thân hình chuẩn, tóc hung đỏ, mắt đen và sáng trong, cao khoảng 1m72, da trắng sứ. Trông bà giống như là gái đôi mươi còn chưa chồng ý.

Xe vừa dừng lại ở sân bay quốc tế thì Hàn lão gia đã bị Tuệ Nghi kéo đi khắp nơi nhìn hết chỗ này đến chỗ nọ. Cô có vẻ rất hào hứng, miệng cười không ngừng khiến Hàn lão gia cũng không nỡ phá niềm vui của cô.

Đứng đợi một lúc, cuối cùng Lâm Phúc Hoa cũng đi ra, đằng sau là mười người áo đen xách đồ cho bà. Lâm Phúc Hoa khoác lên mình chiếc váy lụa màu đỏ, tay đeo đồng hồ kim cương hàng hiệu, chân đi guốc cao 15 phân đính đá quý màu đen, mái tóc hung đỏ uốn xoắn thả bồng bênh làm tôn lên khuôn mặt trời phú của bà.

Từng bước đi uyển chuyển, mềm mại của bà cũng khiến cả cái sân bay náo động hơn bao giờ hết. Những ánh mắt sầm soi và ngưỡng mộ đều hướng về phía bà, nhiều người thốt lên kinh ngạc,..... Lâm Phúc Hoa bỏ kính mắt xuống, liếc đôi mắt đen tinh anh một vòng xung quanh như tìm kiếm một bóng hình quen thuộc.

Lúc này Tuệ Nghi mới nhanh nhẹn giơ bảng có đề tên của bà to tướng ở ở bên trên lên. Thấy một người con gái xinh đẹp cầm bảng tên của mình lắc qua lắc lại, Lâm Phúc Hoa không khỏi tức cười.

Sau đó, bà cũng đi về phía cô đang đứng, ánh mắt dò xét người cô một lượt từ trên xuống dưới rồi lại từ dưới lên trên như để đánh giá. Hàn lão gia từ đằng sau đi đến nhìn hai người cứ nhìn nhau chăm chăm không rời thì nên tiếng cắt đứt không gian im lặng

- Tiểu Hoa, mừng em trở về - Nói rồi Hàn lão gia đưa về phía bà một bó hoa hồng nhưng còn móm móm nở.

Nhận lấy bó hoa, bà gật đầu như để cảm ơn rồi nhìn sang Tuệ Nghi ở bên cạnh hỏi

- Cô bé này là ai vậy?

Hàn lão gia bây giờ mới chú ý đến cô, ông đưa tay lên xoa đầu Tuệ Nghi trêu mếu rồi giới thiệu với Lâm Phúc Hoa

- Đây là Tuệ Nghi, con dâu tương lai của chúng ta

Mặt Lâm Phúc Hoa nhăn lại rồi dần dần ra, bà hỏi lại Hàn lão gia

- Là Nghi nhi phải không?

- Ừ - Ông gật đầu

Vừa nghe được câu trả lời của Hàn lão gia, Lâm Phúc Hoa đã cười tươi rồi đi đến ôm lấy Tuệ Nghi xúc động, miệng không ngừng nói

- Nghi nhi, ta nhớ con lắm! Con đã đi đâu để ta và Khang nhi phải lo lắng cho con

vậy? - Vừa nói, nước mắt bà lăn dài nóng hổi vương trên gương mặt xinh đẹp và cao quý.

Những hành động và lời nói của Lâm Phúc Hoa với Hàn lão gia khiến cho Tuệ Nghi cảm thấy khó hiểu và khá bất ngờ khi bà ôm mình và khóc lóc. Khẽ đẩy Lâm Phúc Hoa ra, Tuệ Nghi đưa ánh mắt tò mò nhìn người trước mặt mình rồi quay sang Hàn lão gia hỏi

- Ba à, đây là ai vậy?

Câu hỏi vô tư của Tuệ Nghi như là một vết dao sắc nhọn đâm vào tim bà. Vội quay sang hỏi Hàn lão gia bằng giọng nói hốt hoảng

- Anh, sao Nghi nhi không nhận ra em?

Hàn lão gia đang rất bối rối, một bên thì nặng tình còn một bên thì vô tình quên mất quá khứ. Giữa hai câu hỏi, ông không biết phải trả lời câu hỏi nào trước nên đành im lặng. Hai ánh mắt tò mò hướng về phía ông không rời để tìm câu trả lời nhưng nhận lại là sự im lặng thì lại càng sốt sắng hơn.

- Em hỏi anh rốt cuộc là vì sao? - Bà tức giận gằn giọng

- Ừ thì.....- Ông kể lại mọi việc mà mình biết được qua lời kể của ba cô.

Nghe đến đâu, Lâm Phúc Hoa sững sốt và đau lòng đến đáy. Nghi nhi năm đó của bà đã chết mà thay vào đó là một cô gái ngu ngơ, khờ khạo sau vụ tai nạn kinh hoàng đó.

Tuệ Nghi đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện mà chẳng hiểu gì cả, cô nhìn xung quanh bốn phía cười thích thú như một đứa trẻ con. Sau một lúc thì ba người cũng lên xe về biệt thự Hàn Gia để chuẩn bị cho lễ đính hôn của hai người vào sáng mai.

Theo như dự tính thì buổi lễ cũng được tổ chức khá đơn giản, không quá cầu kì và cầu lệ nhưng phải hoàn hảo về mọi mặt theo yêu cầu của Lâm Phúc Hoa.

Địa điểm tổ chức là một khách sạn đẳng cấp của giới thượng lưu với sức chứa hơn 10.000 người. Khách mời là những người thân quen của gia đình hai bên. Thực đơn cũng rất phong phú và đa dạng với tất cả các loại đồ ăn, thức uống nổi tiếng trên thế giới.

Mọi người đã bắt đầu lên danh sách những việc cần làm cho buổi lễ và đã bắt tay vào làm một cách nhanh nhất có thể.

May mắn thay là Như Ngọc đang đi du lịch cùng với gia đình ở bên Pháp một thời gian. Nếu không thì cũng chẳng thể suôn sẻ được như thế này.

Ai cũng vui mừng, chỉ có mình Hàn Thiên Khánh là cảm thấy rất khó chịu và gò bó. Anh muốn quyết định tình yêu của cuộc đời mình chứ không phải nghe theo sự sắp đặt của người khác. Nhưng Hoa Hoa Tỉ trước giờ luôn ủng hộ ý kiến cá nhân và suy nghĩ của anh, vậy mà bây giờ lại đi rước một cô gái ngốc còn chưa lớn hẳn về làm vợ của anh thì làm sao mà anh chấp nhận cho nổi.

Đây là còn chưa kể Hàn Thiên Khánh này đã có người yêu và đó là Như Ngọc chứ không phải bất kì một ai khác. Chỉ tại từ bé đến lớn anh vẫn luôn nghe lời mẹ dù đó là việc gì, Hoa Hoa Tỉ còn bị đau tim nữa nên anh không dám làm liều. Nhờ chỉ vì một chuyện không đâu mà anh mất mẹ thì chắc anh ăn hận suốt đời luôn.

Vì thế nên Hàn Thiên Khánh đành cắn răng chịu đựng lấy Tuệ Nghi làm vợ rồi sau này có gì tính sau. Cùng lắm là chỉ hai năm thôi chứ mấy, sau đó anh sẽ được lấy Như Ngọc làm vợ và chung sống với cô ấy.

Nghĩ như vậy nên Hàn Thiên Khánh cứ cho là định mệnh sẽ đến như vậy. Nhưng anh nào ngờ một khi nún sâu vào cuộc hôn nhân này, anh sẽ không có đường ra và dần dần yêu người con gái mà anh cho là người anh ghét và hận vì cắt đứt hạnh phúc của anh và Như Ngọc.

Liệu mọi chuyện sẽ diễn ra như thế nào? Hàn Thiên Khánh sẽ nhận ra trái tim của mình thuộc về ai ra sao và Như Ngọc sau khi biết chuyện sẽ làm ra những việc gì? Các bạn hãy đón đọc những tập tiếp theo nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngọc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Đính hôn - Gặp nguy hiểm

Sáng sớm, tiếng chuông báo thức vang lên inh ỏi. Tuệ Nghi đang ngủ ngon lành trên chiếc giường thân yêu thì bị đánh thức. Cực kì khó chịu, cô khẽ cựa người vươn tay tắt cái đồng hồ báo thức nhưng nó lại càng kêu to hơn. Bực mình, Tuệ Nghi ngồi bật dậy cầm cái đồng hồ đập cho tan tành mây khói.

Đưa tay lên sờ đầu như một con lên con dại, Tuệ Nghi lại thả mình tự do ngủ tiếp. Sau một hồi vật vờ, cuối cùng cô cũng chịu bò khỏi giường đi làm VSCN rồi xuống dưới nhà.

Ngồi ở ghế sofa là một đồng các nhà thiết kế nổi tiếng và nhân viên trang điểm đang đợi cô.

Vừa thấy được mục tiêu, cả lũ suất nữa là chạy mất dép khi thấy một con cô hồn các đản, đầu tóc bù xù dựng đứng như bị điện giật, quần áo xộc xệch cái ngắn cái dài, dép một mắt một còn. Tóm lại là kinh khủng khiếp.

Thấy mọi người nhìn mình như người ngoài hành tinh thì cô vội làm cho đám đó tỉnh lại rồi bắt đầu công việc trang điểm.

.....

Bước ra khỏi phòng thay đồ, bộ dạng của cô khác hẳn lúc trước. Váy cưới trắng tinh tươm, tóc thả bồng bênh, chân mang giày cao gót đính đá quý, đội vương miện nữ hoàng trên đầu, đeo bộ trang sức to bản bằng kim cương.

Do bị dị ứng với phấn nên Tuệ Nghi không trang điểm mà để mặt mộc tự nhiên, chỉ đánh một lớp phấn rất mỏng.

Nhìn cô thật đẹp và cao quý, trên cơ thể toát ra một loại khí chất hơn người. Ai ai cũng nhìn cô ngây ngất, ngay cả đến nhà thiết kế nữ còn phải mê cô thì huống gì là con trai.

Từ xa, mẹ cô bước đến bên cạnh. Bà nhìn cô chăm chú, mắt rung rung ngấn lệ. Cảm xúc trong người bà lúc này thật khó miêu tả bằng mọi ngôn từ.

- Nghi nhi, con thật xinh đẹp - Bà đưa tay lên vuốt khuôn mặt thiên thần của cô.

Cố gắng kìm nén cảm xúc của mình xuống, bà ôm chầm lấy Tuệ Nghi. Nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống đất. Tuệ Nghi cảm nhận được có gì đấy ấm nóng sượt nhẹ qua vai, cô khẽ đẩy bà ra và lấy tay lau nước mắt cho bà, miệng không ngừng an ủi.

- Mẹ đừng khóc nữa. Nghi nhi làm cho mẹ buồn phải không? Con xin lỗi mà - Vừa nói nước mắt của Tuệ Nghi trực rơi xuống.

Vương kim Liên thấy thế liền chối bay chối biến, bà vội tìm đại một lí do nào đấy để biện minh cho những giọt cảm xúc của mình.

- Nghi nhi, con đừng khóc. Mẹ chỉ bị hạt bụi bay vào mắt thôi, con không có làm cho mẹ buồn

Tuệ Nghi ngay lập tức thôi mắt cho bà nhưng lại càng khiến bà khóc to hơn. Tuệ Nghi trở lên hoảng hốt vô cùng, cô ôm chầm lấy bà thủ thủ

- Mẹ à, con yêu mẹ nhiều lắm!

Vương Kim Liên cố gắng nuốt nước mắt mặn chát vào bên trong, bà nở một nụ cười gượng gạo. Tay cũng vòng qua ôm chặt lấy cô như không muốn rời.

Những người có mặt ở đó đều phải rót nước mắt cho dù là người máu lạnh nhất. Ai chẳng biết phận làm cha mẹ đều lo lắng cho con gái của mình. Đàng này Tuệ Nghi lại ngu ngơ, khờ khạo lấy phải ác ma nổi tiếng độc ác và ghét gần phụ nữ của Trung Quốc thì lại càng khiến bà lo hơn.

Tuy rằng lúc nhỏ hai người là đôi thanh mai trúc mã trời sinh nhưng ông trời lại muốn thử thách tình yêu của họ, bắt họ phải quên nhau mười mấy năm trời rồi cho họ gặp lại nhau với tư cách là hai người xa lạ. Rồi họ sẽ đối xử với nhau như thế nào?.....

Những suy nghĩ ấy cứ quẩn quanh trong đầu Vương Kim Liên khiến bà muốn phát điên. Vội buông Tuệ Nghi ra và chạy thật nhanh ra ngoài để lại cô đang ngơ ngác, chưa hiểu chuyện gì cả.

Bà tìm vội một phòng vệ sinh và chui vào đó đóng kín cửa lại. Những giọt nước mắt của bà lại một lần nữa rơi xuống như mưa tháng tám. Khụy hai chân xuống nền gạch lạnh lẽo, bà khóc nức lên từng cơn tưởng chừng như nhà có người chết.

Vương Kim Liên thương cho cô con gái bé bỏng của mình, bà nghĩ đến tương lai đen tối của cô khi ở bên cạnh một đại ác ma như vậy. Rồi số phận của cô sẽ đi đến đâu. Trong quá khứ cô đã chịu quá nhiều đau khổ, mất mát và tổn thương nhưng ông trời vẫn còn muốn thử thách cô sao?.....

Tuệ Nghi sau khi làm xong các công đoạn trang điểm còn lại thì bước ra ngoài phòng khách. Cô thả mình xuống ghế sofa đầy mệt nhọc. Hôm nay 5 h 30' cô đã phải dậy để chuẩn bị mọi thứ rồi nên rất mệt.

Nghĩ về những hành động khó hiểu và cử chỉ của Vương Kim Liên, Tuệ Nghi không khỏi đau đầu. Cô nghĩ đi nghĩ lại cũng không ra được lý do vì sao bà lại bỏ đi như vậy. Thiếp đi một lúc, cô không hề hay biết ba cô đang đứng nhìn cô từ xa. Ông đưa tay lên miệng che đi tiếng nấc ngày một to của mình, những giọt nước mắt cứ liên tiếp lăn dài trên khoé mắt, tay còn lại ông buông thõng xuống nắm chặt thành nắm đấm.

Kim nén cảm xúc, ông nhớ về ngày thơ bé của cô. Tuy chỉ là ba nuôi nhưng ông thương Tuệ Nghi như con ruột của mình vậy. Nuôi nấng và nâng niu cô suốt 13 năm trời, cuối cùng ngày cô được gả vào nhà khác cũng đến. Ông thật không nỡ xa Tuệ Nghi, căn nhà này nếu thiếu vắng hình bóng ấy sẽ rất tẻ nhạt và buồn rầu.

Mọi chuyện cứ diễn ra như vậy cho đến lúc đến giờ hẹn.

Ở một nơi khác trong căn phòng xa hoa và lộng lẫy, một chàng trai soái ca cũng đã hoàn thành xong mọi bước trang điểm. Bước ra bên ngoài nơi đang có Hàn lão gia và Hàn phu nhân đón đợi, tâm trạng của Hàn Thiên Khánh thật chẳng tốt chút nào, gương mặt vẫn lạnh tanh, hơn nữa còn lạnh gập bội bình thường.

Thấy anh trong bộ y phục màu đen chỉnh tề và nghiêm nghị, thất nơ lụa đen ở cổ, tóc tạo kiểu, chân đi giày da bóng lộn. Hàn phu nhân không kìm được xúc động mà đi đến ôm chầm lấy Hàn Thiên Khánh nước mắt giàn giụa.

- Khánh nhi, con phải thật hạnh phúc.

Nghe đến đây, Hàn Thiên Khánh khựng lại, tay anh đang ôm Lâm Phúc Hoa buông thõng xuống, cả người cứng đờ như một pho tượng. Anh như một người mất hồn đầu gật đầu vại cái, chân lùi lại mấy bước.

Trong đầu anh những suy nghĩ rối mù lên về cuộc hôn nhân này và người con gái mà anh yêu - Như Ngọc sẽ phản ứng như thế nào khi biết chuyện này,.....Hàn Thiên Khánh nghĩ đây chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị bình thường và Viên Gia đang muốn lợi dụng Hàn Gia để củng cố địa vị của mình trên thương trường.

Hàn Thiên Khánh tất nhiên sẽ không để cho âm mưu đó được thực hiện mà anh sẽ chơi trò mèo vờn chuột với cả gia đình cô. Rồi hết thời hạn 2 năm anh sẽ tống cô Tuệ Nghi ra đường và cưới Như Ngọc làm vợ. Anh không tin chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà anh lại yêu được cô trong khi có Như Ngọc luôn ở bên cạnh.

Nghĩ vậy lên Hàn Thiên Khánh làm như vậy nhưng có lẽ lần này anh đã sai.....trái tim có những lý lẽ mà lý trí không thể hiểu nổi.....anh yêu Như Ngọc bằng lý trí nhưng trong tương lai và cả quá khứ, anh yêu Tuệ Nghi bằng trái tim bằng giá của mình.....

.....

Hàn Thiên Khánh bỏ mặc Lâm Phúc Hoa ở bên cạnh, anh đi đến trước mặt Hàn lão gia cúi đầu. Ông chỉ nói với anh mấy câu nhưng nó như là lời cảnh báo.

- Khánh nhi, con phải trân trọng Nghi nhi. Đừng làm con bé tổn thương, con đã đánh mất Nghi nhi một lần rồi, không nên tái phạm bất cứ một lần nào nữa.

Máu nóng trong người Hàn Thiên Khánh nổi lên, anh không thể chịu đựng thêm được nữa. Hướng cái nhìn sắc lạnh nhưng có phần tôn kính và nghiêm nghị về phía Hàn lão gia, anh nói như thể hét vào mặt ông.

- Bắt con lấy người con không yêu làm vợ, bây giờ ba mẹ còn muốn con đối xử tốt với cô ta sao? KHÔNG ĐÒI NÀO. Cô ta là vợ thì con muốn làm gì là quyền của con.

Anh bỏ đi, mặt Hàn lão gia tối sầm lại. Một tay ông chống gậy, một tay vươn ra bắt lấy cánh tay của Hàn Thiên Khánh lôi lại.

Đang đi thì anh cảm thấy có một lực không hề nhỏ chạm vào tay, đứng lại nhưng anh không quay người về phía ông, không nói gì như đợi chờ câu nói của Hàn lão gia.

- Hãy để thời gian trả lời cho tất cả. Muốn biết thứ gì quan trọng thì hãy thử đánh mất nó. - Ông lạnh lùng lên tiếng, đôi mắt thâm trầm xoáy sâu vào lòng người nhìn về một phía. Quay lưng lại với anh nhưng ông có thể cảm nhận được sự lạnh lùng, vô cảm của anh. Cùng lúc ông cũng bỏ tay Hàn Thiên Khánh ra và bước ra xe theo hướng ngược lại.

Lâm Phúc Hoa đi theo sau, Hàn Thiên Khánh cũng bỏ ra xe của mình và phóng vút đi với vận tốc kinh hồn con chồn.

Trên đường lớn, một chiếc siêu xe Bugatti Veyron đen bóng lao nhanh như tên bắn đến khách sạn nơi tổ chức lễ đính hôn của hai người. Cùng lúc đó, trên con đường ngược chiều với con đường này, một chiếc xe Mercedes trắng đang đi từ từ với cùng một điểm đến với chiếc xe kia.

Trước cửa khách sạn được trang hoàng lộng lẫy như một cung điện nguy nga, tráng lệ. Hai bên bậc tam cấp là hai hàng vệ sĩ áo đen đứng nghiêm trang, mỗi bên 10 người. Xung quanh là hoa hồng các loại và hoa lưu ly được bố trí theo phong cách hoàng gia.

Cổng chào được kết từ bóng bay trắng và bóng bay màu tím hình trái tim. Trên cùng là hàng chữ chào mừng nổi bật giữa nền trời xanh. Từ cổng tiến vào là những chiếc xe đắt tiền từ bình dân đến hàng hiếm đều quy tụ về đây dự đám cưới hành trang nhất Trung Quốc của cặp đôi có máu mặt trên thương trường.

" Kết "

Một tiếng phanh xe thấu trời, vệ sĩ và cả những quan khách quanh đó đều đổ dồn cặp mắt hiếu kì lên chiếc xe sang trọng kia.

Từ trên xe, Hàn Thiên Khánh lạnh lùng đẩy cửa xe bước xuống trong tiếng trầm trồ kinh ngạc của mọi người. Vần phong thái bức người và gương mặt điển trai không cảm xúc đã trở thành huyền thoại, anh khiến người xung quanh phải kiêng dè, lo sợ và kính nể bội phần.

Một anh vệ sĩ đi lại cúi đầu chào lễ phép rồi cho xe của anh vào trong làn để xe.

Đưa tay cài khuy áo vest đen, anh rảo bước tiến vào bên trong khách sạn - nơi nhộn nhịp chẳng khác nào một quán bar tầm cỡ và nổi tiếng.

Lúc đó cũng là lúc chiếc Mercedes kia dừng lại. Từ trên xe, Tuệ Nghi cùng ba mẹ cô bước xuống. Mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người tiên nữ kia chăm chăm. Khá khó chịu khi người xung quanh cứ nhìn mình, Tuệ Nghi kéo tay ba mẹ vào bên trong một cách nhanh nhất.

Đi qua thảm đỏ, trước mắt Tuệ Nghi là một màu vàng choáng ngợp. Người người ra vào tấp nập như họp chợ, nam thanh nữ tú nô nức khoác lên mình những bộ y phục lộng lẫy nhất có thể.

Vừa bước vào cửa, Tuệ Nghi đã lại một lần nữa thu hút sự chú ý. Những lời bàn tán đủ kiểu rộ lên, những ánh nhìn tò mò, khinh miệt, kì thị,... chiếu lên người cô như một loại tạp chất dơ bẩn. Những cái chỉ trích rồi những tiếng cười khinh bỉ thoáng chốc lại vang lên không khỏi khiến Tuệ Nghi xấu hổ.

Trong số đó, một người nổi bật nhất vẫn đang đứng nhìn cô không rời bằng ánh mắt sắc lạnh nhưng có chứa chút rung động. Hàn Thiên Khánh không nói gì cũng không ngăn cản đám người kia mà chỉ đứng nhìn như đang xem kịch hay.

Tuệ Nghi xấu hổ muốn kiếm cái lỗ nào mà chui xuống, đang định bỏ đi thì đằng sau vang lên tiếng gọi quen thuộc níu giữ chân cô.

- Nghi nhi! - Hàn lão gia cất tiếng gọi cô trù mền, đôi mắt hiền từ chỉ dành cho ba người duy nhất nhìn cô âu yếm.

Tuệ Nghi quay người lại nhìn thì thấy ông đang đi cùng với Hàn phu nhân tiến đến chỗ cô. Mừng rỡ muốn rớt nước mắt, Tuệ Nghi đưa ánh mắt cún con nhìn Hàn lão gia như nhìn một vị cứu tinh của đời mình.

Những người xung quanh đều im bất, ai cũng kinh ngạc mắt chữ A mồm chữ O nhìn ba người như sinh vật lạ. Hàn lão gia máu lạnh, giết người không ghê tay lừng lẫy một thời đây sao? Tại sao lại có thể hiền lành và ôn hoà như thế cơ chứ? Đúng là dọa người ta chết khiếp mà.

Ngay khi ông vừa đến gần, Tuệ Nghi đã sà ngay vào lòng ông ăn vạ đủ kiểu. Thiên hạ lại được phen đau tim tập thể, bệnh viện lại tăng thêm thu nhập đáng kể nhờ Hàn Gia và Viên Gia.

Sau đó, cô được đưa về phòng riêng để chuẩn bị cho buổi lễ.

Trong phòng, cô đang ngồi chơi game trên ghế sofa thì một cô phục vụ xinh xắn tầm tuổi cỡ cô đi vào. Trên tay cô ta cầm một cốc nước cam đến trước mặt Tuệ Nghi.

Lễ phép đưa cho cô uống. Ngay lập tức, Tuệ Nghi ngã lăn ra đất ngất xỉu. Cô phục vụ kia chỉ nhếch môi lạnh rồi lúi lúi từ thắt lưng ra một cái bao tải lớn. Bắt đầu công việc của mình, cô ta thay đồ cho Tuệ Nghi, cho cô vào cái bao tải kia rồi buộc chặt lại và vác trên vai.

Đi đến cổng, một vệ sĩ đi đến tra khảo

- Cô đi đâu với cái bao tải này? - anh vệ sĩ hỏi, ánh mắt dò xét quét cô ta một lượt rồi sang đến cái bao tải chứa Tuệ Nghi kia nghi ngờ.

- Quản lí kêu tôi đi vứt rác - Cô ta nhanh nhẹn trả lời

Anh vệ sĩ liền cho cô ta qua. Giả vờ như mình đi vứt rác thật sự, được một quãng khá xa nơi khuất xa tầm mắt, một chiếc xe chạy lại, cô ta lập tức chui vào trong xe và bỏ cái bao tải có chứa Tuệ Nghi sang bên cạnh.

Xe chạy đi với vận tốc nhanh nhất hướng tới vùng ngoại ô thành phố. Trên xe, một tên con trai cười khà ồ với cô ta. Hắn nói

- Cô khá được việc đấy nhì? Gọi cho chủ tử đi còn lĩnh tiền - giọng nói có phần thúc giục.

Móc từ trong túi ra một chiếc điện thoại, cô ta bấm số gọi cho một người con gái lạ mặt mà họ gọi là chủ tử.

- Alo....- đầu dây bên kia bắt máy.

- Chủ tử, đã hoàn thành nhiệm vụ - Cô ta báo cáo

- Tốt. Tiền tôi sẽ gửi vào tài khoản của hai người không thiếu một xu. Váy cưới của con kia ở đâu? - đầu dây bên kia hỏi.

- Ở trên ghế. Vậy cô ta tính sao?

- Tùy bọn mày giải quyết - Cô gái kia lạnh nhạt buông lời nói.

" Tút....tút...."

Tiếng cúp máy vang dài, cô ta quay sang nhìn người đàn ông kia hỏi ý kiến

- Làm gì với cô ta bây giờ?

Hắn suy nghĩ một lúc rồi đưa ra ý kiến, gương mặt lộ rõ vẻ gian manh, cáo già

- Bắt cóc tổng tiền

- Liệu có ổn không? Chồng cô ta là Hàn Thiên Khánh đấy. Đụng đến cô ta là mình mất mạng như chơi. - Cô ta kiêng dè, sợ sệt.

- Sợ gì chứ. Chỉ là hôn nhân chính trị thôi mà, không có tình cảm thì Hàn Thiên Khánh sẽ không cứu cô ta đâu.

Nghe hắn nói vậy, cô ta gật gù đầu ra vẻ đồng tình. Rồi hai người lên kế hoạch bắt cóc thật hoàn hảo ngay sau khi chủ tử của họ làm xong việc.

Liệu Hàn Thiên Khánh có nhận ra cô dâu là giả mạo, anh có cứu Tuệ Nghi về hay không? Các bạn hãy theo dõi chương tiếp theo nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Bắt cóc

Trong một căn phòng tối tăm, bụi bặm ở ngoại ô thành phố. Giữa đồng gạch đỏ nát, Tuệ Nghi nằm bất tỉnh do trúng thuốc mê liều quá nặng. Ở bên ngoài là hàng trăm tên áo đen đứng canh gác nghiêm ngặt, trên tay ai cũng cầm một loại vũ khí có độ sát thương cực cao.

Trong khi đó, ở khách sạn thì lễ đính hôn của Hàn Thiên Khánh đang diễn ra linh đình. Người người ra vào tấp nập chúc mừng cho cặp đôi trẻ. Nhưng chẳng ai ngờ đằng sau lớp khăn che mặt dày cộp kia là một gương mặt khác chứ không phải là cô dâu của chúng ta.

Cô gái kia sau khi lên được vào phòng riêng của cô dâu thì lấy y phục của Tuệ Nghi mặc vào, kèm theo đó là chiếc khăn để che dấu thân phận, vậy mà chẳng ai hay biết cả.

Quay trở lại với Tuệ Nghi, cô dần dần tỉnh lại và cảm thấy đầu đau như búa bổ, toàn thân bủn rủn không có một chút sức lực nào, xung quanh trời đất quay vòng vòng như chong chóng khiến đầu cô muốn nổ tung.

Cổ ngồi dậy, Tuệ Nghi xoay đầu mấy cái cho tỉnh nhưng lại càng mu muội hơn. Đúng lúc này, anh em nhà kia bước vào, miệng cười khà ồ, trên tay là hai con dao sắc bén. Ắn đàn bà đi đến chỗ Tuệ Nghi lấy dao nâng cằm cô lên ngắm nghía rồi suýt xoa

- Cũng có một chút nhan sắc đó chứ - Ắ chếp miệng tỏ vẻ tiếc rẻ - Nhưng vận mệnh thì chả ra gì cả, đúng là hồng nhan bạc mệnh...ha..ha..ha...- Nói xong thì cười lên rùng rợn.

Tên đàn ông cũng cười theo, hai giọng cười hòa vào nhau như tiếng đòi mạng của ma quỷ. Tuệ Nghi sợ hãi ngồi co rúm lại một góc, giương ánh mắt mệt mỏi nhìn hai người kia hỏi, giọng run lên vì lạnh

- Ha..hai người..là..là..ai? Đây..là..đâu..? Tại..sa..sao tôi..lại..ở đây?

Gã đàn ông tiến gần về phía cô, nhìn cô bằng ánh mắt thèm thuồng như hổ đói lâu ngày nhìn con mồi béo bở.

- Cô em không cần biết bọn anh là ai. Nhất định sau vụ này anh phải có được em - Hắn nói tràn đầy sự háo sắc trong chất giọng khàn khàn kia, hai bàn tay hắn xoa vào nhau, ánh mắt lóe lên tia dục vọng.

Thấy vậy, Tuệ Nghi khiếp sợ run cầm cập. Ngay lập tức, hắn ta xông đến hôn vào cổ Tuệ Nghi rồi tiến dần lên đến gần đôi môi anh đào khiêu gợi kia đang rung lên từng hồi. Mặc dù Tuệ Nghi hết sức kháng cự nhưng hắn ta rất mạnh, trong người cô lại vẫn đang còn thuốc mê nên căn bản là một điều không thể.

Ngay khi đôi môi bắt đầu và hơi ấm của hắn tiến gần, Tuệ Nghi quay ngoắt đi chỗ khác, cô lấy hết sức bặm chặt môi vào không để cho hắn ta đạt được mục đích. Tuy có hơi ngượng, khó khăn nhưng về mấy khoản này thì cô rất rõ vì cô là fan cuồng phim tình cảm Hàn Quốc mà nì.

Thấy con mồi kháng cự, hắn ta tỏ ra rất tức giận, đưa tay lên bóp chặt cằm cô nhằm cho nó mở ra nhưng vô ích. Nhìn anh trai mình thêm khát một người phụ nữ vốn không thể nào nằm trong tầm với và sắp trở thành vợ của một ông trùm mafia khét tiếng không nên đắc tội, cô em ngăn cản hắn ta

- Nếu muốn sống thì nên chú ý hành động của anh đi.

- Hừ may cho cô em đấy - hắn ta vuốt tiếu khôn cùng khi phải rời xa mùi hương quyến rũ lan tỏa trên người Tuệ Nghi. Đó là lọ nước hoa có mùi nhè nhẹ mà cô được một người quan trọng lúc nhỏ tự tay làm tặng.

Hai con người độc ác, không từ thủ đoạn ấy bỏ ra ngoài để lại Tuệ Nghi trong căn phòng tối tăm và sặc mùi ẩm mốc ấy.

Những con gián rồi chuột từ trên sàn nhà cứ thi nhau chạy, tạo ra âm thanh đáng sợ. Chưa bao giờ Tuệ Nghi cảm thấy mình nhỏ bé như bây giờ, cô đói bụng và cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Ngay lúc này cô cần một vòng tay rộng lớn ôm ấp, chở che và bảo vệ nhưng có lẽ ước mơ vẫn sẽ là ước mơ.

Trong khi cô đang trong hoàn cảnh như thế thì ba mẹ cô, Hàn lão gia, Hàn phu nhân và nhất là chồng sắp cưới của cô - Hàn Thiên Khánh đang làm gì cơ chứ. Họ đang ăn mừng, nhảy nhót vì một buổi lễ đính hôn của Hàn Thiên Khánh với một người xa lạ mà không phải cô thì cô còn trông mong gì ở những người ấy.

Lại kể đến buổi lễ kia, khi buổi tiệc đã tàn, mọi người đều ra về trong một tâm trạng vui vẻ, hồ hởi và thoải mái. Hàn lão gia, Hàn phu nhân và ba mẹ Tuệ Nghi đứng nói chuyện cười đùa rôm rả, duy chỉ có một người là Hàn Thiên Khánh thì ngược lại.

Anh cảm thấy có lỗi với Như Ngọc khi đã nhân cơ hội cô đi du lịch cùng gia đình mà tổ chức lễ đính hôn với một người con gái khác. Nhưng cũng phải kể đến bàn tay của cô gái mặc bộ y phục cổ đầu, anh cảm thấy bàn tay ấy rất quen thuộc nhưng lại không nhớ là của ai.

Đúng lúc này, từ đâu Cao Duy Anh chạy đến thì thào vào tai Hàn Thiên Khánh cái gì đó, tưởng rằng anh sẽ nhảy dựng lên nhưng anh lại bình thản một cách quá đáng khiến cho người khác phải thốt lên kinh ngạc.

- Kệ. Tôi không quan tâm sự sống chết của cô ta - Hàn Thiên Khánh lạnh lùng phán

- Nhưng tôi quan tâm. Hàn lão gia và tất cả mọi người đều quan tâm....Tại sao? Vì Như Ngọc mà cậu bỏ mặc Tuệ Nghi sao? - Cao Duy Anh hét lên

Hàn Thiên Khánh khựng lại khi nghe đến tên Như Ngọc, anh lập tức đứng bật dậy sốc cổ áo Cao Duy Anh lên đe dọa

- Cậu không được nói cô ấy như thế. Cậu không có quyền.

- Vậy sao? Vợ của cậu thì cậu không lo lại đi lo cho người khác. Thật nực cười - Cao Duy Anh nhìn thẳng vào mắt Hàn Thiên Khánh nói, anh hừ lạnh khinh bỉ.

- Nực cười? Cậu mới là nực cười, vợ của tôi thì tôi quản, không đến lượt cậu lo, tôi không đi cứu là việc của tôi. - Hàn Thiên Khánh nói lại

- Được, anh không cứu thì tôi cứu - Cao Duy Anh đánh thép gần giọng với Hàn Thiên Khánh.

Nói rồi cậu bỏ đi không thèm chào hỏi đến nửa lời. Có lẽ trong tương lai tình bạn này sẽ rạn nứt vì tình yêu với cùng một cô gái gốc. Vậy chuyện gì sẽ xảy ra, Cao Duy Anh giải cứu Tuệ Nghi như thế nào? Các bạn hãy đón đọc truyện của mình vào những chương sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Giải cứu - Bất ngờ ở phút cuối

Trên con đường rộng vắng không có bóng người, một đoàn xe nối tiếp nhau chạy dài, dẫn đầu là chiếc Lamborghini trắng của Cao Duy Anh xé gió lướt như bay. Đằng sau là một trăm thẳng đệ mặt mày bặm trợn, tay cầm vũ khí có lực sát thương cao.

Ngồi trong xe mà tâm hồn của Duy Anh như đang lơ lửng trên mây, anh chẳng còn nghĩ gì được nữa, người con gái mà anh đem lòng thầm thương đang gặp nguy hiểm đến tính mạng. Vừa nghĩ mà lại vừa bức, dù gì Hàn Thiên Khánh cũng là chồng sắp cưới của Tuệ Nghi, vậy mà lại chẳng thèm quan tâm cô sống chết như thế nào. Mà cũng chẳng trách được tên cứng đầu ấy, hắn đâu có yêu Tuệ Nghi của anh đâu, người mà hắn yêu là Như Ngọc.

Chỉ có anh gốc gác nghiệt lại đi yêu một người mà vốn biết rằng sẽ chẳng hề có kết quả. Chỉ mong cho Tuệ Nghi có thể hiểu được lòng anh dù chỉ một chút thôi.

Suy nghĩ của anh đang dang dở thì căn nhà hoang tàn kia đã hiện ra trước mắt. Đạp ngay vào mặt Cao Duy Anh là một sân chứa đầy những con xe đua

phân khối lớn và một lũ người bặm trợn, thân hình cao lớn phải nói là hơn cả đàn em của anh.

Không hề sợ hãi, anh đánh tay lái và cũng lúc đạp ga thật mạnh khiến con xe cung quay vòng vòng, bánh xe ma sát với mặt đường tạo ra những tiếng động ầm ầm tai nhức óc nhưng rất chất. Bụi bay mù mịt trên không trung khiến tầm nhìn của bọn kia bị hạn chế, cùng lúc đó đàn em của Cao Duy Anh xông lên đánh nhau với lũ kia.

Vì được tập luyện rất chuyên nghiệp nên chút trò này chẳng nhằm nhò gì với đàn em của anh. Nhưng lũ kia thì lại khác, bọn chúng tuy to con nhưng chẳng làm được cái trò trống gì cả, vừa bị bụi bay vào mắt vừa bị đánh liên hoàn thì không kịp né nên chết vô số kẻ.

Thấy lực lượng của địch đã giảm đi một nửa, Cao Duy Anh mới bước ra tiến thẳng về chỗ cánh cửa nhà kho đang đóng chặt từ xa xa. Lúc này bụi đã hết, lũ người kia nhân cơ hội xông lên cản đường Cao Duy Anh.

Vì tay chẳng mang gì cả nên cũng hơi khó khăn cho anh, nhìn tướng người thư sinh, lịch thiệp nên bọn chúng tưởng dễ xoi. Ai ngờ vừa lao vào đã bị anh túm cạp quần quăng ra xa cả chục mét. Mấy trên còn lại thấy vậy thì cũng xông lên, ý đồ hiệp một.

Bọn đàn em của anh thấy vậy thì xông nên đánh lại bọn chúng, Duy Anh lập tức tiến về phía nhà kho đằng trước.

Vừa mở cửa ra, anh đã thấy cả mấy chục tên còn kinh hơn lũ kia. Tuệ Nghi đang ngồi trong xó cùng với hai anh em chủ mưu. Thấy anh, con mụ độc ác kia lên tiếng suýt xoa cùng cái vỗ tay khinh thường

- Bốp....bốp....bốp....ui da ai đây ta. Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân hả Cao thiếu gia....- ả ta tặc lưỡi - Hàn Thiên Khánh nhân vật chính của chúng ta đâu rồi? Sao có một mình Cao thiếu gia thế này? - ả mịa mai.

Cao Duy Anh mặc kệ ả ta muốn nói gì thì nói, anh đưa ánh mắt thương xót nhìn về tàn tạ của Tuệ Nghi, cô cũng nhìn anh nhưng bằng ánh mắt vô cùng bình thường, thay vào đó là sự hệt hẳng khi nghĩ Hàn Thiên Khánh sẽ đến cứu mình.

- Thả cô ấy ra - Cao Duy Anh lớn giọng ra lệnh.

- Chu choa...Cao thiếu gia sao nóng thế? Có gì từ từ nói. Trước hết là tiền đâu? - ả ta đang mịa mai thì ngay lập tức đổi giọng.

- Tiền gì chứ? Tôi không biết - Cao Duy Anh đáp lại lạnh lùng.

- Á...à....không có tiền chuộc chứ gì? Bay đâu lên cho tao - ả hét ra lệnh.

Một lũ côn đồ nghe lệnh thì lao lên như con thiêu thân lao vào lửa. Cùng lúc đó, đàn em của anh ở bên ngoài đã giải quyết xong lũ kia thì vào giúp một tay. Trận chiến diễn ra quyết liệt vô cùng, cả hai bên cân sức cân tài, nếu không phải đã thấm mệt thì lũ này làm sao địch lại được bọn anh.

Những vết máu bắn tung toé trải dài trên bốn bức tường mục nát, sau một hồi xác người nằm la liệt cả quân của địch cả quân của mình, Cao Duy Anh đã bị chém vào vai một nhát khá sâu, máu chảy ra ướt đầm cả áo mà anh vẫn còn tiếp tục đánh tiếp.

Gã anh trai của ả kia thấy sốt ruột thì rút súng ra từ thắt lưng nhắm vào Duy Anh, nhưng anh di chuyển liên tục với tốc độ khá nhanh nên hần không thể nào nhắm được chính xác. Ngay khi cái xác cuối cùng của địch đổ xuống, cũng là lúc tiếng súng nổ lên nghe dao động cả không gian.

Gã kia ngã xuống chết tức tưởi, máu chảy ra đầm đìa, mắt mở trừng trừng, miệng há to không kịp ngáp. Ngay khi gã nổ súng thì Hàn Thiên Khánh vừa đến, đứng ở bên ngoài rút súng ra bắn hai phát liên. Một phát cán lại viên đạn kia và phát còn lại thì lệch một tí nhưng trúng vào sọ của hần. ả kia thấy vậy thì hét lên

- KHÔNG.....

Rồi lao đến chỗ Hàn Thiên Khánh nhanh như cắt, trên tay ả ta cầm một con dao găm rất sắc. Hàn Thiên Khánh phản ứng rất nhanh, hần lập tức lên đạn rồi bắn liên tục vào con ả đang mất kiểm soát như điên dại.

- Pằng...pằng....pằng..... - Những phát đạn liên tiếp nối nhau.

Nhưng ả ta dù có trúng đạn vẫn lao về phía hần không ngừng. Đúng lúc súng hần hết đạn thì ả ta đâm luôn vào vai hần một nhát khá sâu, sau đó thì ngã xuống chết luôn. Kẻ ra ả cũng phải ăn của hần 7 phát đạn chứ ít gì. Hàn Thiên Khánh đưa tay lên rút dao ra, máu chảy xối xả.

Mọi việc diễn ra nhanh đến nỗi Tuệ Nghi và Duy Anh không thể hiểu nổi, hai người cứ nghệt mặt ra như kiểu mất hồn. Nhưng khi nhìn thấy Hàn Thiên Khánh bị thương thì Tuệ Nghi lập tức hét lên, dù vậy nhưng bị dấn bằng đinh nên tiếng hét chẳng to là mấy.

Một đàn em của Hàn Thiên Khánh chạy vào mở trời cho Tuệ Nghi. Cùng lúc đó hần và Duy Anh khụy xuống vì mất máu quá nhiều.

Tuệ Nghi vội chạy đến chỗ của Hàn Thiên Khánh nhưng khi vừa đến gần thì cô đã bị hần đuổi một cách không thương tiếc

- CÚT - Hần gằn giọng lạnh lùng

Tuệ Nghi sợ quá nên chạy sang chỗ của Duy Anh. Thấy áo của anh đỏ rực màu máu như một cái màu đỏ thật chứ không phải bị nhuộm, cô bật khóc nức nở

- Em xin lỗi. Vì em mà anh ra nông nỗi này. Lỗi là tại em, hu...hu...hu...

Duy Anh mỉm cười gượng xoa đầu cô, nhìn cô có khác gì một đứa con nít đâu.

- Anh không sao. Em đừng khóc nữa anh đau lắm! - Duy Anh nói.

Thấy cảnh này, hẳn cảm thấy có gì đó rất khó chịu như đang cố lên lời trong trái tim mình, chẳng lẽ anh lại cảm thấy bức tức khi bạn thân và vợ sắp cưới mà lại như vậy sao? Thật nực cười, Hàn Thiên Khánh anh đâu có thiếu gái. Vì một con nhỏ nhà quê mà làm anh đau lòng ư? Không thể nào!

Hàn Thiên Khánh đứng dậy đi trước, đàn em của anh đi theo bỏ lại Duy Anh và Tuệ Nghi đi đằng sau.

- Kim Bảo, cho người đem đồng xe này về Hắc Khánh Ngọc - hẳn ra lệnh cho đàn em rồi lên chiếc BMW màu đen của mình và phóng đi.

Đằng sau, Duy Anh và Tuệ Nghi lên chiếc lamborghini của anh để đi về. Thế là một ngày lại trôi qua đẫm máu trong cuộc đời của Tuệ Nghi. Liệu trong tương lai sẽ như thế nào? - Các bạn hãy đón đọc những chương sau nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cảm giác bất thường

Ngay khi vừa về đến nhà, Hàn Thiên Khánh đã ngã gục ra sàn do mất máu quá nhiều. Hàn lão gia và Hàn phu nhân vội vã kêu người đưa anh vào phòng y tế gia đình và cho gọi bác sĩ riêng cấp tốc đến.

Hàn Thiên Khánh chìm vào cơn mê man dài, trong đó anh đã thấy một cô bé có khuôn mặt không rõ đang chơi đùa bên cạnh một cậu bé cũng không rõ mặt mũi. Hai người vô cùng yêu thương nhau, nói cười trên cánh đồng hoa oải hương tím. Chợt hẳn thấy lòng mình đau thắt, không hiểu sao hẳn lại có cảm giác thân quen đến vậy, mọi việc như đã từng xảy ra ngay trước mắt nhưng lại chẳng nhớ được gì.

Cũng vào thời điểm đó, Tuệ Nghi và Duy Anh đang ở nhà của anh. Vết thương không quá sâu nhưng máu chảy rất nhiều, cô đang ngồi băng bó cho Duy Anh mà trong lòng lại nghĩ về Hàn Thiên Khánh. Cái quát lúc đó của hẳn khiến cô vừa sợ vừa tủi thân, chồng sắp cưới của mình mà còn chẳng được động vào.

Tuy vậy cô vẫn rất lo, lúc hẳn rút dao ra máu chảy rất nhiều, chắc hẳn là vết thương rất sâu.

- Á....- Duy Anh kêu lên, do cô vô tình xiết mạnh tay nên chạm đến vết thương của anh.

- Em xin lỗi, em không cố ý. Anh có sao không? - Tuệ Nghi lo lắng

Thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô, anh nổi hứng muốn trêu chọc con mèo ngốc này

- Ui da...em có biết là em làm anh đau lắm không? - Duy Anh giả vờ kêu ca.

Tuệ Nghi trở nên bối rối hơn bao giờ hết, cô không nói được lời nào làm Duy Anh cũng phải bối rối theo. Anh phì cười nhìn cô âu yếm và nói

- Đùa thôi, tiểu bảo bối của tôi ơi! Làm gì mà phải đến nỗi thất thần thế?

- Anh dám lừa em...Ya..anh đi chết đi - Tuệ Nghi nhảy lên người Duy Anh lấy gối đập cho anh tội tã. Những tiếng cười vang đi khắp cả ngôi biệt thự, dập tắt đi sự lo âu của Tuệ Nghi về hẳn. Thế là một ngày đã qua đi trong những vết máu và cũng là sự thay đổi trong suy nghĩ của mỗi người

.....

Sau khi tỉnh lại sau cơn hôn mê dài, Hàn Thiên Khánh khẽ cựa mình dậy nhưng đụng trúng vết thương ở vai nên kêu lên một tiếng rên nhỏ. Anh đưa mắt nhìn khắp phòng thì bất gặp khuôn mặt Tuệ Nghi đang phóng đại ở trước mắt.

Sáng sớm hôm nay Tuệ Nghi đã qua nhà Hàn Thiên Khánh từ sớm. Nghe Hàn lão gia nói anh đang trị thương ở phòng y tế riêng nên mò lên xem thế nào. Không ngờ lại ngủ quên mất, tối qua mãi muộn cô mới về nhà mà ngủ cũng muộn nên không đủ giấc. Bây giờ mới ra cái dáng vẻ ngủ gà ngủ gật vậy đây.

Hàn Thiên Khánh định gọi cô dậy nhưng thấy cô đang ngủ say cũng không nỡ. Thế là anh đã có một việc làm điên rồ mà anh không thể hiểu nổi - đó là nằm ngắm cô ngủ.

Những đường nét trên khuôn mặt baby của Tuệ Nghi hiện lên trước mắt anh một cách hoàn hảo nhất có thể, đẹp và hài hòa tựa như tranh vẽ. Lông mi cong vút, làn da trắng không tí vết, sống mũi cao, môi đỏ,...nhưng bất chợt Hàn Thiên Khánh nhận ra trên lông mày của cô có một vết sẹo nhỏ, nằm

khua sâu trong đó.

Lập tức những hình ảnh rối loạn hiện lên trong đầu anh, nó cứ nhảy loạn xạ cả lên khiến cho đầu anh đau nhức. Tựa như một con ác mộng, nó dày vò anh đến nỗi anh phải ôm đầu hét lên.

Tuệ Nghi giật bắn cả người ngồi dậy, nhìn thấy Hàn Thiên Khánh đang lẫn lộn trên giường thì cô không khỏi lo lắng nhưng vẫn rất ngây thơ và trong sáng.

- Anh đang làm gì vậy? - Tuệ Nghi hỏi, cô hướng ánh mắt tò mò về phía Hàn Thiên Khánh.

Anh không nói gì, vẫn ôm đầu đau đớn và hét lên khiến cho Tuệ Nghi bắt đầu cảm thấy sợ hãi, ngày thường anh đã rất đáng sợ rồi, ai biết lúc anh bị như thế này thì anh sẽ làm gì cơ chứ.

Cô lùi về phía sau vài bước, đứng sát vào tường. Bỗng Hàn Thiên Khánh vùng dậy, anh lao đến chỗ cô như một con hổ lao về phía con mồi.

- Rốt cuộc cô đã làm gì tôi? - Hàn Thiên Khánh chống tay vào tường, trợn ngược mắt nhìn Tuệ Nghi và gằn từng chữ.

- Em không hiểu anh đang nói gì? - Tuệ Nghi ngây thơ, chẳng hiểu anh nói gì cả. Cô hỏi lại Hàn Thiên Khánh.

- Vết sẹo...vết sẹo của cô ở đâu ra? - Anh lớn tiếng hơn hỏi cô.

- Em không biết - Tuệ Nghi trả lời.

- Cô không biết thì ai biết - Hàn Thiên Khánh hét lên.

Tuệ Nghi bật khóc, những tiếng thút thít và những tiếng nấc ngày càng to khiến Hàn Thiên Khánh muốn phát điên.

- IM - Anh quát

Tiếng khóc đã nhỏ lại nhưng những tiếng nấc dài vẫn đều đều nối tiếp nhau. Hàn Thiên Khánh anh chứa ghét nhìn thấy con gái khóc, lúc ấy anh sẽ cảm thấy rất khó xử và khó chịu vô cùng. Đã có rất nhiều người con gái khóc trước mặt anh và phải trả một cái giá rất đắt.

Nhưng lần này lại khác, anh chỉ muốn cô đi thôi chứ không giống như những người khác.

- Cút. Đừng bao giờ để tôi nhìn thấy cô khóc nữa.

Tuệ Nghi nghe lời đi ra cửa và ra về, vừa đi cô vừa khóc. Hàn Thiên Khánh đóng sầm cửa lại, đầu anh đã hết đau, những hình ảnh rối loạn ấy đã hết nhảy nhót, nhưng thay vào đó là hình ảnh Tuệ Nghi khóc hiện lên trong tâm trí anh.

Con tim anh bỗng đau thắt lại như có ai bóp nghẹn. Đưa tay lên ngực mình, Hàn Thiên Khánh cảm thấy có một cảm giác rất kì lạ - nó đang từng ngày len lỏi trong con tim anh giống như một mầm xanh của tình yêu, của sự nhung nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Cô dâu giả lộ diện

Hàn Thiên Khánh nằm trên giường trần trọc suy nghĩ, những cảm xúc khác lạ mấy ngày nay của anh khiến anh không thể nào hiểu nổi chính con người mình nữa. Cái cảm giác thân thuộc khi anh ở bên Tuệ Nghi cứ in sâu vào trong tâm trí Hàn Thiên Khánh.

Đột nhiên anh lại nghĩ đến người con gái mà anh đã đính hôn cùng mấy ngày trước, cô ta rất giống một người - người mà anh rất yêu thương, yêu hơn cả mạng sống của chính mình.

Hàn Thiên Khánh đưa tay với cái điện thoại ở trên tủ đầu giường, vô tình chạm vào vết thương khiến nó nhói lên đau buốt. Anh điện cho một dãy số mà anh đã thuộc lâu từ rất lâu.

Sau vài tiếng tút tút, cuối cùng người đầu dây bên kia cũng đã bắt máy, giọng nói của một người thanh niên tầm tuổi anh vang lên

- Alo. Có chuyện gì vậy thưa Thiên Tước.

- Điều tra cho tôi trong vòng 30 phút về người giả mạo trong lễ đính hôn hôm nọ, và cả.....cô ấy - Hàn Thiên Khánh cất giọng lạnh lùng nhưng từ cuối cùng lại hơi nhỏ lại, chỉ vừa đủ cho anh ta nghe thấy.

- Dạ Thiên Tước - Người đầu dây bên kia trả lời một cách kính cẩn và tôn trọng nhất có thể.

Ngay sau đó một tiếng tút vang dài vô tận như xoáy vào tâm can người đầu dây bên kia, anh ấy vẫn vậy - vẫn lạnh lùng như một tảng băng vĩnh cửu kể từ ngày người ấy ra đi.

Những hình ảnh về Tuệ Nghi lại hiện lên trong đầu anh như mọi lần, dù có xua đuổi như thế nào cũng vô dụng. Khuôn mặt đó, bờ môi đó hoàn hảo đến không tưởng và vô cùng gợi cảm, thêm đôi mắt màu nâu trong veo và sắc sảo cô lại càng đẹp hơn.

Chợt trên môi Hàn Thiên Khánh nhếch lên tạo thành một nụ cười không tự chủ, chính nụ cười này đã đánh cắp trái tim của bao cô gái ngay từ lần gặp đầu tiên.

Anh nhớ lại những câu nói, hành động, cử chỉ ngây thơ và trong sáng ấy mà cảm thấy thật thú vị. Từ việc gọi Hàn lão gia là ông nội sửa xe đạp cho đến những cái hôn chào buổi sáng của cô, anh đều nhớ như in trong đầu.

Chẳng bao lâu nữa, người con gái ấy sẽ là vợ anh, sẽ ngủ cùng với anh, sống chung một nhà với anh, liệu lúc ấy anh còn như thế này - một mình đơn phương nhớ về cô nhưng không dám thừa nhận việc mình làm.

Anh sợ, anh rất sợ mất Như Ngọc nhưng anh cũng không nỡ làm trái tim một cô gái đôi mươi như Tuệ Nghi bùng nổ rồi lại tàn trong vô vọng.

Đang trong dòng suy nghĩ miên man thì chợt có tin nhắn mail gửi đến. Anh đi đến bàn làm việc nhìn vào cái laptop của mình rồi xem tin nhắn đó. Là anh chàng vừa nãy gửi đến, Hàn Thiên Khánh rê chuột từ từ xem từng thông tin một. Bỗng tay anh dừng lại ở dòng tên người giả mạo, một tiếng sét đánh ngang tai, bất ngờ tới độ, anh kéo xuống xem hình ảnh thì vỡ lẽ ra.

TRIỆU LÍ NHƯ NGỌC và kèm theo ảnh của cô. Hàn Thiên Khánh như không tin vào mắt mình nhưng anh đã lấy lại được bình tĩnh và hiểu ra mọi chuyện. Liệu chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, mọi người hãy cùng đón đọc chương sau của chuyện nhé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngọc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đám cưới cổ tích

Hôm nay là một ngày rất trọng đại, đánh dấu bước khởi đầu trong nấc thang hạnh phúc của Tuệ Nghi và Hàn Thiên Khánh - đó là đám cưới hai người.

Sáng sớm cả hai đã dậy sớm để chuẩn bị. Tuy ở hai nơi xa cách nhưng trái tim hai người dường như đã gần như là chung một nhịp đập. Tuệ Nghi xinh đẹp như một thiên thần không cánh, cô khoác lên người cả bộ váy màu trắng tinh khôi, thuần khiết. Chân đi giày cao gót, đeo bộ trang sức kim cương lấp lánh, mái tóc nâu để xoăn tự nhiên và đội vương miện công chúa. Nhìn cô mà không mê chết 3D quá!

Trái ngược với Tuệ Nghi, Hàn Thiên Khánh lại lịch lãm trong y phục đen, giày đen bóng lộn và kiểu tóc vuốt keo điển trai. Nếu Tuệ Nghi là thiên thần thì anh lại tựa như một tên ác ma đẹp hút hồn người, đẹp một cách ma mị.

.....

Lễ đường được trang hoàng lộng lẫy không kém gì vẻ đẹp của hai người. Những đóa hoa lưu ly thơm ngát cùng với vô vàn dải lụa đủ màu sắc và bóng bay được treo khắp từ trong ra bên ngoài. Người người ra vào tấp nập, đông vui như một ngày lễ hội mang tầm cỡ quốc tế. Dù các tầng lớp thượng lưu, quốc gia trên thế giới hội tụ về đây để tham dự lễ cưới của hai người.

Trước cổng chào là ảnh cưới của cô và anh, trong ảnh một chàng trai ôm eo cô gái đầy tình tứ nhưng khuôn mặt thì lạnh lùng vô cùng, cô gái thì nở một nụ cười tươi ở trên môi tay cầm bó hoa lưu ly như vật báu. Ai đi qua cũng ngó nghiêng, bàn tán các kiểu, trai thì ganh tị với Hàn Thiên Khánh còn gái thì ngưỡng mộ Tuệ Nghi, già thì chúc phúc cho đôi bạn trẻ.

Những chiếc xe hơi chất đầy nhà xe rồi mà còn tràn lan ra bên ngoài nhiều không kể hết. Trong đó nổi bật nhất vẫn là chiếc Lamborghini thể thao của Hàn Thiên Khánh vừa đỗ. Theo sau là một dàn siêu xe tiền tỉ nữa dùng để đưa dâu. Mỗi chiếc xe đều được buộc nơ, gắn hoa rực rỡ, khiến đi đến đâu người dân đều ồ ạt ra nhìn, vây kín đường như đi xem hiện tượng siêu nhiên nghìn năm có một.

Bước ra từ chiếc siêu xe của mình, Hàn Thiên Khánh khiến cho toàn bộ lễ đường bùng sáng như vàng thái dương chói lọi. Vẻ đẹp trời phú của anh làm say nắng không biết bao nhiêu cô gái có mặt ở đây, cả người có người yêu rồi cũng mong muốn anh đập chấu cướp hoa, còn về chuyện cái chấu có đập lại không thì đây là chuyện của cái chấu.

Hàn Thiên Khánh bước đi từng bước chắc chắn và oai nghiêm trên thảm đỏ tiến thẳng vào lễ đường. Mọi người đều dõi theo từng bước đi của anh như kiểu có lực hút rất mãnh liệt, cánh hoa từ tay dàn phụ dâu, phụ rể tung lên khi anh đi qua, những tràng vỗ tay vang lên giòn giã chào đón anh.

Dừng bước lại khi đã đứng trước bục của lễ đường, một vị linh mục già khuôn mặt hiền từ nhìn anh mỉm cười. Hàn Thiên Khánh gật đầu đáp lại ông, sau đó đưa ánh mắt sắc lạnh của mình hướng ra phía cửa chờ đợi.

Từ chiếc xe BMW màu đen phía sau xe anh đi ra là Tuệ Nghi, cô nhìn xung quanh một lượt thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người mình thì bối rối, mỉm cười ngượng. Cánh cửa xe bên kia bật mở, Viên lão gia - ba cô bước xuống, ông vòng sang bên Tuệ Nghi đỡ cô. Hơi đưa tay lên, ông ra hiệu cho Tuệ Nghi khoác vào nhưng cô không hiểu, cứ đứng nhìn ông như trời trồng.

Một lúc sau cô mới khoác vào, bước đi trong tràng pháo tay vang dội và ánh mắt chăm chú của mọi người đặc biệt là Hàn Thiên Khánh và Hàn lão gia, Tuệ Nghi cảm thấy tim mình đập nhanh kinh khủng khiếp. Chắc do giày cao quá cộng thêm việc cô đi không quen mà Viên lão gia lại đi nhanh quá nên cô bị té, ngồi thụp xuống đất.

Tuệ Nghi ôm chân mình đau đớn nhưng cô không dám khóc, mọi người lo lắng tột độ. Hàn Thiên Khánh và Hàn lão gia vội đi đến. Thấy mặt cô nhợt nhạt như quả táo tàu, mắt long lanh tưởng chừng sắp khóc nhìn mình. Hàn Thiên Khánh có chút xót xa nhưng cô bị trật chân thì bắt buộc vẫn phải nắn lại.

Anh đưa tay tháo giày cô ra sau đó chẳng nói chẳng rằng bế cái rắc một cái khiến cô kêu lên đau đớn. Sau đó Hàn Thiên Khánh đi lại giày cho cô rồi không kim lòng nổi mà bế thốc cô lên trước sự chứng kiến của tất cả mọi người.

Những cánh hoa được tung lên trên khoảng không rộng lớn của lễ đường tạo thành một khung cảnh vô cùng lãng mạn giống như chàng hoàng tử đang ôm nàng công chúa của đời mình bước đi giữa biển hoa.

Ai cũng ngạc nhiên nhưng người ngạc nhiên nhất vẫn là Tuệ Nghi. Anh đang bế cô sao? Vì lý do gì mà trong những khoảnh khắc như thế này thì anh lại rất dịu dàng nhưng ngày thường thì lại lạnh lùng, độc tài như vậy? - Đó là câu hỏi lớn nhất của cô về anh và ngay bây giờ nó cũng là câu mà cô muốn hỏi anh.

Hàn Thiên Khánh cảm thấy cô cứ nhìn mình chăm chăm thì khẽ liếc xuống, thấy nụ cười của Tuệ Nghi hé nở để lộ cái răng khểnh cực xinh thì anh chưa bao giờ muốn làm bác sĩ như bây giờ. Vì sao ư? Để anh nhờ mẹ cái răng ấy đi chứ không nó lại khiến tim anh loạn nhịp như thế này thì khổ lắm! Nói vậy thôi nhưng anh đâu có làm được.

Ngẩng mặt lên, anh lại tiếp tục đi về phía trước, nơi ấy vị linh mục đang mỉm cười chấp tay chúc phúc cho hai người, sau lưng anh Hàn lão gia và ba cô cũng cầu mong hai người có một cuộc sống hạnh phúc suốt đời, mãi mãi bên nhau.

Đứng trước bậc lễ đường, Hàn Thiên Khánh nhẹ nhàng thả Tuệ Nghi xuống đất. Chân của cô cũng đã đỡ, nói trắng ra là chẳng hề hấn gì nữa nhưng cô thích khoảnh khắc này cứ dài vô tận để anh có thể bế cô đi đến cuối con đường tình yêu.

Sau khi đọc kinh thánh (tác giả đoán vậy, chẳng biết. Mong mn thông cảm) vị linh mục hỏi Tuệ Nghi và Hàn Thiên Khánh:

- Hàn Thiên Khánh, con có đồng ý lấy Viên Tuệ Nghi làm vợ cho dù có khó khăn hay gian khổ, nghèo hèn hay sang giàu vẫn mãi mãi có nhau?

- Con...đồng ý - Hàn Thiên Khánh ngập ngừng rồi quả quyết, chưa bao giờ anh cảm thấy khó xử và có lỗi với Như Ngọc như vậy. Nhưng làm thế nào cho được, giao kèo giữa anh và Hàn lão gia đã được định, làm trái chỉ sợ mẹ và ông ấy lần ra đau tim chắc chết anh mất.

- Viên Tuệ Nghi, con có đồng ý lấy Hàn Thiên Khánh làm chồng cho dù có khó khăn hay gian khổ, nghèo hèn hay sang giàu vẫn mãi mãi có nhau? - Linh mục hỏi Tuệ Nghi tương tự như hỏi anh lúc nãy.

- Không...- Tuệ Nghi nói chắc nịch. Mọi người đều sửng sốt, cả Hàn Thiên Khánh cũng quay sang nhìn cô kinh ngạc.

- Không thể không đồng ý thưa cha - Cô nói xong thì cười láu cá, làm vị linh mục suy nghĩ nửa hồi vì sao nhưng chưa kịp nói thì cô đã phán cho một câu xanh rờn khiến ông muốn ngã ngửa.

Mọi người xung quanh thờ phào nhẹ nhõm, Cao Duy Anh ở hàng ghế dưới tham dự mỉm cười vì sự dễ thương của cô, anh cũng muốn được lấy cô làm vợ. Nếu không phải Hàn Thiên Khánh dành tình trước chắc anh đã có được cô rồi. Nãy cô nói không anh còn tưởng là mình có cơ hội, ai mà ngờ thì ra là trò tiêu遣 của cô. Hại anh đau tim mấy lần.

- Hai con hãy đeo nhẫn cho nhau đi - Vị linh mục nói, trên tay cầm hộp nhẫn đưa cho anh và Tuệ Nghi mỗi người một hộp.

Hàn Thiên Khánh mở hộp lấy ra chiếc nhẫn kim cương màu tím lấp lánh, nhẹ nhàng đeo vào tay cho cô. Tuệ Nghi cũng đeo lại cho anh một chiếc nhẫn có đính kim cương nhỏ màu tím xung quanh.

- Ta tuyên bố, kể từ giờ phút này hai con chính thức là vợ chồng - Vị linh mục tươi cười nói. Lập tức một tràng vỗ tay to đã vang lên chúc mừng cho hai người. Tuệ Nghi tung hoa lên không trung, đám đông phía dưới nhón nháo cả lên. Cuối cùng người chụp được bó hoa ấy là Cao Duy Anh, anh ôm bó hoa trong tay vui sướng nhìn Tuệ Nghi.

Hàn Thiên Khánh quay sang bế Tuệ Nghi lên đi ra xe trong những cánh hoa rơi nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Tiếng động cơ vang lên gầm rú trong không gian, chiếc Lamborghini thể thao của anh chạy vút đi cùng với một đoàn siêu xe phía sau cũng là lúc những chùm bóng bay và những chú chim bồ câu được tung lên trời. Pháo hoa bắn lên rợp trời. Đây là một đám cưới cổ tích đã đi vào lòng người những người có mặt hôm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngọc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Đãi tiệc

Tiếng xe gầm rú trên con đường rộng lớn, vắng lặng như tiếng rít của quỷ dữ. Hàn Thiên Khánh khuôn mặt không có chút cảm xúc, một tay nắm vô lăng một cách hồ hững, tay còn lại tựa lên cửa kính, anh khẽ đưa đôi mắt vô hồn của mình liếc nhìn cảnh vật xung quanh.

Ngay thời khắc này, anh đẹp một cách bức người, khó dùng mọi ngôn từ để diễn tả. Tuệ Nghi ngồi ở ghế phụ lái bên cạnh, lén lút chốc chốc lại trộm nhìn anh. Không khí trong xe thật u ám và ma mị, có thể nghe rõ tiếng hơi thở đều đều của hai người.

Cô và anh mỗi người đều theo đuổi một suy nghĩ riêng trong đầu, bỗng Hàn Thiên Khánh quay sang lạnh lùng hỏi Tuệ Nghi nhưng trong đó lại có một chút gì đó gọi là quan tâm.

- Chân sao rồi?

- Há? - Tuệ Nghi nghe không rõ hỏi lại anh.

-.....- Hàn Thiên Khánh không trả lời cô.

- À...Hết đau rồi, cảm ơn anh - Tuệ Nghi nhìn anh mỉm cười tí mắt lại.

Hàn Thiên Khánh không nói gì, lại tiếp tục lái xe. Anh đạp ga cho xe chạy nhanh hơn nữa, người đi đường chỉ thấy một vệt đen vụt qua với vận tốc chóng mặt. Đoàn siêu xe phía sau cũng tăng tốc đuổi theo xe anh.

Cuối cùng dừng trước biệt thự riêng của Hàn Thiên Khánh, cánh cổng to lớn bằng bạch kim đã mở sẵn từ khi nào. Bên trong là một bữa tiệc quy mô nhỏ dùng cho gia đình và bạn bè được chuẩn bị kĩ lưỡng.

Không trang trí quá rườm rà nhưng bữa tiệc vẫn toát lên được vẻ sang trọng, lộng lẫy nhưng vô cùng ấm cúng. Loài hoa chủ đạo vẫn là hoa lưu ly, bên cạnh là những cây nến trắng và rất nhiều loại rượu nổi tiếng khác nhau.

Trên chiếc bàn dài được phủ lụa trắng, những món ăn vô cùng đặc sắc và tinh tế bày ra la liệt, tùy theo khẩu vị của khách mời.

Hàn Thiên Khánh đánh tay lái cho xe chạy vào gara, còn đoàn siêu xe kia thì lần lượt đỗ ngoài khoảng sân rộng lớn. Từ trên xe, Tuệ Nghi và anh mở cửa bước ra trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, quả không hổ danh là trai tài gái sắc.

Thấy Hàn lão gia và Hàn phu nhân đang nhìn về phía mình, anh khẽ co tay lên ý muốn Tuệ Nghi khoác vào. May mà đã có kinh nghiệm trong lần trước nên lần này cô hiểu được, đưa bàn tay trắng nõn nà đặt vào tay anh. Hai người bước đi rất chậm rãi vì anh sợ cô lại ngã lần nữa.

Tràng vũ tay của mọi người lại vang lên giòn giã, anh và cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh Hàn lão gia và Viên lão gia, bữa tiệc bắt đầu diễn ra trong không khí không mấy náo nhiệt vì cả Hàn Thiên Khánh và ba anh đều rất ghét nơi đông người và ồn ào.

Giữa bữa ăn, Hàn Thiên Khánh và Tuệ Nghi đứng lên đi chúc rượu mọi người và nhận lại lời chúc phúc từ họ. Do đau chân vì đi giày cao gót không quen nên Tuệ Nghi đã đi thay giày trước, để lại một mình Hàn Thiên Khánh ở lại.

Anh ngoài mặt vui vẻ, trầm lặng nhưng trong lòng thì như đang có một đợt sóng dữ dội trào dâng. Từng lời chúc như cửa sâu vào trong tim anh, cuộc hôn nhân này là gì cơ chứ? - Đối với anh nó chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị, đơn thuần là như vậy, không hơn không kém.

Lần này đến lượt Cao Duy Anh chúc, cũng đúng lúc Tuệ Nghi thay xong giày, cô đến đứng bên cạnh Hàn Thiên Khánh mỉm cười. May mà có cô phục vụ dễ thương giúp chứ không chắc cô lạc ở trong đây luôn quá! - Nhà gì mà to như cái mê cung ý!

- Chúc hai người trăm năm hạnh phúc. Bách niên giai lão, trọn đời bên nhau - Cao Duy Anh chưa xót nhìn hai người khoác tay nhau tình cảm mà anh không chịu nổi.

- Em cảm ơn! / Cảm ơn! - Hàn Thiên Khánh và Tuệ Nghi đồng thanh.

Đang định trở về chỗ ngồi thì anh đã bị Cao Duy Anh kéo lại thì thầm, nhìn vào rất thân nhưng thật ra là một lời hăm dọa đích thực.

- Nghe này, tớ chưa bao giờ dám cảnh cáo cậu nhưng hôm nay thì tớ sẽ làm điều đó. Cậu biết rõ là tớ rất thích Tuệ Nghi, tớ muốn có được cô ấy nhưng không thể. Vì vậy hãy đối xử với cô ấy thật tốt, đừng bao giờ làm cô ấy khóc hay đau lòng. Nếu không tớ e rằng tớ sẽ không nể mặt cậu mà cướp cô ấy đi đâu. Nhớ lấy!

Nói xong, Cao Duy Anh bỏ tay đang khoác trên vai Hàn Thiên Khánh ra sau đó phúi phúi áo cho anh, nhìn anh cười rất kịch - một nụ cười đau khổ hòa lẫn với ham muốn và thù hận.

Hàn Thiên Khánh không nói gì, quay lại trở về chỗ ngồi. Anh không mảy may gì đến lời mà Cao Duy Anh vừa nói, nếu cậu ta yêu Tuệ Nghi và có năng

lực làm được thật thì việc như hôm nay đã không xảy ra.

Sau bữa ăn, tất cả khách mời đều đang đứng lại bàn tán về một việc gì đó. Hầu như Hàn Thiên Khánh chỉ mời người trong nhà và một số đối tác làm ăn quan trọng. Còn bạn bè ư? - Hàn Thiên Khánh anh không có, kể cả Cao Duy Anh - người bạn thân nhất từ trước đến giờ nhưng chỉ vì một người phụ nữ mà trở mặt rất nhanh. Chắc Cao Duy Anh rất giỏi rán bánh vì anh trở mặt đúng lúc quá mà!

Đột nhiên tiếng đàn guitar vang lên trong trẻo và trầm ấm. Lúc nhanh lúc chậm, lúc trầm lúc bổng, những dây đàn rung lên tạo ra âm thanh nghe thật say đắm lòng người. Mọi ánh mắt đều hướng về cô gái ấy - Một cô gái rực rỡ nhất hôm nay đang ôm cây đàn trong lòng nhìn rất nghệ, những ngón tay thoăn thoắt di chuyển trên cần đàn - Không ai khác đó chính là Tuệ Nghi.

Cây đàn mà cô ôm trong lòng là món quà cưới giá trị nhất mà cô nhận được và cũng là của Hàn lão gia tặng cho. Cây đàn được sản xuất độc quyền do ông đặt làm riêng cho cô, ngoài vóc dáng quen thuộc và vật liệu cực quý hiếm để làm nên cây đàn này, trên hộp đàn còn có khắc tên cô kèm theo những viên kim cương lấp lánh.

Dây đàn cũng được làm rất tinh vi và cao cấp. Ước tính giá trị của cả cây đàn cũng phải lên đến gần 50 triệu đô chứ chẳng đùa, đúng thật là Hàn lão gia nói là làm. Ông từng hứa sẽ mua cho Tuệ Nghi một cây đàn khác còn đẹp hơn cây đàn hôm nọ ở trung tâm thương mại. Đúng thật cây đàn này có giá trị khiến người khác phải rung mình khi biết đến, là cây đàn lí tưởng trong mơ của bao người say mê âm nhạc và đặc biệt là đàn guitar.

.....

Sau đoạn nhạc dạo đầu, Tuệ Nghi bắt đầu cất giọng hát vàng của mình khiến cho người nghe phải đắm chìm trong một biển cảm xúc. Hàn lão gia và Hàn Thiên Khánh nhìn cô không khỏi ngạc nhiên, một cô gái nhỏ nhắn như thế lại có một giọng hát nội lực, truyền cảm nhưng lại rất nhẹ nhàng đến mức đi vào lòng người từ câu hát đầu tiên.

Tiếng nhạc vừa dứt, một tràng vỗ tay to đã man con ngan vang lên kèm theo những tiếng hò hét của khách mời. Ai cũng tươi cười nhìn cô thắm ngưỡng mộ. Hàn Thiên Khánh chẳng nói chẳng rằng, cũng chẳng vỗ tay nhưng sau lần biểu diễn bất ngờ này thì vị trí của cô ở trong lòng anh đã có một bước tiến thay đổi mà chính anh cũng không hề nhận ra.

Một lúc lâu sau thì bữa tiệc kết thúc, trong kí ức của khách mời kể cả trong nước lẫn ngoài nước đều rất quý mến cô và có một cảm nhận riêng của mình về cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Say - Anh yêu em

Sau khi bữa tiệc kết thúc, khách mời đã về hết, chỉ còn lại nhân viên phục vụ dọn dẹp tất cả các thứ.

Hàn Thiên Khánh thì đi đâu mất tiêu, chỉ còn một mình Tuệ Nghi ở ngôi biệt thự rộng lớn mà chỉ có đúng một bà vú kiêm quản gia của anh từ bé và một chị giúp việc.

Tuệ Nghi thay quần áo xong thì đi xuống dưới phòng khách, thấy vú Phương đang lau dọn bàn ghế, cô nở nụ cười tươi rồi gọi bà.

- Vú Phương

Quản gia quay lại nhìn cô, phủ kín người Tuệ Nghi là một bộ đồ ngủ Hello Kitty màu hồng siêu cute. Mái tóc nâu thả xõa bồng bềnh, chân đi dép bông, hai tay đút vào túi, đầu đội mũ lông.

- Dạ cô chủ kêu gì tôi? - Vú Phương cúi đầu cung kính.

- Vú đừng gọi con như vậy, con không quen. Gọi con là Tuệ Nghi được rồi - Cô lắc đầu nguầy nguậy khiến chiếc mũ ở trên đầu rung rinh trông cực yêu.

- Ừ, Tuệ Nghi - Vú Phương gật đầu đồng ý.

- À mà, anh Khánh đi đâu rồi vú - Tuệ Nghi hỏi, đôi mắt to tròn đảo quanh phòng khách một vòng nhưng chẳng thấy ai ngoài vú Phương và chị Oanh cả. Cô thất vọng thu ánh mắt háo hức của mình về.

- Cậu chủ đi ra ngoài rồi, tôi cũng không biết nữa - Vú Phương thành thật.

- Anh ấy ăn gì chưa? - Tuệ Nghi hỏi lại

- Hình như cậu chủ chưa ăn gì cả mà chỉ uống toàn rượu thôi.

- Vâng, thôi con xin phép lên phòng đây. Lát vú mang cho con một cốc capuchino nóng nhé!

- Bộ rượu đối với anh ta là nước lã hay sao mà uống nhiều như thế vẫn chưa say vậy trời? - Tuệ Nghi bỏ lên phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm.

Vú Phương lại tiếp tục công việc của mình, Tuệ Nghi gây cho bà rất nhiều thiện cảm kể từ khi quen cô. Bà biết cô gái này sẽ mở cửa được trái tim của Hàn Thiên Khánh thật sự chứ không phải Như Ngọc.

Cái điệu bộ rất kịch của cô ta so với sự ngây thơ, thánh thiện của Tuệ Nghi cứ y như một trời so với một vực, ác ma so với thiên thần.

Được một lúc thì Hàn Thiên Khánh cũng về, người anh nồng nặc mùi rượu, tinh thần không còn tỉnh táo như trước lúc đi mà thay vào đó là điệu bộ của một tên nát rượu.

Vú Phương thấy thế vội chạy ra đỡ anh nhưng bị anh đẩy ra làm cho chao đảo suýt ngã. Chị Oanh ở trong bếp cũng chạy ra giúp nhưng lại bị anh đẩy ra giống như vú phương.

Thấy ồn ào ở dưới nhà, Tuệ Nghi bật dậy khỏi giường đi xuống. Đập vào mắt cô là cái cảnh dở khóc dở cười kia.

Cô nhìn còn tưởng họ đang diễn tuồng nhưng làm gì đến nỗi vú Phương và chị Oanh lại khổ sở như vậy.

Cuối cùng cô cũng thông, đập trán mình một cái cô cất giọng hỏi và đi xuống cầu thang.

- Vú Phương, anh ấy bị sao vậy?

Trời ơi có ai như chị này không nhỉ, rõ một một thế kia mà còn hỏi. Nhưng vú Phương cũng biết là cô rất trẻ con và ngây thơ nên cũng kiên nhẫn trả lời giống như đối với một đứa trẻ.

- Tuệ Nghi, thiếu gia say rượu rồi. Vú với Oanh đỡ nhưng cậu ấy không cho, con thử xem sao.

Tuệ Nghi gật đầu, cô đi lại chỗ Hàn Thiên Khánh quét ánh mắt lo lắng lên người anh. Rồi cô nhẹ nhàng vòng tay anh lên vai cô, anh cũng để yên cho cô diu mà không kháng cự.

Có lẽ mùi hương ấy đã khiến anh không làm vậy vì Hàn Thiên Khánh nghĩ đó là mùi của Như Ngọc, nhưng cũng giống mùi hương của một người nào đó rất quan trọng với anh.

Thấy vậy, vú Phương cùng chị Oanh cũng chạy vào giúp cô diu anh lên phòng. Quá trình vô cùng vất vả vì phải đi thang máy dừng trong trường hợp khẩn cấp.

Trong căn phòng màu chủ đạo là đen kết hợp trắng, nội thất trang trí rất độc và lạ do chính tay anh thiết kế. Bốn con người như đang vật lộn với nhau, ai không biết còn tưởng là oánh ghen không chừng.

Hàn Thiên Khánh cho dù khi say cũng rất lạnh lùng và vô cùng khỏe, mọi công việc chỉ có cô mới làm được cho anh còn vú Phương và chị Oanh chỉ phụ giúp mấy việc vặt vãnh chứ đụng vào mắt công anh lại oánh cho thì khổ.

Đến cả Tuệ Nghi cũng không hiểu vì sao chỉ có cô chứ không phải là một ai khác mới có thể động vào anh khi say. Điều đó càng chứng minh cho lý luận của vú Phương là đúng.

Suốt đêm anh cứ như thế, hết nôn rồi lại ho cùng với vật vã. Cho dù cả ba người cùng phục vụ nhưng cũng đã thấm mệt, nhất là Tuệ Nghi.

Cô cứ ngủ gật mãi, vú Phương thấy vậy cũng thương nhưng biết làm sao được, không có cô thì hai người cũng chẳng làm được gì.

Cuối cùng chị Oanh và vú Phương cũng bị cô thuyết phục đi ngủ, lúc bấy giờ đã là 2h sáng. Một mình ngồi bên cạnh giường anh ngắm anh ngủ, cô cảm thấy tim mình đập rất nhanh.

Như người bình thường chắc đã biết nguyên nhân nhưng Tuệ Nghi là ai cơ chứ? - Một cô gái vô cùng thông minh nên đã nghĩ mình bị rối loạn tim mạch, mai cô nhất định phải đi khám bác sĩ thôi.

Ngay trước mắt Tuệ Nghi là một khuôn mặt thiên thần, khác xa với vẻ lạnh lùng thường ngày của anh. Cô không ngờ khi anh ngủ lại yên bình đến thế.

Đôi mắt nhắm nghiền sau bờ mi cong vút. Đôi môi mỏng và làn da trắng sứ như con gái tuổi dậy thì, thêm vào đó là mái tóc nâu bồng bềnh xõa xuống mắt che đi một nửa khuôn mặt.

Nhìn anh đẹp một cách ma mị, Tuệ Nghi như trúng phải bùa mê thuốc lú. Cô ngồi chăm chú ngắm khuôn mặt rạng ngời mà không chới lóa của anh.

Thình thoảng cô lại đưa tay lên mặt anh vẽ vẽ như muốn phác lại hình ảnh anh và mỉm cười một cách vô thức như người điên.

Đúng như người ta nói, những người yêu cũng chẳng khác gì một kẻ điên, nhìn đi đâu cũng thấy một màu hồng tình yêu, kèm theo hình bóng của người ấy cứ luôn xuất hiện trong tâm trí mọi phút mọi giây.

Tuệ Nghi ngồi như vậy cũng phải đến gần một giờ đồng hồ. Bỗng nhiên Hàn Thiên Khánh trở người, anh kêu lên trong cơn mê man.

- Nước....nước.....

Tuệ Nghi chợt giật mình bừng tỉnh, cô đang làm cái trò lố bịch gì thế này? Haizz....đúng là điên mà - Tuệ Nghi vò đầu bứt tóc khó chịu.

Cô đang định đi đến ghế sofa ngủ thì lại nghe anh kêu khát lần nữa. Cô luống cuống nhìn khắp căn phòng như muốn kiếm tìm bình nước nhưng nào thấy.

Quay người đi xuống nhà lấy nước cho anh nhưng tay cô đã bị một bàn tay khác nắm chặt. Không ai khác đó là bàn tay của Hàn Thiên Khánh - nó không quá ấm cũng chẳng lạnh nhưng đối với cô thì lại rất ấm áp như hơi tay bên bếp lửa.

Vừa định gỡ tay anh ra thì Tuệ Nghi đã nghe thấy anh nói một câu, tuy nhỏ nhưng cô vẫn nghe được trọn vẹn tất cả những gì anh nói.

- Đừng rời xa anh,.....Anh yêu em.....- Hàn Thiên Khánh khẩn cầu trong giấc mơ, Có thể thấy hiện tại anh chỉ đang mê sảng nhưng nó lại tác động thật sự đến Tuệ Nghi.

Trời ơi, cái gì thế này? Sao chỉ trong một ngày mà bao nhiêu chuyện xảy ra với cô vậy? Rốt cuộc bây giờ là chuyện gì cơ chứ? Có ai có thể nói cho cô biết không?

Tuệ Nghi đang đắm chìm trong dòng suy nghĩ, đầu óc như mây trên trời nhưng khi vừa nghe thấy anh gọi tên người con gái khác không phải cô thì rơi xuống đất rõ đau, chắc chỉ có người từng trải mới hiểu.

- Như Ngọc! - Hàn Thiên Khánh gọi.

Cứ như vậy anh gọi tên cô ta đến sáng. Tuệ Nghi khi thấy anh không còn có dấu hiệu gì bất thường nữa thì đã đi ngủ ngay sau đó.

Cô nằm trên ghế sofa đắp chăn nhưng không tài nào ngủ được mặc dù trước đó cô đã ngủ gà ngủ gật không biết bao nhiêu lần. Cứ thỉnh thoảng nghe anh gọi tên người con gái ấy, tim cô bỗng đau nhói lên đến lạ.

Vâng và kết luận cuối cùng của cô là cô đã thật sự bị đau tim, có khi mới giai đoạn đầu nhưng cũng khá nguy hiểm. Khăng định một điều là mai cô phải đi khám bác sĩ thật.

Mãi đến khi Hàn Thiên Khánh ngủ say trở lại, cô mới ngủ - lúc ấy cũng khoảng gần 5h sáng, mặt trời chuẩn bị mọc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ngày đầu sống với nhau

Sáng, khi mặt trời đã mọc cao đến đỉnh đầu, Hàn Thiên Khánh dần dần mở mắt tỉnh dậy. Anh lạnh lùng nhìn xung quanh thì phát hiện có một chú cún con đang ngủ với một tư thế rất đẹp trên ghế sofa.

Đột nhiên con đầu đầu dỗi lên, anh vuốt trán để lấy lại bình tĩnh. Chắc do hôm qua uống nhiều rượu quá, Hàn Thiên Khánh mơ hồ nhớ lại mọi chuyện tối qua.....

***** Flash Back *****

" Rằm " - Một tiếng động long trời lở đất vang lên kèm theo đó là khói bụi mù mịt bay tứ tung khắp nơi.

Quán bar Louis thuộc quyền sở hữu của Hàn Thiên Khánh đã tạm biệt một cánh cửa nữa ra đi, mọi người đều dừng lại mọi hoạt động và hướng ánh mắt tò mò nhìn về phía cửa.

Nhưng vừa chạm vào thân hình lạnh lẽo ấy đã vội vã quay đi và kèm theo vẻ mặt hốt hoảng, lo lắng tột độ.

Tuy rất sang trọng và việc đáp ứng nhu cầu khách hàng ở đây rất tốt nhưng người ta đến là để thư giãn chứ có phải đến để căng thẳng, stress đâu.

Ấy thế mà anh chủ tịch đẹp trai, lịch lãm của nó lại ko hiểu tâm tư người khác gì hết, cứ đến hoài làm ai cũng sợ xanh cả mặt mày ko dám nói gì hết ko lại được đi kéo nhệ cho Diêm ca thì sướng.

Không khí đang rất sôi động, đột nhiên bị sự lạnh lẽo của Hàn Thiên Khánh làm cho xuống đến âm độ là còn ít.

Một màn mây u ám che lấy thân hình anh, gương mặt lạnh gờ còn lạnh hơn gấp bội, điều đó báo cho người khác biết là tâm trạng anh đang rất xấu.

Không thèm nhìn xung quanh, Hàn Thiên Khánh lười biếng cất bước đi đến thẳng quầy rượu và gọi một chai Whisky loại cực mạnh, anh rót rượu ra cốc và uống như uống nước lã.

Trong đầu của các cô tiểu thư cá tính này giờ đây chỉ tồn tại một ý nghĩ duy nhất - đó là người đàn ông kia thật là ngầu quá đi, chuẩn soái ca luôn! Không biết anh ấy có người yêu chưa nhỉ?.....

Nhưng trong đầu của những người kia thì lại là sự ghen ghét, cũng có chút ngưỡng mộ và đố kỵ. Điều đó được thể hiện rất rõ ràng qua ánh mắt và biểu cảm trên khuôn mặt của họ.

Một lúc sau, dòng người lại hòa vào với nhau vô cùng náo động, dường như họ đã quên mất sự tồn tại của Hàn Thiên Khánh ở đây. Tiếng nhạc càng lúc càng to, chấn động cả một vùng.

Có lẽ tiếng nhạc ấy cũng như tiếng lòng Hàn Thiên Khánh lúc này vậy. Anh cảm thấy thật trống trải, có lẽ ko phải do anh đã mất Như Ngọc mà là do anh đã đánh mất chính mình.

Tại sao Như Ngọc lại làm ra chuyện như thế, cô rõ ràng là một con người vô cùng hiền lành và ngây thơ trước mặt anh mà. Chẳng lẽ vì tình yêu mà người ta có thể làm ra bất cứ việc gì sao?

Anh thật là ngu ngốc khi tin yêu một con người như thế, nhưng biết làm sao được khi đã yêu một ai là ta đã xác định lí trí của mình sẽ bị che mất trong khoảng thời gian đó, mà ta sẽ chỉ dùng con tim để suy nghĩ mà thôi.

Lúc này muốn anh từ bỏ Như Ngọc luôn cũng khó nhưng chấp nhận Tuệ Nghi lại càng khó hơn. Anh chỉ còn cách tiếp tục yêu Như Ngọc nhưng lại bằng lí trí.

Anh đã đau một lần rồi và anh không muốn nỗi đau ấy sẽ còn gặp bội trong tương lai, vì vậy anh sẽ ko đặt quá nhiều niềm tin vào cô ấy như lúc ban đầu nữa.

Hàn Thiên Khánh càng lúc uống càng nhiều, anh muốn cho hình ảnh của cả Như Ngọc lẫn Tuệ Nghi đều tan biến đi nhưng lại càng in sâu vào tâm trí anh đến mức khó tả. Một người là người anh yêu, một người là gì của anh chính bản thân anh cũng ko xác định được nữa.

Anh uống tổng cộng đã gần 20 chai rồi nhưng chưa có dấu hiệu gì là say, mấy anh tiếp tân nhìn anh cứ như sinh vật lạ.

Thường thường người có tư lượng tốt uống đến chai thứ 10 là chờ bình mình đến ngày mai luôn rồi. Mà Hàn Thiên Khánh còn tỉnh táo lắm, anh là cái loại gì trên trái đất này chứ ko phải con người nữa. Có khi ai bắt cóc anh đánh thuốc mê cũng chẳng dính đâu nhỉ?

Bỗng Hàn Thiên Khánh đứng phắt dậy, lạnh lùng bước đi trong ánh nhìn phức tạp của mọi người. Anh nổ máy con lamborghini rồi phóng vút đi với vận tốc ánh sáng, để lại đằng sau là mấy gã bảo vệ hút đủ bụi.

*****End Flash Back *****

Hàn Thiên Khánh chỉ nhớ được đến đây, còn phần sau thì anh chẳng nhớ gì nữa cả. Haiz... Đến cả làm sao anh về nhà được anh còn không nhớ cơ mà.

Hàn Thiên Khánh vừa ngẩng đầu lên đã đụng ngay vào đầu của Tuệ Nghi đánh cái "Bốp". Cô ôm đầu đau đớn kêu lên còn anh thì chẳng nói gì, nhìn cô như kiểu đang diễn tuồng trong rạp xiếc.

- Dậy lúc nào? - Hàn Thiên Khánh lạnh lùng hỏi Tuệ Nghi, ánh mắt sắc lạnh quét lên người cô một lượt.

- Mới dậy thôi, nhưng thấy anh ngồi như tên ngốc nên lại xem anh bị cái gì - Tuệ Nghi nhăn nhó trả lời, cô chẳng thể nào mà cười nổi như mọi ngày gặp anh.

Hàn Thiên Khánh bỏ đi vào VSCN mặc cô ngồi đấy. Một lúc sau, anh bước ra trong bộ y phục chỉnh chu, lịch lãm, nhìn vô cùng đẹp trai luôn, con gái nhìn mà ko mê chắc 3D quá.

Tuệ Nghi nhìn anh ko chớp mắt, mãi đến khi anh lên tiếng mới sực tỉnh lại.

- Nhìn đủ chưa - Vẫn giọng nói băng giá quen thuộc ấy vang lên. Anh ko nhìn cô nhưng cũng đủ biết cô nghĩ cái gì.

- Tôi đâu có nhìn anh, tôi nhìn bộ quần áo của anh chứ bộ - Tuệ Nghi cãi cùn.

Hàn Thiên Khánh đi xuống nhà trước, cô cũng VSCN rồi xuống dưới nhà với anh. Trên bàn, hai phần ăn sáng đã dọn sẵn, Hàn Thiên Khánh đã ăn được 1/3 phần ăn của mình thì cô mới xuống đến nơi.

- WOW -Tuệ Nghi la lên ngạc nhiên.

- Ăn đi rồi đi cùng tôi đến một nơi - Hàn Thiên Khánh làm cho cô mất cả hứng.

Cô kéo ghế ngồi vào bàn ăn một cách chán nản và bức bối, dao vói đĩa như kiểu đang đánh nhau, chúng va vào nhau tạo thành những âm thanh vô cùng khó chịu. Vũ Phương cùng với chị Oanh cứ nhìn cô không thôi.

Bình thường mà có ai như vậy là thiếu gia của hai người đã cho người đó lướt trên giàn mướp mà lượn khỏi biệt thự của anh rồi. Nhưng hôm nay sao anh lại hiền thế nhỉ?

Ngay lập tức đáp án đã có cho sự thắc mắc của hai người.

- Hôm nay là ngày đầu tiên nên tôi tha cho cô, tối lên phòng làm việc của tôi ở tầng 3 tôi sẽ đưa nội quy cho cô.

- Cái gì?...Nội quy á? - Tuệ Nghi như hét lên vào mặt Hàn Thiên Khánh vậy.

Hàn Thiên Khánh không trả lời câu hỏi của cô mà đứng dậy đi thẳng ra xe luôn. Tuệ Nghi cũng phải lèo đèo theo sau, yên phận mà không nói gì. Sống với anh lâu ngày chắc hóa cảm mất, người gì mà ít nói dễ sợ.

Chiếc xe Lamborghini đen huyền thoại của anh phóng trên đường nhanh như một viên đạn, hình ảnh này đã quá quen thuộc với người dân khu biệt thự cao cấp này rồi nên sáng ra chẳng có ai dám đi ra ngoài lúc tầm 7h cả. Lí do chắc ai cũng biết nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Nhập Học - Đại Học Quốc Tế Win William

Trước cổng trường Đại học Quốc tế Win William, vô số siêu xe và mô tô phân khối lớn nối đuôi nhau chạy vào trong trường. Những học viên ở đây đều là những cô chiêu, cậu ấm của gia đình có thế lực bậc nhất Trung Hoa và trên toàn Thế Giới.

Khuôn viên của trường dường như rộng vô cùng vô tận, có tất cả ba khu là khu A, khu B và cuối cùng là khu Vip - chỉ dành cho con của cán bộ cấp cao nhà nước và những ông trùm khét tiếng nhất.

Ngoài cổng, tiếng phanh xe nghe thật ngẫu. Những học viên khác trong trường đều hướng ánh mắt ngưỡng mộ và tò mò lên chiếc Lamborghini đen ấy.

Không phải là họ chưa bao giờ nhìn thấy, mà chiếc siêu xe của Hàn Thiên Khánh đặc biệt hơn tất cả chiếc Lamborghini khác.

Bánh xe được dát vàng nguyên khối, tất cả các họa tiết trang trí đều được mạ bạch kim, là loại siêu xe thể thao độc nhất do chính anh thiết kế với vận tốc kinh hoàng và quan trọng nhất - chính nó là chiến thần tốc độ trong truyền thuyết nên không ai là không biết.

Sau một hồi ngắm nghía chiếc xe của anh, tất cả các học viên đều ồ lên kinh ngạc. Mọi người nhanh chân chạy ra sân xem, còn có những người máu tò mò cao quá nên ra hẳn cổng để nhìn.

Từ này đến giờ Hàn Thiên Khánh ở trong xe cảm thấy rất khó chịu, nhưng vì anh đang gọi điện cho Hiệu Trưởng của cái trường do anh làm chủ này nên đành để yên.

Tuệ Nghi ngồi bên cạnh thì tò mò, không biết anh muốn làm gì. Với tình trạng này chắc cô chết mất, gì chứ lại đứng trước cổng trường học thì cô có thiếu năng bả sinh cũng biết là mình bị ép đi học.

- Ông mở gara xe riêng của tôi mau cho tôi - Hàn Thiên Khánh ra lệnh.

- Dạ thưa chủ tịch - Ông hiệu trưởng cung kính vâng lời.

Nói rồi Hàn Thiên Khánh dập máy và quăng cái điện thoại sang bên cạnh mình. Lúc này số lượng học viên bầu kín xe anh đã tăng cao ngàn ngạt, cả Tuệ Nghi và anh đều không thích đám đông.

May mà kính này màu đen không nhìn vào trong được chứ không chắc anh móc mắt họ ra rồi. Hàn Thiên Khánh quay sang nhìn Tuệ Nghi rồi lại nhìn thẳng.

Hàn Thiên Khánh nổ máy, rô ga nghe rất cool. Học viên xung quanh tản ra thành một lối đi rộng rãi dẫn vào sân trường.

Ngay lập tức anh cho xe chạy thẳng đến gara để xe riêng với vận tốc không nhanh lắm để không cần phải làm công ích cho bệnh viện.

Xe vừa vào đến nơi, bóng điện xung quanh đã sáng rực lên, cửa gara đóng lại ngăn không cho người khác vào.

Hàn Thiên Khánh mở cửa xe bước ra với thần thái sắc lạnh, anh vòng sang mở cửa cho cô rồi hai người tiến vào thang máy đặc chế lên thẳng phòng ông hiệu trưởng.

"" Ting "" - Cửa thang máy mở ra, trước mặt Tuệ Nghi là một dãy hành lang rộng rãi và sang trọng được thiết kế tinh tế và sắc sảo. Cô ko tìm được mà ỏ lên ngạc nhiên, Hàn Thiên Khánh liếc sang nhìn cô rồi khẽ nhếch mép cười.

Hai người bước ra khỏi thang máy, ngay tức khắc một nhân viên tiếp tân đi đến dẫn đường cho hai người.

Đứng trước phòng Hiệu trưởng, nữ tiếp tân gõ vào cửa ba cái lịch sự. Cánh cửa bật mở một cách nhanh chóng nhất có thể. Ông Hiệu trưởng cười toe toét nhìn anh và ra hiệu cho cô tiếp tân lui đi.

Ông ta cung kính mời Hàn Thiên Khánh và Tuệ Nghi vào phòng. Không gian làm việc trong này cũng khá sắc mùi tiền vì nội thất của nó cũng chẳng khác gì phòng làm việc của những giám đốc lớn.

Hàn Thiên Khánh ngồi xuống chiếc ghế sofa sang trọng một cách oai nghiêm, anh kéo tay cô ngồi xuống bên cạnh mình. Còn ông hiệu trưởng kia thì ngồi đối diện hai người, 6 mắt nhìn nhau không rời.

- Chủ tịch có việc gì mà đích thân đến đây vậy ạ? - Ông ta mở lời trước.

- Tôi muốn một lớp Vip - Hàn Thiên Khánh lạnh lùng mở lời, ánh mắt anh nhìn ông ta như muốn bóp chết người đối diện làm ông ta vã cả mồ hôi.

- Dạ cho ai ạ? - Ông ta sợ sệt hỏi lại.

- Cho cô ấy - Hàn Thiên Khánh nhìn sang phía cô thì thấy cô cũng đang nhìn mình chăm chú, anh vội quay đi hướng khác, mỗi lần nhìn vào đôi mắt ấy anh lại cảm thấy rất khó chịu nhưng theo nghĩa khác.

- Tôi sao? - Tuệ Nghi mở to mắt nhìn anh, ông Hiệu Trưởng cũng nhìn theo.

Hàn Thiên Khánh ko trả lời câu hỏi đó, anh vắt chéo chân thư giãn trong khi chờ ông ta sắp xếp lớp học cho cô.

Tuệ Nghi chưa bao giờ cảm thấy khổ sở như vậy, hồi nhỏ cô cũng bị bắt đi học nhưng đỡ hơn như thế này.

Lúc ấy còn mè nheo khóc nhè được chứ giờ đứng trước một tên ác ma máu lạnh như Hàn Thiên Khánh thì khóc cho ai xem, người ta còn tưởng người điên điên tuồng í chứ.

- Dạ thưa chủ tịch, lớp của tiểu thư là lớp Vip A1 chuyên ngành kinh tế đối ngoại, mai đi học luôn cũng được ạ - Ông ta sau một hồi giằng vò cái máy tính của mình thì cũng đã xếp lớp cho cô xong.

Hàn Thiên Khánh gật nhẹ đầu hài lòng, anh đứng dậy kéo cô đi theo mà chẳng nói một lời nào. Ông Hiệu trưởng cúi đầu chào hai người, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Chắc sau này ông phải mua thuốc trợ tim dự trữ chứ ko thì xuống hầu Diêm ca lúc nào ko biết. Cả Hàn Thiên Khánh cả cô gái đi cùng anh, ai cũng có thể lấy mạng ông được hết.

Trong thang máy, có một con mèo nhỏ đang xì mặt ra như cái bánh đa nhúng nước, làm chàng trai bên cạnh dù có lạnh lùng mấy đi chăng nữa cũng thấy hơi chạnh lòng.

- Đói chưa? - Hàn Thiên Khánh hỏi, ánh mắt sắc lạnh hơi liếc nhìn sang cô xem thái độ.

Vừa nghe thấy vậy, mắt Tuệ Nghi đã sáng như sao sa, cô gật đầu lia lịa, cái mặt đáng yêu hết sức làm cho anh cảm thấy khó chịu.

- Bỏ cái bộ mặt ấy đi - Anh lạnh lùng ra lệnh.

- Ok - Cô cười hi hi làm lộ ra chiếc răng khểnh và lúm má đồng tiền đến duyên, tay ra dấu như lời nói.

Thế rồi hai người lên xe phóng vút ra khỏi ngôi trường rộng lớn, nhưng phân biệt đối xử đáng sợ này để đi đến một nhà hàng sang trọng bậc nhất thành phố nhằm lấp kín cái dạ dày trống rỗng của cô.

Công nhận Tuệ Nghi ăn kinh thật, hôm nay cô đã cho Hàn Thiên Khánh mở mang tầm mắt để biết heo nái chuyển thế là như thế nào.

Chiều đến, anh chờ cô đi mua sách vở và một số đồ lặt vặt để chuẩn bị cho buổi đi học đầu tiên vào ngày mai. Công nhận Tuệ Nghi cũng có con mắt thẩm mĩ khá cao, cô toàn chọn đồ hiệu đắt cắt cổ thôi.

Nhưng nhờ vậy mà cô biết khá nhiều sở thích của Hàn Thiên Khánh và cũng khá giống sở thích của cô. Nào là thích đọc có 3 màu là trắng, xám và đen. Hay thích đọc sách tâm lí, khoa học, tiểu thuyết và đặc biệt là sách khoa học.....

Sau đó Hàn Thiên Khánh còn tặng cho cô cả khối thiết bị công nghệ hiệu apple. Một em iphone 7 plus màu xám, một em ipad pro màu xám nốt và cuối cùng là một em macbook cũng xám luôn - cả cây xám.

Tính ra hôm đó cô đã đập phá của anh mất gần 500 nghìn dola. Chưa thấy ai chịu chi cho một người vợ mà mình không yêu như vậy giống anh Khánh nhà ta, chắc ảnh thừa tiền nên tiêu đi cho bớt giàu.

Xin lỗi mọi người vì mình đăngchap chậm nha!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đi học p1

Hôm nay là ngày đầu tiên Tuệ Nghi đi học, trước đây thì ba mẹ cô toàn mời gia sư về nhà dạy riêng chứ Tuệ Nghi không đến trường. Ko hiểu sao sáng nay cô dậy rất sớm, khác hẳn so với về ngủ gà ngủ gật hàng ngày.

Tuệ Nghi chuẩn bị tươm tất hết mọi thứ và sẵn sàng cho buổi đi học đầu tiên của đời mình, cô cảm thấy rất hào hứng, cứ đứng ngồi ko yên làm cả biệt thự được phen kinh ngạc.

Vốn biết rằng ngày thường cô cũng rất hiếu động nhưng chưa bao giờ thấy điệu bộ lo lắng, hồi hộp như kiểu vợ mình đang nằm trên bàn đê lúc này của cô.

Hàn Thiên Khánh nhìn Tuệ Nghi chăm chú, lâu lâu lại nhếch môi cười thú vị - một nụ cười khá hiếm hoi của anh từ trước đến giờ. Anh cảm thấy cô gái này thật ngốc nghếch, khờ khạo nhưng cũng có chút đáng yêu.

Vội vàng lắc đầu thật mạnh xua đi suy nghĩ ở trong đầu mình, Hàn Thiên Khánh như muốn phát điên. Anh chỉ suốt ngày nghĩ đến hình ảnh của cả Tuệ Nghi và Như Ngọc, hai người song song tồn tại trong đầu anh như hai đường thẳng dài vô tận.

- Cậu chủ, cậu ko khỏe sao? - Vũ Phuong lo lắng hỏi Hàn Thiên Khánh.

- Tôi ko sao - Anh trả lời, giọng nói có chút ấm hơn bình thường nhưng vẫn rất lạnh.

Vũ Phuong nghe thấy vậy thì cũng yên tâm hơn phần nào, cậu chủ bận trăm công nghìn việc thì cũng phải có lúc ốm thôi, người chứ đâu phải máy móc đâu mà không bệnh.

Rồi bà lui vào bên trong nhường ko gian lại cho hai nhân vật chính của chúng ta. Trên bàn ăn, Tuệ Nghi và Hàn Thiên Khánh đang nhâm nhi bữa sáng của mình.

Tuệ Nghi thì khá cầu kì, phức tạp còn anh thì lại đối nghịch lại với cô. Bữa thì đầy đủ, sang trọng nhưng có bữa thì chỉ có duy nhất một cốc cafe đen - một thứ cafe đắng ngắt và đen xì nhưng lại vô cùng huyền bí và nguyên chất giống như tính cách và con người của Hàn Thiên Khánh.

Sau một lúc lấp đầy cái bao tử có đầy như cái túi của ông khổng lồ, Tuệ Nghi cuối cùng cũng leo lên xe để Hàn Thiên Khánh chở đi học.

Hôm nay anh lại đi con ferrari màu đỏ chói lọi khác với mọi hôm là những chiếc xế hộp đen hoặc trắng.

Tuệ Nghi nhìn mà thấy sốc vì sự giàu có của anh, thật ra cô cũng là một tín đồ siêu xe, từ lâu cô đã ao ước được ngồi lên nó dù chỉ một lần. Không ngờ hôm nay lại thành sự thật.

Không khí trên xe ngọt ngào như mọi ngày nhờ vào âm khí của Hàn Thiên Khánh tỏa ra, riêng Tuệ Nghi thì lại khác. Cô cảm thấy thật sung sướng khi được ngồi trên chiếc xe mà cô hằng mơ ước, dù trong giấc ngủ cô cũng mơ thấy nó.

Hàn Thiên Khánh khởi động xe, chiếc xe rít ga thật là ngầu, Tuệ Nghi như phát điên lên được. Cô muốn hét lên nhưng lại sợ anh cho cô đi siêu xe thế kỉ - căng hải đi học nên đành nhịn.

Hiện tại hồn của cô đang lơ lửng trên ngọn cây ớt, nhưng chỉ một câu nói lạnh thấu xương của Hàn Thiên Khánh mà nó đã trở lại với thân xác này.

- Tỉnh đi - Anh lạnh lùng vô cùng khi buông ra câu nói ấy, ánh mắt hờ hững nhìn xung quanh mà ko thèm liếc cô lấy một cái.

Tuệ Nghi liền ịu xui, ngồi im ko dám ho he gì nữa. Hàn Thiên Khánh cứ như mẹ của cô còn Tuệ Nghi thì như một đứa trẻ phạm phải sai lầm lớn và bị phạt làm người cảm tạ tạm thời.

Như nhớ ra gì đó, Tuệ Nghi ngồi bật dậy, quay ngoắt sang hỏi Hàn Thiên Khánh.

- Lâu rồi không thấy anh Duy Anh. Anh ấy đi đâu rồi?

- Cô ko cần biết - Hàn Thiên Khánh buông ra một câu hờ hững.

Nghe vậy, Tuệ Nghi bủi môi làm giận. Cô chẳng thèm nói gì nữa, lấy điện thoại ra nghe nhạc, trong lòng ko khỏi bức tức vì anh.

Thật ra thì Cao Duy Anh đang ở bên Pháp vì bận chút chuyện công ty, anh mới đi 3 ngày trước - ngay sau đám cưới hai người kết thúc, chỉ có Hàn Thiên Khánh biết còn Tuệ Nghi thì chẳng hề hay chuyện ấy.

Sau chưa đầy 7 phút, chiếc xe của anh đã hoàn thành nhiệm vụ cao cả đó là trở một con heo nái mặt người ham ăn đi đến trại tiêm thuốc cho bớt ngu.

Tuệ Nghi từ trên xe dùng dùng mở cửa đi xuống, chẳng nói chẳng rằng gì với Hàn Thiên Khánh, cô bỏ đi một mạch. Anh nhìn theo bóng dáng cô gái ngốc ấy cho đến khi khuất bóng sau cánh cổng trường to lớn mới cho xe chạy đi.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi học nên mặc đồng phục của trường rất chỉnh tề và nghiêm trang nhưng lại ko giấu đi được vẻ xinh đẹp, ngây thơ và vô cùng dễ thương của mình.

Mặc lên người cả bộ váy xòe màu xám chấm đến đầu gối, khoác ra bên ngoài là áo vest dài cũng màu xám và đặc biệt là chiếc huy hiệu vàng lấp lánh ở trên ngực trái của áo - đó là dấu hiệu nhận biết và cũng là phương tiện phân biệt đẳng cấp của khu Vip A với các khu khác.

Không chỉ thế Tuệ Nghi còn đeo một cái balo thời trang hàng hiệu bằng da màu đen ở sau lưng và đi đôi giày thể thao màu trắng rất phong cách. Cô để tóc tự nhiên - mái tóc nâu bồng bềnh huyền thoại và đeo đôi hoa tai hình bông tuyết.

Nhìn tổng thể cô giống như một cô gái rất cá tính, nhưng cũng yếu đuối tựa mấy vị tiểu thư đài các của những ông chủ lớn.

Bước đi trên sân trường, Tuệ Nghi rất nhanh đã trở thành tâm điểm của sự chú ý. Những lời bàn tán nổi lên ngày càng to hơn, hầu như là đánh giá mấy bộ đồ cô mặc trên người và đoán mò thân thể thật sự của cô.

Tuệ Nghi nhăn mặt cảm thấy khó chịu với sự quá đáng của những con người kia, nhưng cũng lo lắng cho tương lai của mình ở trong cái trường quý tộc xa lạ này.

Cô bước đi ngày càng nhanh, bỗng nhiên đụng trúng một người làm cả hai đều té xuống đất. Người con trai kia đứng dậy phui quần áo với vẻ mặt cau có, nhìn qua thì anh ta có lẽ cũng ko phải dạng vừa ở trong cái trường này.

Ngay thời khắc ấy, toàn bộ đám con gái trong trường đều hò hét dữ dội, mặt người nào người nấy bực bội tột độ, nhìn Tuệ Nghi chằm chằm với ánh mắt như muốn xé xác cô ra vậy.

- Cô đi đứng kiểu gì vậy, ko có mắt à? Đụng trúng người ta lại còn ko xin lỗi nữa chứ. Cô có biết phép lịch sự tối thiểu ko vậy? - Anh ta quát lên, lũ con gái kia được phen hả dạ. Người nào người nấy say như điên đảo vì độ ngẫu của anh ta.

Lúc này Tuệ Nghi mới lồm cồm bò dậy, cô chỉnh sửa lại quần áo một lượt đầu vào đấy rồi ngược ánh mắt nâu trong veo lên nhìn người con trai kia.

""Đoàng "" - Sét đánh giữa ban ngày, có thể gọi đây là tình yêu sét đánh. Ngay khi vừa nhìn thấy khuôn mặt của cô, anh ta đã bị đờ toản tập.

Từ lúc cha sinh mẹ đẻ đến giờ, anh đã nhìn qua rất nhiều cô gái xinh đẹp nhưng Tuệ Nghi là cô gái đẹp nhất mà anh từng biết.

Thấy anh ta cứ nhìn mình ko chớp mắt, Tuệ Nghi có cảm giác rất khó chịu. Cô ghét những ai cứ nhìn mình chằm chằm trừ một vài người là ngoại lệ thôi.

Cô đưa tay ra phe phẩy trước mặt anh ta nhưng anh ta vẫn cứ như vậy. Cho đến khi Tuệ Nghi chạm vào vai anh ta lắc nhẹ thì anh ta mới tỉnh lại.

- Tội xin lỗi, anh ko sao chứ? - Tuệ Nghi lo lắng hỏi, gương mặt baby tỏ ra hồi lỗi.

- À, tôi ko sao. Cô là học viên khu Vip A sao? - Anh ta hỏi lại Tuệ Nghi.

- Ừm. Mà hình như anh ko phải học viên của trường này đúng ko? - Tuệ Nghi nhìn kiểu ăn mặc của anh ta nghi ngờ.

- Sao cô lại hỏi vậy? - Anh ta làm ra vẻ khó hiểu.

- Anh ko mặc đồng phục của trường nên tôi nghĩ vậy - Tuệ Nghi thần nhiên.

Hiện tại anh ta đang mặc một bộ đồ rất chất chơi, chuẩn playboy chính hiệu. Áo da đính đá hàng hiệu, bên trong là chiếc áo thun trắng, quần bò mài rách tối màu, giày hiphop đen trắng cao cổ, tai đeo khuyên hình đầu lâu kèm theo đó là chiếc mũ phớt hàng hiệu che đi khuôn mặt điển trai và mái tóc màu xám đá nổi bật.

Thảo nào Tuệ Nghi nhìn ko giống học viên của trường là đúng rồi, cả nghìn con người như vậy có ai mặc giống anh đâu.

- Tôi học lớp Vip A1 năm 3, chuyên ngành kinh tế đối ngoại. Tên Trần Nhật Hiến Minh. Còn cô? - Anh ta giới thiệu.

- Anh cùng chuyên ngành với tôi nhưng hơn tôi 2 năm. Tên tôi là Viên Tuệ Nghi, lớp Vip A1. - Tuệ Nghi trả lời.

- Vậy thì phải gọi tôi là anh rồi, em gái - Tên Minh đặc ý ra mặt.

- Ok thôi, anh thì anh - Tuệ Nghi nhún vai, cô nở một nụ cười tươi rói làm trái tim của Minh cùng toàn thể con trai trong trường loạn nhịp - Nó quá rực

rõ, cứ như ánh nắng ban mai vậy.

Tất cả mọi người đều chứng kiến cảnh tượng ấy, ai cũng sốc toàn tập. Có người đột quỵ, cũng có người mất máu,.....bệnh viện kì này lại có thêm thu nhập.

- Em biết lớp ở đâu chưa? - Minh hỏi cô.

Tuệ Nghi lắc đầu nguây nguây, Minh nhìn thấy điệu bộ đáng yêu của cô thì khẽ nhếch mép cười.

- Đi theo anh - nói rồi Minh đưa tay ra kéo cô đi theo mình.

Cả trường lại sốc tập thể lần hai, bệnh viện kì này phải cảm ơn hai anh chị này nhiều rồi.

* GTNV mới:

- Trần Nhật Hiền Minh: Con trai duy nhất của ông chủ một tập đoàn lớn trên thế giới - Trần gia, ngang ngửa với tập đoàn Hàn gia của Hàn Thiên Khánh. Là đối thủ ko đội trời chung của Hàn Thiên Khánh vì một số mâu thuẫn lúc thiếu thời. Thân hình cao ráo, gương mặt soái ca chẳng kém gì Hàn Thiên Khánh nhưng lại rất trẻ con, tính cách lúc nóng lúc lạnh. Mái tóc màu xám đá, mắt màu xanh dương đậm, môi đỏ, lông mi cong, mũi cao,.....tóm lại là chuẩn soái, là mẫu đàn ông mà cô gái nào cũng ao ước có được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Đi học - phần 2

Tiếng chuông báo vào học vang lên réo rắt, toàn bộ học viên đi vào lớp và về chỗ ngồi của mình. Cô giáo chủ nhiệm bước vào, theo sau là Tuệ Nghi.

- Giới thiệu với các em đây là Tuệ Nghi - học viên mới của chúng ta. - Cô Thanh nói dịu dàng và chậm rãi rồi quay sang Tuệ Nghi - Em tìm một chỗ ngồi đi.

Tuệ Nghi gật đầu quay xuống lớp nhìn một lượt, cô thấy chỗ nào cũng có người ngồi hết. Bỗng ánh mắt của Tuệ Nghi dừng lại ở góc lớp.

Cô vui mừng ra mặt, đi thẳng xuống ngồi vào chiếc bàn trống duy nhất ở bên cạnh cửa sổ chỗ góc lớp.

Tiết học Toán đầu tiên bắt đầu, rồi đến tiết Triết là tiết gần cuối của buổi học. Nhìn mặt người nào người nấy buồn ngủ, gật gù gật gù, có lẽ chắc chẳng ai trong số những người ở đây thích học môn học này.

Nhưng Tuệ Nghi là ai? - Một cô gái khác người mà. Chẳng hiểu sao mà cô lại thích học Triết một cách khó tả.

Ánh mắt cô bừng sáng suốt cả tiết học như kiểu nhìn thấy một đồng vàng ko bằng vậy. Nhờ thế mà giáo sư Triết cũng có động lực giảng dạy hơn mọi ngày.

Tiếng chuông báo hiệu ra chơi vang lên, học sinh trong các lớp reo hò sung sướng còn các giáo sư thì lắc đầu bó tay, họ có bức đến mấy cũng ko thể động vào những người này được nếu ko muốn chết sớm.

Tuệ Nghi vừa mới gấp sách lại cất vào trong hộp bàn, thì đã thấy mặt tên Minh kia ở trước cửa lớp cười toe toét.

Hắn xuống đây cũng được mấy lần giờ ra chơi rồi, lúc nào cũng có mỗi cái vè mặt đấy. Mà có việc gì đâu cũng xuống với lí do đơn giản là để ngắm Tuệ Nghi.

Cô bắt đầu cảm thấy nhàm chán và rắc rối với con đĩa đói này, nhưng nhìn xung quanh Tuệ Nghi mới nhận ra hắn ta đúng là một hotboy thú thật.

Những ánh mắt hình trái tim của nữ sinh đang tia về phía hắn nhiều ko đếm nổi. Còn hắn thì chẳng để ý gì đến họ mà cứ nhìn cô cười cười như thằng thần kinh đâm phải đinh, ảnh hưởng đến não.

- Phiên phức - Chợt Tuệ Nghi và một cô bạn khác cùng đồng thanh, rồi hai người quay qua nhìn nhau ko chớp mắt.

Trước mặt Tuệ Nghi là một cô gái xinh xắn, đáng yêu vô cùng. Cô ấy có thân hình nhỏ nhắn và chiều cao khiêm tốn.

Nhưng bù lại là khuôn mặt khả ái với mái tóc nâu dài, làn da trắng ngần, đôi môi anh đào gợi cảm và ánh mắt bồ câu to tròn.

Tuệ Nghi cảm thấy rất ấn tượng với cô gái ấy, nhìn có vẻ nữ tính nhưng lại rất cá tính. Có lẽ cô ấy cũng có cảm nhận tương tự về Tuệ Nghi như vậy.

- Tại sao cô dám nhại lời tôi nói? - Cô ấy nhìn Tuệ Nghi với ánh mắt sắc lạnh, nhưng vẫn ko thể nào đủ trình độ để so sánh với ánh mắt của Hàn Thiên Khánh được.

- Mình xin lỗi mình ko cố ý - Tuệ Nghi run rẩy vừa nói vừa xua tay trước mặt.

- Hừ, giả tạo - Cô ấy hừ lạnh rồi quay đi.

- Bạn tên Hoàng Ngọc Hạ Chi sao? - Tuệ Nghi hỏi khi nhìn thấy bảng tên trên áo của cô ấy, nhưng đáp lại là sự im lặng.

Cô cũng ko dám ho he thêm gì nữa, Tuệ Nghi quay mặt lại thì vẫn thấy tên Minh đang đứng ở cửa nhìn cô khó hiểu, thêm vào đó là mấy chục cặp mắt nữa rọi vào cô chăm chăm như muốn câu xé cô ra thành trăm mảnh vậy.

Tuệ Nghi còn chưa kịp nói gì thì Minh đã hằm hằm lửa giận xông đến trước mặt Hạ Chi. Hắn chống hai tay xuống bàn cái rầm làm mọi người đều giật mình, lũ tiểu thư kia thì đứng sát vào nhau sợ sệt.

Hạ Chi rời khỏi quyển sách đang đọc, cô ngẩng mặt lên nhìn hắn với ánh mắt sắt đá

- Chuyện gì? - Cô ấy hỏi.

- Tại sao cô dám nói chuyện với tôi kiểu đó, cô có biết tôi là ai ko hả? - Minh tức giận, anh nghiêng răng hét lên.

Mọi tiếng động xung quanh im bật, thay vào đó là nhiệt độ trong phòng xuống đến âm độ. Hai ánh mắt nhìn nhau tóe lửa, Tuệ Nghi đờ ra ko biết nên làm như thế nào.

- Biết, thì sao? - Hạ Chi hờ hững trả lời như thách đố hắn.

- Thì sao ư? Tại sao cô dám bơ Tuệ Nghi và nói chuyện với cô ấy như vậy chứ? - Hắn quát lên, giọng gằn xuống, nghe thật kinh khủng.

- Ài? Cô ta sao? - Hạ Chi chỉ thẳng vào Tuệ Nghi rồi nhếch mép khinh miệt quay đi.

- Đúng. Là cô ấy - Minh trả lời.

- Tôi thích, được ko Trần thiếu gia? - Hạ Chi nhấn mạnh ba chữ cuối như kiểu mỉa mai.

- Cô...- Hắn cạn lời, ko còn gì để nói nổi.

Bầu ko khí lại yên lặng đến ghê sợ, chỉ còn nghe thấy tiếng thở hòa quyện vào nhau của tất cả.

- Anh thích cô ta sao? - Câu hỏi đột ngột của Hạ Chi khiến mọi người sock toàn tập, những ánh mắt xung quanh đều nhìn anh với sự mong đợi ngập tràn.

Minh cảm thấy bối rối ra mặt, anh cứ ấp úng

- Tôi.....tôi.....tôi....

- Hừ - Hạ Chi hừ lạnh.

- Tôi cũng ko biết nữa - Hắn nói.

- Vậy anh có thích tôi ko? - Hạ Chi hỏi làm mọi người càng ngạc nhiên hơn nhất là Tuệ Nghi và Minh.

- Cô thích tôi sao? - Hắn hỏi cô ấy.

- Anh ko cần biết, chỉ cần trả lời có hoặc ko thôi!

Minh suy nghĩ một lúc rồi dứt khoát trả lời

- Ko, tôi ko hề thích cô.

Mọi người xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm, nhưng có ai biết rằng câu nói tuyệt tình ấy đã đâm một nhát vào trái tim của Hạ Chi rất sâu.

Cảm giác đau, đau lắm! Nhưng cô ấy chỉ gạt đầu quay đi và nhếch môi hừ lạnh như ko có chuyện gì xảy ra.

- Anh đã biết được điều cần biết thì đi đi, đừng để tôi gặp anh thêm lần nào nữa. - Hạ Chi đuổi hắn bằng giọng lạnh lùng và cô ấy lại tiếp tục đọc sách.

Minh tức giận bỏ đi một mạch, lũ tiểu thư kia thì nhìn cô và Hạ Chi với ánh mắt như muốn giết người.

Tuệ Nghi mặc kệ họ, cô nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hạ Chi và thủ thi

- Bạn đừng che giấu nữa, hãy khóc đi, khóc thật to lên đến bao giờ mà bạn cảm thấy thoải mái. Nếu bạn ko muốn người ta biết bạn yếu đuối thì có thể ra khỏi chỗ này, đi thật xa thật xa vào, còn nếu bạn cần một bờ vai để tựa vào thì mình sẵn sàng cho bạn mượn bất cứ lúc nào bạn muốn. Mình sẽ luôn ở bên bạn vì vậy bạn ko cô đơn đâu.

Hạ Chi ngược lên nhìn Tuệ Nghi dò xét sau đó thì chuyển qua cảm động, trong ánh mắt của cô ấy ko còn sự giá lạnh như lúc trước nữa mà thay vào đó là sự ấm áp và yếu đuối của một cô gái đôi mươi.

- Cảm ơn! - Hạ Chi nói rất bé nhưng cô vẫn có thể nghe thấy rõ, Tuệ Nghi mỉm cười gật đầu.

Hai người đứng lên cầm cặp của mình và ra khỏi trường giữa ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Trước mắt họ là hai cô gái rất cá tính và xinh đẹp vô cùng đang đi cùng nhau. Đúng là gái xinh trên đời đã hiếm mà nó lại còn chơi với nhau.

Tuệ Nghi và Hạ Chi vừa ra đến cổng trường đã thấy một chiếc siêu xe ferrari màu đen bóng đậu trước mặt. Từ trên xe một người áo đen bước xuống cúi đầu lễ phép chào hai người, Tuệ Nghi ngậy thơ cũng chào lại.

Hai người bước vào xe ngồi, trước khi nổ máy Hạ Chi hỏi Tuệ Nghi

- Đây, cho tôi hỏi là cậu gốc thật hay giả vờ vậy? - Hạ Chi nhìn cô chăm chăm, có vẻ hơi khó chịu.

- Là sao? - Tuệ Nghi hỏi lại, cô ngờ người ra chẳng hiểu gì.

- Vệ sĩ chào thì kệ họ, cậu chào lại làm gì? Bộ cậu là con nhà nghèo hả? - Hạ Chi hỏi cô.

- Không hẳn là như vậy - Tuệ Nghi trả lời.

- Là sao? - Hạ Chi tò mò.

- Ừm...thật ra thì nhà mình cũng thuộc hạng giàu có nhưng ko được giàu như chồng mình và cũng ko giàu như cậu - Tuệ Nghi thành thật.

- Cái gì? Cậu có chồng rồi á? Thật ra cậu bao nhiêu tuổi vậy? Mà tại sao cậu có chồng rồi còn đi học làm gì? Chồng cậu là ai? - Hạ Chi sừng sốt nhìn cô như ko tin vào tai mình, hỏi lia lịa.

- Thật ra thì mình chưa bao giờ đến trường, từ khi còn nhỏ mình đã được ba mẹ thuê gia sư về dạy. Mình mới lấy chồng cách đây gần 1 tuần thôi, còn mình bằng tuổi cậu mà. Mình cũng ko muốn đi học đâu, nhưng mình ko dám cãi lại chồng mình vì anh ấy là Hàn Thiên Khánh. - Tuệ Nghi kể cho Hạ Chi nghe.

- Chồng cậu là chủ tịch Hàn Thiên Khánh á? Có nhầm lẫn ko vậy? - Hạ Chi nghi ngờ.

- Mình xác định với cậu chồng mình là Hàn Thiên Khánh, ko nhầm được đâu - Tuệ Nghi thờ dãi.

- Ko thể nào, chắc chỉ trùng tên thôi - Hạ Chi vẫn chưa thể nào tin được.

- Anh ấy là con trai độc nhất vô nhị của Hàn lão gia và Hàn phu nhân, người thừa kế của Hàn gia, cậu có thể tin được chưa?

- Vậy cậu là Hàn thiếu phu nhân sao? - Hạ Chi hỏi cô.

- Ừm. Vậy cậu là ai? - Tuệ Nghi hỏi lại.

- Mình là con gái của chủ tịch tập đoàn đá quý lớn nhất Trung Quốc, mình mới du học bên Mĩ về được hơn 2 tháng thôi. - Hạ Chi tự giới thiệu bản thân.

- Tập đoàn đá quý Thiên Chi sao? Woa thật là ngưỡng mộ nha! - Tuệ Nghi thốt lên.

- Mình mới là người ngưỡng mộ cậu chứ! Cậu có biết là nhà mình chỉ là một chi nhánh của tập đoàn nhà cậu ko? - Hạ Chi nhìn Tuệ Nghi nói chậm rãi, ko biết cô đã cho xe chạy từ lúc nào.

- Cậu nói thật sao? Nhưng theo như mình biết thì tập đoàn Hàn gia chỉ kinh doanh nhà hàng, khách sạn,...chứ có kinh doanh về mặt đấy đâu - Tuệ Nghi tò mò.

- Chắc cậu ko biết chứ tập đoàn Hàn gia kinh doanh đủ mọi mặt và là một đối thủ khổng lồ của giới thương trường thế giới đấy!

- Woa! Thật ko ngờ nha - Tuệ Nghi mắt sáng rực, hôm nay cô mới biết đến tập đoàn của Hàn Thiên Khánh lại tuyệt vời như vậy.

- Hai người yêu nhau lâu chưa? - Hạ Chi hỏi cô.

- À, tớ với Hàn Thiên Khánh á? Có yêu nhau gì đâu, do có hôn ước từ nhỏ nên lấy nhau thôi, chẳng có gì hết - Tuệ Nghi phẩy tay.

- Mà tại sao cậu lại yêu tên Minh vậy? - Tuệ Nghi hỏi.

Nói đến đây, Hạ Chi chợt giật mình, vẻ mặt có chút hốt hoảng, nhưng rồi lại lấy lại vẻ mặt bình thường.

- Thật ra thì mình cũng mới chỉ yêu hắn khi mình vừa vào trường thôi. Lúc đấy bọn con trai khu khác đến trêu mình, may mà có Minh đi qua bảo vệ ko thì mình cũng ko biết hôm nay mình sẽ ra sao nữa. Mình biết ơn hắn từ đấy rồi ko biết từ lúc nào chuyển thành tình yêu nam nữ. Sau vụ việc hôm đấy, mình cũng bắt đầu đi học các loại võ để phòng thân và cũng trở nên lạnh lùng, vô cảm với mọi thứ xung quanh như cậu đã biết. Thậm chí mình còn lạnh lùng với cả Minh nhằm gây ấn tượng nhưng ko thành - Hạ Chi kể lại, ánh mắt cô đượm buồn.

- Thì ra là như vậy - Tuệ Nghi gật đầu.

- Mà thôi đừng nói về việc này nữa, mình có thể làm bạn ko? - Hạ Chi tỏ ý chân thành.

- Tất nhiên là được rồi, từ nhỏ đến giờ mình chưa bao giờ có bạn luôn đó - Tuệ Nghi thành thật.

- Vậy sao? Thế thì mình là người bạn đầu tiên của nhau rồi, mình cũng chưa bao giờ có bạn cả. Cho tớ gọi cậu là Nghi nhé!

- Được, tớ cũng sẽ gọi cậu là Chi. Nghi mà chơi với Chi là hợp phải biết. - Tuệ Nghi cười tươi để lộ cái răng khểnh và núm má đồng tiền rất duyên.

- Cậu xinh thật đấy - Hạ Chi thốt lên.

- Cậu cũng vậy mà - Tuệ Nghi khen lại Hạ Chi.

Hai người cứ vậy ba la ba la những chuyện trên trời dưới đất, nhờ vậy mà ko biết từ khi nào họ đã là bạn thân của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Rắc rối

Tuệ Nghi đang ngồi ăn sáng cùng Hàn Thiên Khánh với vẻ mặt ko thể nào mà khó chịu hơn được nữa. Đối nghịch với cô, anh chẳng có gì là ra vẻ bực bội mà còn rất vui là đằng khác.

Vừa lấy đĩa dầm dẫm miếng bò beefsteak đến nát vụn, cô vừa lăm bằm chửi rửa anh đủ thể loại trên đời đều tụ họp về đây hết.

Hàn Thiên Khánh khẽ liếc nhìn Tuệ Nghi, thấy biểu cảm khó coi trên khuôn mặt baby của cô anh càng thấy cô đáng yêu hơn, nhếch miệng cười thú vị nhưng Hàn Thiên Khánh lập tức trở về biểu cảm ban đầu mà ko để cho một ai phát hiện.

Anh cố bác bỏ cái suy nghĩ tào lao ấy ra khỏi đầu nhưng thật đúng là rất khó khăn. Trong lòng thì như kiểu lửa đốt nhưng ngoài mặt lại tỉnh bơ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Chính cái kiểu thân nhiên ấy lại càng làm cho Tuệ Nghi tức điên người, cô chuyển sang cấu xé miếng bò beefsteak vô tội. Cái này người ta gọi là "giận cá chém thớt" đấy mọi người ạ!

Hàn Thiên Khánh cố chịu đựng từng âm thanh va vào nhau như kiểu đánh nhau chan chát của chiếc đĩa với cái đĩa hoàng gia đắt tiền nhà anh.

Cuối cùng, ko chịu thêm nổi nữa khi tiếng va chạm càng ngày càng to hơn, anh lạnh lùng quát Tuệ Nghi.

- Đủ chưa?

Vừa nghe thấy thanh âm lạnh thấu xương quen thuộc, Tuệ Nghi lập tức dừng tay lại, ngẩng mặt lên nhìn anh bằng ánh mắt bình tĩnh.

- Chưa - Cô gằn giọng phản kháng.

- Cút cho tôi - Hàn Thiên Khánh cũng ko kém.

- Tại sao? - Tuệ Nghi vênh mặt lên hỏi.

- Tôi thích - Anh nói chậm rãi nhưng cứ tiếng nào phát ra là như băng phong phun ra nhắm thẳng về phía người đối diện.

Tuệ Nghi cũng cảm thấy có những luồng điện lạnh công liên tục chạy dọc theo sống lưng buốt lên đến tận óc.

Cô đang yếu thế và ko biết phải trả lời anh như thế nào nữa thì đột nhiên có tiếng chuông bấm cửa. Ngay lập tức, Tuệ Nghi nắm bắt lấy cơ hội trốn thoát liền chạy vọt ra mở cửa.

Vừa thấy người đứng trước mặt mình là Hạ Chi, Tuệ Nghi nhảy lên ôm cổ cô ấy sung sướng, cười ko ngừng như người điên. Thấy con bạn mình lạ lạ, Hạ Chi vội vàng đẩy Tuệ Nghi ra, nhìn cô với ánh mắt có phần sợ hãi rồi hỏi cô.

- Mà bị cái gì vậy? - Hạ Chi lo lắng.

- Tao có bị cái gì đâu, mà hỏi làm gì vậy? - Tuệ Nghi tỉnh bơ.

- Tao tưởng hôm qua dẫn mày đi đập phá kinh quá nên mày sốc rồi bị khủng luôn rồi - Hạ Chi cười đều.

- Mày khủng ỉ! Mà sao mày biết nhà tao vậy? - Tuệ Nghi hỏi.

- Tao nghĩ lại rồi, mày ko phải bị khủng mà là bị thần kinh. Hôm qua tao đưa mày về chứ chó nó đưa mày về à? Trời ơi là trời, tao ko hiểu làm sao mà mày có thể sống chung với Hàn Thiên Khánh bằng cái bộ não như thế này luôn đấy! - Vừa nói, Hạ Chi vừa dí đầu cô ra đằng sau.

- Tao nghĩ là hôm qua chó nó đưa tao về mà - Tuệ Nghi cười thách thức sau đó lập tức co giò bỏ chạy vào nhà với vận tốc ánh sáng.

- Mày dám.....- Hạ Chi cũng ko phải dạng vừa, cô hét lên rồi đuổi theo con bạn trời đánh của mình mà ko cần biết đây là đâu.

Hai người lùa nhau chạy quanh phòng khách rồi chạy lên tầng, xuống tầng đến mấy vòng chứ chẳng chơi. Hàn Thiên Khánh ngồi trong phòng ăn vừa bực bội vừa khó chịu khi con chó con nhà anh lại quậy phá âm nhà lên như vậy.

Anh thật tò mò về người con gái có gan dám vào nhà anh đã vậy còn làm loạn nữa chứ! Thật ko biết cô ta là ai, có thân phận gì mà dám làm như vậy - Hàn Thiên Khánh nghĩ.

Anh đột nhiên đứng dậy, lạnh lùng cài lại khuy áo vet chỉnh tề rồi ra hiệu cho vú Phuong dọn chén đĩa. Tiếp đó, những tiếng giày Tây nện xuống đất đều đều nhưng lại khiến cho người nghe cảm thấy thật ghê rợn.

Tuệ Nghi đang mải miết chạy mà ko biết trời trăng mây nước gì, theo sau là Hạ Chi. Hai người cười đùa rất vui vẻ khiến cho cả khu biệt thự rộ lên tiếng cười nói hồn nhiên trong sáng của hai người.

Bỗng Tuệ Nghi va vào một người mà ko nên nhìn thấy - chính là Hàn Thiên Khánh. Cú va chạm ko hề nhẹ khiến vùng ngực anh đau điếng nhưng vẫn làm ra vẻ chẳng có chuyện gì xảy ra.

Hàn Thiên Khánh đang ôm lấy Tuệ Nghi khiến cho ngay cả cô cũng cảm thấy bất ngờ nhưng ko kém phần sợ hãi.

Ngay tại thời điểm này tim của cả hai đều đập rất mạnh - rung động chẳng? - Đó là câu hỏi mà cả Tuệ Nghi và Hàn Thiên Khánh đều đặt ra cho bản thân, nhưng ko có câu trả lời.

Anh cúi xuống nhìn Tuệ Nghi, có gì đấy khó tả dấy lên trong ánh mắt anh mà ngay đến cả anh cũng ko biết rõ đó là gì.

Hạ Chi đứng từ xa cách đó tầm 4m nhìn hai người, khi thấy ánh mắt đó của Hàn Thiên Khánh, cô đã biết anh có chút tình cảm với Tuệ Nghi, nhưng chưa rõ ràng cho lắm!

Tuệ Nghi khi vừa kịp định thần lại thì ngửi thấy mùi hương quen thuộc phát ra trên người Hàn Thiên Khánh, cô giật nảy mình vội ngẩng đầu lên đồng thời đẩy anh ra bằng một lực rất mạnh.

Hàn Thiên Khánh cảm thấy hơi bất ngờ, anh bị lực đẩy của Tuệ Nghi làm cho lùi về sau mấy bước. Có chút tiếc nuối khi phải rời xa bờ vai mềm mại và ấm áp của cô nhưng anh đâu có để cho ai biết mình nghĩ gì.

Sự lạnh lùng lại cổ hữu trên gương mặt Hàn Thiên Khánh và đằng trước là sự tức giận của Tuệ Nghi, hai người nhìn nhau ko chớp mắt. Hạ Chi thấy tình hình ko ổn thì lập tức tiến đến bên cạnh cô, nắm lấy bờ vai Tuệ Nghi và quay người cô qua nhìn mình.

- Tuệ Nghi, nhìn tớ đi. Tớ xin cậu đấy! - Hạ Chi thay đổi cách xưng hô, cô khẩn thiết cầu xin.

Tuệ Nghi nghe được tiếng nói của Hạ Chi thì từ từ ngẩng mặt lên nhìn cô, lúc này cô đã xuôi xuôi đi con tức giận nhưng chỉ cần một chút xúc tác là nó sẽ lại bùng lên.

- Nghe tớ nói này, bình tĩnh đi Tuệ Nghi. - Hạ Chi vuốt vai cô dỗ dành.

Hàn Thiên Khánh vẫn còn đứng đó nhìn hai người nhưng ánh mắt của anh thì chỉ nhìn một mình Tuệ Nghi thôi. Anh cảm thấy có chút khó hiểu và hơi chạnh lòng.

Anh ko biết tại sao từ một cô gái đơn thuần, ngày thơ như vậy lại trở lên to gan, táo bạo dám cãi tay đôi với anh và đặc biệt là rất khó kìm chế cảm xúc tức giận khi ở bên cạnh anh.

Chẳng lẽ anh đã làm sai điều gì sao? - Hàn Thiên Khánh tự hỏi chính mình, nhưng vẫn ko nhận được câu trả lời như mọi khi.

Sau một lúc thì cuối cùng Tuệ Nghi cũng trở lại bình thường, cô thờ dài một tiếng. Hạ Chi và Hàn Thiên Khánh cũng bót lo lắng cho cô.

Lúc này anh mới hỏi Hạ Chi với câu hỏi mà đáng lẽ anh phải hỏi khi vừa thấy cô mới phải.

- Cô là ai? Tại sao lại thân thiết với cô ấy như vậy?

- Tôi xin tự giới thiệu tôi là Hoàng Ngọc Hạ Chi, con gái của chủ tịch chi nhánh bán đá quý lớn nhất Trung Quốc thuộc tập đoàn Hàn gia - Hoàng Ngọc Kim Bảo. - Hạ Chi giới thiệu, đồng thời cúi chào Hàn Thiên Khánh.

- Ra là Hoàng Tiểu thư nghe danh đã lâu, hôm nay hân hạnh được gặp mặt. - Hàn Thiên Khánh gật đầu đáp lễ, anh nhếch môi cười trong đó có 7 phần là khinh bỉ.

- Cảm ơn Hàn chủ tịch quá khen, tôi ko có phúc phần như vậy đâu. - Hạ Chi biết rõ thân phận của mình ở đâu nên đáp lại rất từ tốn.

- Hoàng tiểu thư khiêm tốn quá rồi - Hàn Thiên Khánh nhếch mép.

Hạ Chi đang định trả lời thì Tuệ Nghi liền nắm lấy tay cô ấy và nói.

- Ko cần phí lời với loại người này, chúng ta đi. - Tuệ Nghi cương quyết khiến Hạ Chi cũng phải nghe theo.

Trước khi đi Tuệ Nghi còn ném cho anh ánh mắt khinh bỉ và sắc lạnh nhất từ trước đến nay mà anh từ thấy.

Nhưng đâu có dễ dàng như vậy, khi Tuệ Nghi vừa quay người định bỏ đi thì Hàn Thiên Khánh đã nhanh như cắt nắm lấy tay cô kéo lại.

Anh cười cười nhìn cô, cả Tuệ Nghi và Hạ Chi đều bị nụ cười ấy thu hút ko rời. Lần đầu tiên trong đời, hai người thấy có người đẹp trai một cách kinh khủng khiếp như vậy.

Nhưng Tuệ Nghi đã kịp thoát ra khỏi cái thế giới mà cô cho là giả tạo ấy, trong khi Hạ Chi vẫn đang còn rất đắm chìm đến mức đơ người.

Cô giật tay mình ra khỏi tay Hàn Thiên Khánh rồi lạnh lùng nhìn anh và hỏi.

- Anh muốn gì?

Cũng vì nhờ cái giọng nói của Tuệ Nghi làm cho Hạ Chi tỉnh lại, cô quay sang nhìn Tuệ Nghi rồi lại nhìn sang Hàn Thiên Khánh, trong đầu chẳng hiểu cái gì đang xảy ra cả.

- Tôi muốn hỏi tại sao cô lại lạnh lùng với tôi? - Hàn Thiên Khánh hỏi Tuệ Nghi.

- Tôi ko thích anh đối.....- Tuệ Nghi chưa kịp nói hết câu thì đã thấy một bóng hình mà cô ghét phải gặp nhất.

Không ai khác là Như Ngọc. Cô ta mặc một cái váy bó sát người khoe ra hết da thịt trên cơ thể đã vậy lại còn ngắn cùn cùn nữa chứ!

Tuệ Nghi với Hạ Chi nhìn mà ko thể nào tin nổi vào mắt mình là cô ta chỉ hơn 2 người có 1 tuổi thôi. Nhìn Như Ngọc chẳng khác nào mấy cô gái đứng đường cả, hai người nhìn mà rợn hết cả người.

Không những vậy, cô ta còn đang ôm ấp Hàn Thiên Khánh từ phía sau một cách vô cùng thân mật. Tay Như Ngọc siết chặt vào lồng ngực của anh ép cho lưng anh dính chặt vào ngực của cô ta.

- Khánh nhi, em nhớ anh! - Như Ngọc ưỡn ẹo nói. Tuệ Nghi nghe thấy mà nổi hết cả da gà, máu của cô lại có dấu hiệu chuẩn bị sôi lên.

Lúc đầu, Hàn Thiên Khánh nghe thấy giọng của Như Ngọc thì có phần vui mừng, nhưng sau khi nghĩ đến những việc tán tận lương tâm mà cô ta đã làm đối với Tuệ Nghi, Hàn Thiên Khánh ko thể nào mà vui nổi mặc dù vẫn còn yêu Như Ngọc.

- Bỏ anh ra - Hàn Thiên Khánh vừa nói vừa nhìn Tuệ Nghi.

Thấy vẻ mặt khó coi của cô đang cúi gầm xuống, anh ko cần đợi Như Ngọc buông ra đã tự gỡ tay cô ta ra và nhìn Tuệ Nghi lo lắng. Chắc chắn cô ấy sẽ giận anh lắm!

Còn Như Ngọc thấy Tuệ Nghi như vậy lại vô cùng hả hê, khi Hàn Thiên Khánh vừa gỡ được tay của cô ta ra thì Như Ngọc lại bám hai tay lên cổ anh, ép cho anh nhìn cô và nũng nịu nói.

- Khánh nhi, anh ko nhớ em sao? Hay anh hết thương em rồi? - Nói đến đây Như Ngọc mắt ươn ướt trực khóc.

Hàn Thiên Khánh vội vàng lau nước mắt cho cô ta và dỗ dành đủ trò mà Như Ngọc vẫn ko hết khóc. Nhìn cô ta khóc giả tạo dễ sợ, Tuệ Nghi nhìn thấy cảnh tượng này bày ra trước mắt thì nhếch mép cười khinh bỉ nhưng có ai nào biết trái tim cô đau lắm!

Hạ Chi nhìn Tuệ Nghi mà cũng ko khỏi đau lòng, cô biết cái cảm giác này. Cô cũng đã từng trải qua rất nhiều lần trong thời gian đơn phương Minh nên cô rất hiểu.

- Cô là ai? Sao dám làm như vậy? - Hạ Chi hỏi cô ta.

- Tôi là ai thì cô ko cần biết nhưng Hàn Thiên Khánh là bạn trai tôi thì tại sao tôi ko thể làm như vậy - Lúc này Như Ngọc đã ngừng khóc, cô ta đáp trả lại Hạ Chi rất kịch liệt.

- Cô có bằng chứng gì mà nói như vậy chứ? - Hạ Chi tức giận nhìn cô ta như muốn ăn tươi nuốt sống hộ cho Tuệ Nghi.

- Bằng chứng là đây - Nói rồi, Như Ngọc quay sang kéo đầu Hàn Thiên Khánh và đặt lên môi anh một nụ hôn say đắm.

Lúc đầu, Hàn Thiên Khánh ngạc nhiên đến tròn tròn mắt, anh có ý kháng cự, nhưng sau khi vị ngọt tràn vào khoang miệng từ đôi môi của Như Ngọc, Hàn Thiên Khánh liền nhắm mắt lại và đáp trả lại cô ta.

Khi thấy Tuệ Nghi có vẻ sắp ko chịu được nữa, Hạ Chi vội vàng kéo tay cô ra khỏi chỗ này, lên xe và rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đau khổ

Trên chiếc Ferrari đen quen thuộc của Hạ Chi, Tuệ Nghi đang ngồi thất thần dựa đầu vào cửa sổ nhìn ra xa xăm - một nơi vô định.

Hạ Chi liếc sang con bạn tội nghiệp của mình, thấy cô như vậy mà Hạ Chi ko thể nào chịu nổi. Bình thường thì cô cho tiền nó cũng ko ngậm miệng lại, thế mà chỉ vì hai người kia Tuệ Nghi chẳng mở miệng lấy một lần chứ đừng bảo là nói.

- Mày đừng có che giấu nữa, tao biết cả rồi. Mày hãy khóc đi, khóc thật to, thật to vào cho đến khi nào mày cảm thấy thoải mái. Còn nếu mày ko muốn người ta biết mày yếu đuối thì hãy ra khỏi chỗ này, đi đến một nơi thật là xa. Hay mày cần một bờ vai để tựa vào thì tao sẵn sàng cho mày mượn bất cứ lúc nào mà mày muốn. Đừng sợ mày chỉ có một mình, lúc nào tao cũng bên cạnh mày mà. - Hạ Chi an ủi Tuệ Nghi nhưng ko nhìn cô lấy một cái.

Vì sao ư? - Thật sự thì Hạ Chi ko muốn nhìn thấy cái vẻ mặt đau khổ vì một người ko xứng đáng ấy của Tuệ Nghi.

Cô hận, rất hận người con trai ấy đã cướp đi niềm vui của con bạn cô và Hạ Chi cũng rất hận Minh, hận đến tận xương tủy. Nhưng Hạ Chi ko biết 1 điều là cô càng hận Minh ra sao thì cô lại càng yêu anh bấy nhiêu.

Người ta nói đúng "" có yêu thì mới có hận "". Hạ Chi tuy ko biết Tuệ Nghi có hận Hàn Thiên Khánh ko nhưng cô biết cô ấy rất yêu anh ta, vì vậy mới thay đổi nhiều đến thế.

- Mày còn nhớ câu này mày đã nói với tao lúc tao bị Minh từ chối ko? Cũng chính vì câu nói này mà mày với tao trở thành bạn của nhau và bây giờ tao lại nói lại câu đó cho mày nghe. Lúc đó tao đã cố gắng ko khóc nhưng mày thì ngược lại. Mày phải khóc cho tao, khóc càng to càng tốt. Khóc cho đến khi nào mày ko thể khóc nữa thì thôi. Sau đó thì đừng bao giờ khóc vì một chuyện ko xứng đáng nữa. Cùng lắm thì khóc trước mặt tao chứ tao ko cho phép mày rơi 1 giọt lệ nào trước mặt người khác. Hiểu chưa? - Hạ Chi nói tiếp, nghe giống như là đe dọa nhưng thật ra là do cô lo cho Tuệ Nghi quá thôi!

Khi nghe thấy con bạn mình an ủi như kiểu ra lệnh, Tuệ Nghi phì cười rồi nhìn nó với ánh mắt xúc động.

- Cảm ơn mày! - Cô nói, giọng đã có phần lạc đi vì những giọt nước mắt của cô đã ko chảy ra ngoài mà chảy ngược vào tim cô mất rồi.

- Đừng nói gì nữa, tao ko muốn nghe đâu. Càng ko muốn nhìn thấy bộ dạng xấu xí này của mày. Nếu có thằng con trai nào nhìn thấy mày lúc này chắc nó chẳng dám quen mày đâu! - Hạ Chi nói trêu cho ko khí bớt căng thẳng.

- Tại sao? - Tuệ Nghi ngây thơ hỏi.

- Trời ơi, trông mày gớm quá mà! Nếu ko phải cái thằng cha kia hót mày chắc mày ế đến già luôn ! - Hạ Chi ko kiêng nể nữa mà gọi luôn Hàn Thiên Khánh bằng cái tên dành cho một tên con trai vô liêm sỉ.

Ánh mắt Tuệ Nghi khi nghe đến Hàn Thiên Khánh đột nhiên sụp xuống, cô nhớ đến những sự việc mà cô ko mong muốn đã xảy ra trong quá khứ. Khóc mất cô bắt đầu rom rớm nước, cô đau khổ nói.

- Đừng nhắc đến anh ta nữa.

- Tao xin lỗi - Hạ Chi nhìn cô mà trách bản thân mình đã lỡ lời.

Thế rồi ko khí trong xe trùng xuống, ngoài những tiếng thở của hai người và tiếng động cơ gầm rú thì chỉ còn lại là tiếng khóc thê lương của Tuệ Nghi, kéo theo cả những giọt nước mắt mặn chát cứ đều đều tuôn rơi, nghe thật náo lòng.

Hạ Chi lái xe đến bên bờ biển - nơi những con sóng đánh rì rào, ngày đêm ko nghỉ. Lúc này bên ngoài đã bắt đầu trở chiều, thời tiết cũng lạnh dần lên, đó là ko kể hai người ngồi trong xe ở ngoài biển.

- Mày có cần mượn vai tao ko? - Hạ Chi đột ngột hỏi Tuệ Nghi.

Cô ko trả lời nhưng đầu lại dịch đến vai của Hạ Chi, còn Hạ Chi thì ngồi xích lại cho Tuệ Nghi dựa vào.

Cô có thể cảm nhận được những giọt nước mắt của Tuệ Nghi đang thi nhau rơi xuống áo cô một cách ko kiểm soát.

Hạ Chi cũng thấy đau thay cho Tuệ Nghi - một cô gái ngây thơ, trong sáng, thánh thiện như thế mà chỉ vì mối tình đầu khiến cho người ko ra người, ma cũng chẳng ra ma.

Cảm xúc của Tuệ Nghi bây giờ thật khó tả, nhưng có thể tóm lại thành một từ - đau, đau lắm!

Những ai đã trải qua tuyệt vọng nhân gian và cũng là nỗi đau cả về thể xác lẫn tinh thần nhất thì có thể hiểu được cảm giác ấy là như thế nào.

Trái tim cô như là có ai đang bóp nghẹn lại một cách đúng nghĩa, chính xác hơn là có vô số con dao đang đâm vào tim cô sau đó rút ra giữa chừng rồi đâm trở lại.

Vì khóc quá nhiều mà mặt Tuệ Nghi gầy đi trông thấy, mắt cô đỏ lên, cổ họng nghẹn ứ lại, từng đợt nấc dài cứ thi nhau ủa đến và dội lên thân thể nhỏ bé của cô như đang tra tấn bằng cực hình.

- Mày khóc vì một người ko xứng có đáng ko? - Hạ Chi hỏi cô.

- Nếu như anh ta ko yêu mày mà mày cứ yêu anh ta, thế mày cứ khóc như vậy mãi à? Ngu cũng vừa thôi chứ! - Hạ Chi chuyển sang mắng Tuệ Nghi cũng như đang tự chửi bản thân mình nên tình ngộ đi.

- Mày việc gì phải đau khổ khi anh ta đang hạnh phúc bên con nhỏ đó chứ! Anh ta ko có phúc để có được tình yêu của mày đâu, đừng cho đi thứ quý giá của mình một cách vô điều kiện như thế nữa! - Hạ Chi lại nói tiếp, khóe mắt cô bắt đầu cảm thấy cay cay, nhưng cô phải cố kìm nén, nếu bây giờ cô cũng khóc thì lấy ai để an ủi con người bên cạnh cô đây.

Thấy Tuệ Nghi chẳng có phản ứng gì với lời nói của mình mà cứ khóc mãi, Hạ Chi cảm thấy sôi máu não, cô quát lên.

- Mày có nghe tao nói gì ko đấy?

Tuệ Nghi gạt đầu nhẹ, Hạ Chi thấy cô tội nghiệp lại thôi ko mắng nữa.

- Mày khóc nốt đi rồi hãy trở nên lạnh lùng giống như tao đây này. Chỉ có vậy mới có thể bảo vệ cho mày thôi. - Hạ Chi lạnh lùng nói, nhưng trong đó có thập phần là quan tâm.

- Bao giờ sẵn sàng thì ra gặp tao - Hạ Chi nói rồi mở cửa xe bỏ ra ngoài.

Cô đi dọc trên bờ biển ngắm những con sóng đang xô vào bờ cát. Hạ Chi ước mình được trở thành những con sóng ấy để mạnh mẽ, sóng mà ko phụ thuộc vào bất kì người nào hết.

Đặc biệt, chúng ko có trái tim để yêu ai cả, điều này cô ko chắc nhưng nếu chúng yêu ai rồi rơi nước mắt vì thứ đó thì cũng sẽ chẳng ai biết chúng đang khóc cả. Tại vì chúng đổ lệ ở trong lòng, còn bên ngoài thì sóng vẫn đẹp trước mắt người khác, thế thôi!

Nghĩ đến đây, Hạ Chi chợt nở một nụ cười nhạt. Cô cười chính mình đã quá ngu ngốc khi rơi vào thứ mà chính cô cũng ko nghĩ mình sẽ vướng phải - bể khổ của con người - đó là tình yêu.

Người ta nói yêu là ngu, yêu là khổ, yêu là đánh lừa lí trí của bản thân, là bắt đầu sự gian truân của thử thách,.....nhưng yêu một người thì có gì sai. Tại sao lại thử thách những người trúng mũi tên của thần tình yêu đến vậy?

Câu hỏi đó chính cô cũng ko biết đáp án là gì. Hạ Chi chỉ biết một điều là tình yêu ko có lỗi, lỗi là tại cô quá ngu thôi!

Ngu khi đặt quá nhiều hi vọng vào nó, mà trong khi cô biết chắc rằng cô và Minh sẽ chẳng có đáp án và rồi Hạ Chi đã nhận về cho mình quá nhiều sự tuyệt vọng.

Nhưng cô hơn người khác ở một cái là cô cười. Thật sự thì cũng ko hẳn là như vậy, có thể nói là Hạ Chi cười nhưng lệ đổ vào tim. Nó nhiều đến mức, tim của cô đã ko còn biết cảm giác đau là gì nữa rồi.

Với những suy nghĩ hỗn độn ấy ở trong đầu, Hạ Chi ngồi trên mặt cát trắng rồi cô vẽ ra những thứ mà cô cho là mình cần loại bỏ, sau đó đánh một dấu

gạch chéo thật mạnh.

Đột nhiên, từ phía sau cô truyền đến một giọng nói khàn khàn, nghe có vẻ đã mất hết sức lực và cô biết ko ai khác đó là giọng nói của Tuệ Nghi.

- Tao sẵn sàng rồi. - Tuệ Nghi kiên quyết nói.

Hạ Chi nhìn nét mặt của cô, thấy trong đó hiện lên nét buồn rười rượi nhưng cũng rất cứng rắn, hẳn là Tuệ Nghi đã hạ quyết tâm.

- Máy cũng nhanh quá nhỉ! Tao còn tưởng phải đợi đến tối chứ! - Hạ Chi trêu cô.

- Tao chưa yêu anh ta đến mức sâu đậm như thế đâu. - Tuệ Nghi thều thào nói.

- Thôi. Tao phải dẫn máy đi ăn, chứ thêm chút nữa máy mà ngất là tao ko biết phải gọi cho bệnh viện hay khách sạn đâu. - Hạ Chi nói xong cũng đồng thời phúi quần áo đứng dậy đi trước.

Tuệ Nghi vẫn còn đứng đực ra đấy nhìn hoàng hôn đang dần buông xuống trên mặt biển. Lần đầu tiên cô thấy mặt trời lại to và rực rỡ đến vậy. Khiến trong lòng cô lại hiện lên một cảm xúc khó nói thành lời.

- Tao ko ngờ lại có người giàu cảm xúc thi nhân hơn tao cơ đấy! - Hạ Chi ko biết đã quay lại đứng bên cô từ khi nào, cô ấy cũng hướng ánh mắt nhìn về phía mà cô đang nhìn.

- Đẹp đúng ko? - Tuệ Nghi hỏi.

- Ừm,..... nhưng lại có gì đấy rất âm đạm và nặng nề - Hạ Chi nhận xét.

- Tao cũng thấy vậy. - Tuệ Nghi đồng tình.

- Thôi đi ăn nào, tao đói lắm rồi! - Tuệ Nghi nói tiếp.

Hạ Chi gật đầu cười nhẹ, sau đó hai người đi ăn chơi và đập phá đến tận đêm mới về. Nhưng có một điều hai người ko biết là chiếc xe của Hàn Thiên Khánh đậu cách biệt thự của Hạ Chi ko xa cho lắm, và anh còn gắn định vị kèm theo thiết bị nghe lén vào tất cả những con apple của Tuệ Nghi. Vì thế cô và Hạ Chi, đi đâu, làm gì, nói gì anh đều biết hết.

Nhưng điều làm Hàn Thiên Khánh bất ngờ nhất ko phải là Tuệ Nghi thay đổi - Ăn chơi như các tiểu thư khác mà là cô khóc vì cô YÊU anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bị bệnh

Sáng sớm, Tuệ Nghi ko biết đã thức dậy từ lúc nào, cô ngồi ngoài ban công phòng mình nhìn cảnh vật xung quanh, trong lòng là cây đàn guitar mới toanh mà Hạ Chi tặng cho cô.

Với đôi mắt to tròn và long lanh, Tuệ Nghi luôn luôn vui vẻ bất chấp hoàn cảnh, nhưng hôm nay ánh mắt ấy đã chuyển sang lạnh lùng và sắc bén.

Nhìn sâu vào bên trong nó, có thể thấy được một nỗi buồn khó để diễn tả thành lời. Trước mắt cô, mọi thứ đều được bao trùm bằng hai màu, đen và trắng.

Tuệ Nghi đã ko còn cảm thấy thế giới này tươi đẹp muôn màu muôn vẻ như lúc trước nữa rồi. Tâm trạng cô từ hôm qua đến giờ rất xấu và để vui đi nỗi buồn ấy thì cô phải nhờ đến sự diệu kì của âm nhạc.

Tuệ Nghi bắt đầu cất tiếng hát oanh vàng của mình, đồng thời hai tay của cô cũng gảy đàn nhịp nhàng theo giai điệu bài hát. Cô như hòa vào làm một với nhân vật trong câu chuyện đó.

"Mùa đông là quá lạnh để có thể chia tay,

Vì mùa đông rất cần có đôi vòng tay.

Người ta ôm lấy nhau, người ta quấn quýt nhau.

Tại sao em và anh cứ phải quên nhau.

Mùa đông là quá lạnh để có thể quên anh,

Sự thật là e vẫn nhớ anh bất kể đêm ngày.

Cứ chỉ mong, những ngày qua chỉ là cơn mơ

Đến lúc thức giấc - chỉ vậy thôi!..... ""

(Mùa xa nhau - Emily)

Tiếng hát trong trẻo, vang vọng như chuông Khánh của Tuệ Nghi vang lên cũng là lúc những giọt nước mắt của cô tuôn ra và đổ xuống như trút nước.

Cô vừa hát vừa khóc nức lên, những kí ức đau lòng ấy lại ùa về choáng ngợp lấy tâm trí Tuệ Nghi, nó khiến cô ko thể dừng lại được những dòng nước mắt nóng hổi cứ thi nhau tuôn trào.

Tuệ Nghi một tay nắm chặt cần đàn, tay còn lại ôm ngực mình đau đớn - nơi con tim bé bỏng và yếu đuối của cô đang bị tổn thương quá nhiều mà nhói lên từng cơn.

Chợt một cảm giác đau thấu tận tim gan bao trùm khắp cơ thể Tuệ Nghi, nhất là nơi tim. Đau - đau lắm! Ngay lúc này nếu được chọn lựa giữa sự sống và cái chết thì cô thà chọn chết còn đỡ đau hơn cảm giác này.

Cũng bởi vì tiếng khóc thảm thương của Tuệ Nghi nên Hạ Chi mới tỉnh giấc và chạy lên xem cô thế nào.

Thật may mắn cho Tuệ Nghi, Hạ Chi vừa lên đến nơi thì cũng là lúc cô ngã gục xuống sàn nhà. Tay cô ko ngừng ôm ngực mình và thở một cách khó nhọc.

Thấy vậy, Hạ Chi vội chạy đến đỡ Tuệ Nghi lên, miệng cô ko ngừng gọi nhưng Tuệ Nghi hình như ko nghe thấy Hạ Chi nói. Đôi mắt của Tuệ Nghi dần dần khép lại.

- Tuệ Nghi - Cô hét lên khi Tuệ Nghi ngất lịm đi.

Không chần chừ, Hạ Chi vội lấy điện thoại gọi cho Minh đến, tuy ko hề mong muốn nhưng cô đang rất cuống và chẳng biết phải làm gì cả. Chỉ cần có anh ấy ở đây thì cô có thể bình tĩnh trở lại và giải quyết thật ổn thỏa chuyện này.

- Alo! - Minh bắt máy.

- Alo! Anh Minh, đến nhà em nhanh lên. Tuệ Nghi đột nhiên ngất đi mà em chẳng biết phải làm gì cả - Hạ Chi mừng quýnh cả lên, cô vội vàng nói như sợ anh cúp máy.

- Tuệ Nghi bị làm sao cơ? - Minh lo lắng hỏi nhưng anh đã ngay lập tức ngồi lên xe và khởi động cho xe chạy đi với vận tốc ánh sáng.

- Em cũng ko biết nữa - Hạ Chi rom rớm nước mắt.

- Đọc địa chỉ nhà em cho tôi, mau lên! - Minh ra lệnh.

- Biệt thự số 9, Đường XXX, Phố XX, Khu Biệt Thự Nam Thiên Chi Mã - Hạ Chi vội vàng đọc cho Minh.

- Được rồi, tôi sẽ đến ngay. - Minh nói rồi cúp máy, cô có thể nghe được sự lo lắng tột độ của anh, khiến lòng cô như vỡ ra thành trăm mảnh.

Hạ Chi cũng ko hiểu tại sao mình lại gọi điện cho Minh mà ko phải một ai khác để bây giờ ngồi đây đau khổ. Cô làm như vậy khác gì vun đắp cơ hội cho Minh tiếp cận và tìm hiểu Tuệ Nghi.

Nhưng nếu ko gọi cho anh ấy thì gọi cho Hàn Thiên Khánh chắc, như vậy nếu Tuệ Nghi có tỉnh dậy lại đau tim mà ngất đi nữa thì cô biết làm sao.

Tranh thủ thời gian đợi Minh, cô khó nhọc vác Tuệ Nghi xuống phòng khách. Cũng may là Hạ Chi có học võ mà còn là đai đen karate nữa, chứ ko chắc chẳng vác được Tuệ Nghi đi nổi một phần bốn cái cầu thang rồi.

Xuống đến phòng khách, Hạ Chi thả Tuệ Nghi xuống cái ghế sofa hoàng gia rồi ngồi đợi Minh đến.

"" King Kong ""

Chưa đầy 10 phút, tiếng chuông đã cửa vang lên, Hạ Chi vội vàng ra mở cửa cho Minh. Thấy anh, cô mừng còn hơn là thấy vàng, dù đã cố kìm lại cảm xúc nhưng Hạ Chi ko thể.

- Tuệ Nghi đâu? - Minh hỏi.

- Đang ở trong phòng khách - Hạ Chi cảm thấy có gì đó hụt hẫng khi người đầu tiên anh hỏi ko phải là cô mà là Tuệ Nghi.

Mình vội vàng chạy vào phòng khách, Hạ Chi nhìn theo bóng lưng của anh mà ko khỏi đau lòng. Thấy Tuệ Nghi, anh lập tức bế thốc cô lên và đưa ra xe.

Hạ Chi liền mở cửa sau của xe cho anh rồi nhanh chóng đi theo hai người vào bệnh viện. Trên đường, người ta chỉ thấy một bóng đen vụt qua nhanh như cắt rồi biến mất vào dòng người.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Căn bệnh không mong muốn

Trong bệnh viện tư nhân nhà Minh, một khung cảnh hỗn loạn đang xảy ra. Người người xô đẩy nhau để được đến gần thân tượng của mình - điều đó lại càng khiến an ninh của bệnh viện được thắt chặt hơn.

Vượt qua biển người đang hò hét rầm rộ, Minh bế Tuệ Nghi đi trước và Hạ Chi thì đi theo sau hai người trong sự bảo vệ của cảnh sát an ninh.

Ngay lập tức, các bác sĩ ưu tú nhất được triệu tập đến phòng cấp cứu để khám bệnh cho Tuệ Nghi. Bên ngoài dãy ghế chờ trước cửa phòng cấp cứu là hai gương mặt tràn đầy sự lo lắng. Hạ Chi thì ngồi cúi đầu chờ đợi còn Minh thì cứ đi đi lại lại khiến cho cô cảm thấy chóng hết cả mặt.

- Anh có thể thôi đi lại được ko? - Hạ Chi bức bối.
- Cô bảo tôi làm sao mà ko đi lại cho được, người nằm trong kia là người mà tôi yêu thương nhất đấy! - Minh gắt.
- Anh yêu cô ấy sao? - Hạ Chi khinh bỉ hỏi, nhưng đằng sau cái thái độ ấy là cả một nỗi đau đớn ko thể nói thành lời.
- Phải, tôi yêu cô ấy.... rất nhiều! - Minh khẳng định.
- Vậy anh có biết Tuệ Nghi là gái đã có chồng chưa? - Hạ Chi thách thức hỏi.

"Đoàng"

Một tiếng sét đánh ngang tai anh, Minh như ko thể tin vào những gì mình nghe thấy, mặt anh ngệt ra. Bên ngoài lúc bấy giờ, đám đông hỗn độn kia cũng đã được giải quyết ổn thỏa, ko khí yên lặng lại bao trùm lấy bệnh viện.

Minh vẫn cứ đứng đó ko nói gì, mắt anh ko chớp lấy một cái, hai chân đứng yên ko cử động như trời trồng. Hạ Chi nhếch mép khinh bỉ, ko ngờ cũng có ngày anh ta thành ra như thế này vì người bạn của cô chứ ko phải chính cô. Có chút xót xa! - đó là cảm giác mà Hạ Chi cảm thấy lúc này.

- Anh sao vậy? Bộ ko nghe thấy tôi nói gì sao? - Hạ Chi hỏi Minh.

Khi nghe thấy giọng nói của cô, anh mới giật mình tỉnh lại. Vội vàng quay qua nắm chặt lấy hai vai cô và hỏi.

- Cô nói gì? Tuệ Nghi đã có chồng rồi sao?
- Phải, hơn thế chồng của cô ấy còn là người mà anh ko bao giờ có thể với tới được. - Hạ Chi nói.
- Chồng của Tuệ Nghi là ai mà tôi lại ko thể chạm đến được anh ta? - Minh tò mò hỏi, mặt anh nhẩn lại.
- HÀN....THIÊN....KHÁNH.... - Hạ Chi nhấn mạnh từng chữ một.
- Cô đang đùa tôi đúng ko? Làm gì có chuyện đó! - Minh cười cợt, anh chỉ mong rằng những điều Hạ Chi nói là đang nói đùa.
- Tôi ko hề nói dối anh. Tuệ Nghi đã kết hôn với Hàn Thiên Khánh được nửa tháng rồi mà anh ko hề hay biết gì sao? - Nhưng có lẽ điều mà Minh mong đợi ở Hạ Chi đã ko thành hiện thực.
- Tôi.... - Minh ko biết nói gì lúc này cả.

Mọi chuyện đã rõ ràng, anh cảm thấy ngoại trừ xen chân vào làm người thứ ba ra thì anh chẳng được một chút danh phận và quyền lợi nào đối với Tuệ Nghi cả.

- Cậu chủ!

Đang suy nghĩ đăm chiêu thì Minh chợt nghe thấy tiếng gọi, anh vội vàng đi đến kéo theo cả Hạ Chi.

- Nói đi! - Minh ra lệnh.
- Cô ấy sao rồi bác sĩ? - Hạ Chi sốt sắng hỏi.
- Tiểu thư cứ bình tĩnh. Hiện tại bệnh nhân đã qua được cơn nguy kịch, nhưng e là....- Ông bác sĩ lớn tuổi nói lấp lửng làm cho cả Hạ Chi lẫn Minh đều lo lắng tột độ.
- Nói mau! - Minh quát.
- Dạ....e là bệnh nhân đã có triệu chứng của bệnh suy tim ạ! - Bác sĩ sợ sệt nói, ông luôn cúi đầu trước Minh và Hạ Chi.
- Bác sĩ, liệu có nguy hiểm ko nếu mắc phải? - Hạ Chi hỏi.
- Dạ, cũng tùy từng trường hợp và cấp độ thôi, thưa tiểu thư. - Ông bác sĩ trả lời.
- Nếu cứ kéo dài tình trạng này thì khoảng bao lâu là mắc bệnh? - Minh hỏi, mặt anh nhăn lại.
- Tầm 3 tháng hoặc có thể ngắn hơn hay dài hơn khoảng thời gian ấy, thưa cậu chủ. - Bác sĩ nói.
- Bao giờ cô ấy có thể tỉnh lại? - Hạ Chi hỏi ông bác sĩ.
- Dạ, một lúc nữa là tiểu thư tỉnh lại, hai vị có thể vào thăm. - Bác sĩ trả lời.
- Được rồi, ông có thể đi. - Minh phẩy tay cho qua.

Ông bác sĩ vội vàng lui đi, nhưng chưa được nổi 5 bước thì đã bị giọng nói uy nghiêm của Minh làm cho giật nảy mình.

- Khoan đã.
- Dạ cậu chủ có gì cần dặn? - Ông ta khom lưng, cúi đầu lễ phép hỏi.
- Đừng cho cô ấy biết. - Minh dặn.
- Dạ, cậu chủ yên tâm. Tôi sẽ thu xếp ổn thỏa. - Ông ta trả lời.

Nghe được câu nói vừa ý, Minh cho ông ta lui đi. Trong lòng cả anh và Hạ Chi bây giờ đều lặng trầu, Tuệ Nghi còn trẻ như vậy đã bị mắc căn bệnh quái ác này thì ngày tháng về sau của cô sẽ ra sao? - cả hai người đều ko thể tưởng tượng được.

Minh đưa ánh mắt xót xa nhìn vào căn phòng cấp cứu, nhưng anh chẳng tìm thấy được hình bóng nhỏ bé của Tuệ Nghi mà thay vào đó chỉ là cánh cửa trắng toát của căn phòng lạnh lẽo.

Khác hẳn với vẻ bình tĩnh của Minh, Hạ Chi ngồi sụp xuống đất. Hai tay cô đan vào nhau đặt trước mặt, những dòng nước mắt nóng hổi cứ chảy ra như suối.

Hạ Chi khóc nức nở, cô ôm lấy mặt mình ngăn ko cho Minh nhìn thấy bộ dạng này của mình.

- Đừng khóc nữa! Tuệ Nghi sẽ ko sao đâu. - Minh an ủi Hạ Chi.
- Tôi ổn. Ko cần anh quan tâm! - Hạ Chi khó khăn, lạnh lùng nói.

Minh cũng chẳng biết nói gì khi Hạ Chi nói như vậy nữa, anh im lặng ngồi xuống ghế nhìn cô, có chút đau đầu nơi trái tim đang đập mạnh. - Chẳng lẽ anh đã có chút động lòng với Hạ Chi từ khi nào mà ko biết.

Dáng vẻ sang trọng, khí chất đầy người của Hạ Chi hàng ngày đã biến mất mà thay vào đó là bộ dạng yếu đuối, cần người che chở, vỗ về. Cứ như vậy, cô khóc gần một tiếng mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Ác ma đến đón

Một màu tối đen như mực bao phủ lấy căn phòng của Hàn Thiên Khánh. Trên chiếc giường xám rộng lớn, anh đang nằm trầm tư suy nghĩ về một số

chuyện nhưng ko tài nào tập trung nổi.

Hình ảnh của Tuệ Nghi cứ hiện lên trong đầu Hàn Thiên Khánh, nhiều đến mức anh muốn phát điên lên nhưng ko được. Với tay lấy chiếc điện thoại trên tủ đầu giường, anh mở thiết bị định vị lên xem.

Đập vào mắt Hàn Thiên Khánh là hình ảnh mũi tên đang chỉ ở bệnh viện, thấy vậy anh vội vàng bật thiết bị nghe lên lên và nghe.

Chỉ mới hai ngày ko để ý gì đến cô mà mọi chuyện đã thành ra như vậy rồi, anh ko biết là cô nhóc ấy sẽ ra sao nếu một ngày nào đó anh ko ở bên cạnh cô ấy nữa.

Hàn Thiên Khánh đã nghe thấy tất cả và anh dần hiểu ra mọi chuyện, bỗng lồng ngực Hàn Thiên Khánh đau thắt lại như có hàng vạn mũi dao đâm vào đó.

Có chút đau lòng, xót xa nhưng bằng ấy là ko đủ để thay đổi con người lạnh lùng của anh. Hàn Thiên Khánh - Chủ tịch của tập đoàn Hàn gia nổi tiếng là ác ma của giới thượng lưu, thì làm sao có thể vứt bỏ tính cách trời sinh vô cảm của mình chỉ vì một cô gái ngốc cho được.

Nhưng anh cũng ko thể ko quan tâm Tuệ Nghi, nếu cô ấy có mệnh hệ gì thì anh biết ăn nói làm sao với Hàn lão gia và Hàn phu nhân. Bỏ mặc cũng ko được mà để ý quá cũng ko xong.

Đầu anh như muốn nổ tung ra ngay lúc này, cuối cùng sau một lúc suy nghĩ mệt mỏi và hại, Hàn Thiên Khánh lấy điện thoại gọi cho vệ sĩ thân cận của mình.

- Điều ngay cho tôi 10 người đến bệnh viện Minh Dương. Anh có 5 phút. - Vẫn là phong cách nói chuyện cụt ngủn và lạnh lùng của Hàn Thiên Khánh.

- Dạ, nhưng bây giờ là 2h đêm.....tút...tút...tút... - Tên vệ sĩ kia chưa kịp nói gì thì anh đã tắt máy.

Hắn vội vàng điều động nhân lực đến bệnh viện Minh Dương một cách nhanh nhất có thể nếu ko muốn chết.

Trên đường, bóng xe cộ đi lại rất ít so với ban ngày, hầu như là ko có vì đây là đường cao tốc. Có một chiếc Lamborghini thể thao màu đen quen thuộc mà người ta gọi là "" Black Death "" phóng như một cơn gió thoảng qua mặt đường, để lại đằng sau là một đồng bụi bay tứ tung.

Chưa đầy 5 phút, trước cửa bệnh viện Minh Dương đã đón tiếp một vị khách quý mà ko ai muốn gặp - ko ai khác chính là Hàn Thiên Khánh.

Bảo vệ hai bên thấy sự xuất hiện của anh thì tròn tròn hai mắt, miệng áp úng ko nói lên lời. Đúng lúc ấy, ba chiếc BMW dừng lại càng khiến họ khiếp sợ hơn.

Từ trên ba chiếc xe kia bước ra là mười người mặc đồ đen từ trên xuống dưới, áo mang phù hiệu của tập đoàn Hàn gia, báo cho người ta biết những người này là những người ko nên động vào nếu ko sẽ gánh hậu quả ko ngờ tới.

- Chủ thượng - Mười tên vệ sĩ cúi đầu lễ phép chào Hàn Thiên Khánh.

Với gương mặt sắc lạnh và ánh mắt băng lãnh, anh quét qua mười tên vệ sĩ hài lòng. Ko nói gì, Hàn Thiên Khánh đi thẳng vào khu tiếp tân của bệnh viện, mười tên kia hiểu ý nên đi theo sau.

- Gọi chủ tịch bệnh viện của các người ra đây cho chủ thượng của ta gặp. - Một tên trong số đó ra lệnh cho nhân viên tiếp tân.

Xung quanh bắt đầu nổi lên những tiếng bàn tán sôi nổi về anh, nhưng Hàn Thiên Khánh ko quan tâm.

- Anh chàng kia có phải chủ tịch của tập đoàn Hàn gia ko nhỉ? - Một người hỏi nhỏ.

- Ko biết, nhưng anh ấy đẹp trai quá! chắc cũng là công tử nhà giàu. - Người kia đáp.

.....

- Các người là ai mà dám ăn nói như vậy? Chủ tịch của chúng tôi là người để cho các người muốn gọi là gọi sao? - Một cô tiếp tân cứng rắn trả lời.

- Ko nói nhiều, mau gọi ông ta xuống đây nếu ko muốn ngày này năm sau là ngày giỗ đầu của ông ta. - Hắn đe dọa.

- Nói cho tôi biết các anh là ai đã. - Cô ta vẫn cương quyết ko gọi.

- Báo với lão ta là có Hàn chủ tịch cần gặp. - Lần này ko để cho tên vệ sĩ kia nói nữa mà đích thân Hàn Thiên Khánh nói với nhân viên tiếp tân.

Vẻ đẹp trời phú của anh khiến cho cô ta ngẩn ngơ mà chẳng nghe thấy anh nói cái gì nữa. Cô ta cứ nhìn anh chằm chằm khiến cho anh khó chịu.

"" Rầm ""

Một tiếng đập bàn vang lên khiến cho tất cả mọi người có mặt tại đó chú ý về phía Hàn Thiên Khánh và cô tiếp tân.

- Nhìn đủ chưa? Mau gọi lão đó xuống đây. - Tên vệ sĩ kia bực mình thay cho Hàn Thiên Khánh.

Người của anh toàn mấy tên đẹp trai có hạng, bất kể giàu hay nghèo đều đi theo anh để được hưởng lợi. Nhưng mấy gã đó chẳng là gì so với Hàn Thiên Khánh, nếu bọn chúng đẹp 10 thì anh đẹp ko có cách tính.

Tiếp tân nghe vậy sợ quá vội vàng gọi điện cho tên chủ tịch của bệnh viện Minh Dương xuống gặp anh.

Vừa nghe thấy tên Hàn chủ tịch, mông lão ta đã ngã ko còn ung dung đặt được ở trên ghế nữa mà nó đã cong lên để chạy một cách nhanh nhất có thể.

Hàn Thiên Khánh đứng dựa vào cạnh bàn, tay dơ lên nhìn đồng hồ. Khi kim giây chỉ đúng 2 phút thì ông ta đã xuất hiện ở ngay trước mặt anh.

- Ông cũng nhanh quá nhỉ! -Hàn Thiên Khánh nhếch mép cười khinh.

- Dạ, Hàn chủ tịch có việc gì mà lại đích thân đến bệnh viện của chúng tôi vậy ạ? - Lão ta cười giả tạo, Hàn Thiên Khánh nhìn mà muốn cho lão xuống châu diêm vương nhưng phải cố bình tĩnh lại vì tương lai con em chúng mình.

- Bệnh nhân tên Viên Tuệ Nghi ở đâu? - Hàn Thiên Khánh lạnh lùng hỏi, trong khi anh chẳng thèm liếc lão lấy một cái mà chỉ nhìn vào cái đồng hồ trên tay.

- Dạ, chủ tịch xin chờ một chút ạ? - Lão ta cười giả lã rồi quay sang bảo nhân viên tiếp tân tìm.

- Dạ, ở phòng Vip 1 số 23, dãy 5, tầng 4 ạ! - Sau một lúc, lão ta quay sang nói.

Nghe được thứ muốn nghe, Hàn Thiên Khánh bỏ đi vào thang máy, kệ cho lão đứng ở đấy chào nói, vái lạy muốn rớt cả quai hàm.

Mấy tên vệ sĩ biết ý nên đi bằng thang máy khác để một mình Hàn Thiên Khánh đi một thang máy. Khi cửa mở ra, trước mắt Hàn Thiên Khánh là một khu rất sang trọng chứng tỏ Hạ Chi cũng ko phải dạng vừa, xem ra tập đoàn đá quý ấy của công ty anh phát triển rất tốt.

Hàn Thiên Khánh rào bước nhanh ra khỏi thang máy và đến phòng số 23, theo sau là những tên vệ sĩ kia. Có thể nhận thấy phòng này là phòng sang trọng nhất trong khu Vip 1 này, nếu chỉ có một mình Hạ Chi thì ko thể nào thuê được căn phòng này, chắc chắn phải có một người nữa và đó là người mà anh ko mong muốn gặp nhất - Trần Nhật Hiến Minh.

Ngay khi Hàn Thiên Khánh vừa mở cửa bước vào thì đã đụng phải mặt của Minh, cả hai người đứng nhìn nhau như trời trồng. Đầu tiên là kinh ngạc sau đó chuyển sang khó chịu, nhưng nhìn Hàn Thiên Khánh chẳng có thay đổi gì trên nét mặt, trong khi Minh thì lại rất rõ ràng.

- Anh đến đây làm gì? - Minh bực bội hỏi.

- Ko phải việc của ngươi, vậy ngươi ở đây làm gì? - Hàn Thiên Khánh lạnh lùng hỏi ngược lại, bầu ko khí trong phòng lạnh đậm hẳn xuống.

- Tôi chăm sóc Tuệ Nghi đây! Anh làm gì được tôi. - Minh nhếch mép cười đều.

- Ngươi.....Ai cho phép ngươi làm vậy? - Hàn Thiên Khánh gằn giọng, anh đã thật sự tức giận rồi.

Vắt áo khoác lên chiếc ghế gần đấy rồi đứng nói chuyện với Minh như hai người đàn ông chứ ko phải hai người con trai.

- Tôi chẳng cần ai cho phép cả. Tôi yêu cô ấy thì tôi chăm sóc cô ấy thôi. Sao? Ghen rồi à? - Minh nói khích.

- Hừ..... Ta mà phải ghen với ngươi vì một người ko xứng sao? Ngươi nói ngươi yêu Tuệ Nghi? - Hàn Thiên Khánh hừ lạnh.

- Đúng thì sao? Nhìn thân hình đầy đặn và gương mặt baby của Tuệ Nghi....thật tuyệt vời làm sao! - Minh khinh khinh, hất vổ tay cái đét khi tả lại cô.

- Ngươi dám! - Hàn Thiên Khánh hét lên, mặt anh nổi đầy gân xanh, hai tay xiết chặt lấy cổ áo của Minh nhấc bổng lên.

- Ai ya! Sao tôi ko dám chứ! Lúc anh ko cần cô ấy thì cô ấy cần anh, lúc anh cần cô ấy thì cô ấy đã ko cần anh nữa rồi. Người mà cô ấy cần là tôi, là tôi hiểu chưa? - Càng nói, giọng của Minh càng như hét vào mặt anh.

Máu trong người Hàn Thiên Khánh ngày càng nóng lên, anh tức giận quăng Minh vào tường vào rầm. Nghe thấy tiếng động mạnh, đám vệ sĩ chạy vào thấy hai người đang lao vào vật nhau thì vội vàng chạy lại tách Minh ra.

Hàn Thiên Khánh đứng lên, người nhể nhại mồ hôi, hai cúc áo sơ mi bung ra làm lộ ra lồng ngực rắn chắc mà người con trai nào cũng ao ước có được. Anh nhìn Minh đầy phẫn nộ, hai mắt giờ ko còn là băng nữa mà chỉ toàn là lửa.

Đám vệ sĩ sợ tái xanh cả mặt, họ đã từng thấy anh tức giận và đánh người rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ giữ dội như lần này.

- Xử lý hắn cho ta. - Hàn Thiên Khánh ra lệnh.

- Dạ, thưa chủ thượng. - Đám vệ sĩ dạ ran.

Nhìn thấy chúng tôi Minh đi khuất, anh quay sang giường bệnh nhìn Tuệ Nghi. Cô vẫn đẹp, vẫn dễ thương như vậy nhưng đã có phần gầy đi.

Nghĩ lại lúc Tuệ Nghi khóc như mưa trong ô tô của Hạ Chi và cả trên ban công sáng hôm qua mà Hàn Thiên Khánh lại ko khỏi đau lòng và cũng có chút tức giận vì cô dám quay lại với tên Minh.

Anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô, cầm lấy bàn tay nhỏ bé ấy. Cứ tưởng nó sẽ thật ấm áp nhưng tại sao hai tay của cô lạnh toát như một tảng băng.

Hàn Thiên Khánh vội vàng đặt tay lên trán cô kiểm tra nhiệt độ, nó nóng một cách ko tưởng khiến anh rút tay lại - điều đó cho anh biết là cô đang sốt rất cao và cần chữa trị nhưng ko phải ở đây.

Ko chân chừ, anh vội lấy cái áo khoác của mình vắt ở trên ghế khi này khoác vào người Tuệ Nghi. Cô sốt cao đến nỗi hôn mê ko biết gì thế mà tên Minh kia dám bảo là chăm sóc cô, vậy mà để cho cô nóng như cái lò thế này mà ko hề hay biết.

Hàn Thiên Khánh cúi xuống bế bổng Tuệ Nghi lên, bây giờ anh mới cảm nhận được cô nóng như thế nào, có khi đem khoai lang lên nướng cũng được ý chứ!

Hàn Thiên Khánh bế cô đi ra khỏi phòng, đến thang máy nhưng anh chẳng còn tay mà bám, xung quanh cũng chẳng có một bóng người nên anh đành phải đi thang bộ. Bốn tầng cũng ko phải là dễ dàng gì đối với anh.

Đã vậy trên tay lại còn có một hòn than đang cháy nữa chứ! Chắc sau lần anh nhập viện vì bị bỏng mắt.

Thình thoảng Tuệ Nghi lại tựa người qua tựa người lại, sau đó lại còn dụi dụi vào ngực anh khiến cho Hàn Thiên Khánh vô cùng khó chịu, nếu ko phải bất đắc dĩ thì chắc anh ném cô vào cái sọt rác nào đó rồi.

Sau quá trình gian khổ, cuối cùng Hàn Thiên Khánh cũng đến được đến khu vực tiếp tân. Lỗ gà kia vẫn còn đứng đó để nhìn hót anh.

Vừa thấy Hàn Thiên Khánh một cái là ông ta như kiểu bị lên cơn ý, cười méo cả mồm mà còn cười mãi. Đúng là vì tiền, con người có thể làm tất cả.

- Hàn chủ tịch, ngài về luôn ă? - Ông ta hỏi anh với vẻ hơi tiếc nuối.

- Mai gửi hóa đơn viện phí đến công ti cho tôi. - Hàn Thiên Khánh lạnh lùng ra lệnh.

- Dạ, Hàn chủ tịch về cẩn thận ă! - Ông ta nói ngọt sớt, eo ối anh nghe mà nổi hết cả da gà, có khi ông ta nói còn ngọt hơn gấp mấy lần hàng trăm cô gái ở công ti anh ý chứ!

Hàn Thiên Khánh vừa ra đến cửa thì đã có bảo vệ ra mở cửa xe cho anh. Vừa đặt Tuệ Nghi ngồi xuống ghế phụ lái thì cô đã ngã ra đằng sau, người mềm nhũn ra như bún vậy!

"" Haiz "" ko biết kiếp trước anh làm cái gì mà sao kiếp này anh lại khổ như vậy cơ chứ!

- Được rồi, lui đi. - Hàn Thiên Khánh phẩy tay cho tên bảo vệ kia trở về vị trí của mình.

Sau đó anh mở cửa xe bên chỗ ghế lái rồi lại vòng sang bế Tuệ Nghi vào trong lòng, đồng thời anh dùng chân đạp cho cái cửa nó khép lại rồi vòng sang chỗ mình ngồi vào vị trí lái.

Để cho Tuệ Nghi được thoải mái và ko bị nguy hiểm thì anh ko thắt dây an toàn và đi với tốc độ chậm hơn bình thường rất nhiều.

Nhưng Tuệ Nghi vẫn cứ như vậy. Cứ tí một cô lại quay ngang, quay dọc, tựa quậy ở trong lòng anh ko ngớt khiến cho Hàn Thiên Khánh ko thể nào kiểm soát được mình mà ôm lấy cô chặt hơn, tay vuốt vuốt tóc cô.

Tuệ Nghi ko bớt nóng đi mà cô lại ngày càng nóng hơn làm Hàn Thiên Khánh cũng nóng như cục than đang cháy. Cô dụi dụi đầu vào ngực anh như một con mèo nhỏ tìm hơi ấm, chính xác hơn thì là đang làm nũng chủ.

- Mèo con! Ngoan nào, đừng tựa quậy nữa! - Hàn Thiên Khánh cúi xuống nhìn cô.

Bây giờ cũng đã là 5h sáng, mọi người bắt đầu ra đường lên xe cộ đông hơn lúc trước. Ai ai nhìn thấy con xe của anh cũng giật nảy cả mình và vô cùng kinh ngạc.

Bình thường do anh lái rất nhanh nên hay có người thiệt mạng và anh cũng ko hay xuất hiện trước nhiều người như thế này mà chỉ thoát ần thoát hiện thôi.

- Đó ko phải là Black Death sao?...v.v.v.... - Những tiếng bàn tán xôn xao nổi lên ko ngớt, cả một cây cầu vượt đều chăm chú nhìn xe của anh. Cũng may mà người ta còn biết sợ chết nên anh cứ đi đến đâu thì họ phải nhường đường đến đấy nên cũng nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Tôi ghét anh

Tuệ Nghi mơ hồ mở mắt ra và nhìn mọi thứ xung quanh, cô đã hôn mê được gần 2 ngày rồi và trong thời gian đó thì Hàn Thiên Khánh luôn ở bên cạnh trông coi cô.

Các công việc ở công ty, anh đều bảo trợ lý gửi vào máy tính cho mình và anh làm việc ngay tại phòng y tế của biệt thự.

Dần dần, Tuệ Nghi đã nhìn thấy rõ được mọi thứ, cô đưa mắt sang bên trái thì thấy Hàn Thiên Khánh đang nhắm mắt ngồi trên ghế sofa. Bỗng một cảm giác đau nhói lại truyền đến tim của Tuệ Nghi ngày một nhiều hơn.

- Nhìn đủ chưa? - Câu nói lạnh lùng như băng phong của Hàn Thiên Khánh khiến cho Tuệ Nghi giật nảy mình, cô quay sang nhìn về một hướng khác với cơ thể đang run lẩy bẩy.

Hàn Thiên Khánh thấy thái độ của cô thì có chút khó chịu, anh cau mày lại, bỏ cái macbook sang một bên và đứng dậy tiến tới bên cạnh giường bệnh của Tuệ Nghi.

Những tiếng giày nện xuống sàn ngày càng gần, tim Tuệ Nghi lại càng thất lại. Hiện tại người cô ko muốn gặp nhất là anh, nhưng người mà cô muốn gặp nhất cũng chính là anh.

- Quay sang đây nhìn tôi! - Hàn Thiên Khánh ra lệnh, giọng anh có chút gần xuống.

Tuy vậy nhưng đáp lại chỉ là sự im lặng, Tuệ Nghi hai tay nắm chặt lấy mép chăn tưởng chừng như muốn bóp nát nó cho kì vụn mới thôi.

- Tôi ko nhắc lại. - Hàn Thiên Khánh bắt đầu mất kiên nhẫn.

Tuệ Nghi vẫn chẳng nói một lời nào đáp trả anh. Quá tức giận, Hàn Thiên Khánh mạnh tay giật luôn cái chăn ra khỏi người cô một cách thô bạo.

Hành động bất ngờ của anh khiến cho Tuệ Nghi cảm thấy vô cùng khó chịu và có chút sợ hãi. Cô co rúm người lại nhìn như một con mèo nhỏ đang cuộn tròn mình khiến cho Hàn Thiên Khánh có chút chạnh lòng - phải chăng anh đã làm hơi quá!

Cơ thể nhỏ bé của Tuệ Nghi bắt đầu run lên từng đợt, anh có thể cảm nhận được điều đó. Khẽ lấy tay lật người cô sang nhìn mình, đập vào mắt Hàn Thiên Khánh là những giọt lệ nóng hổi của cô lăn dài trên khóe mắt.

Hai mắt Tuệ Nghi nhắm tịt lại, đôi môi anh đào mím chặt để cố ko cho những tiếng nấc phát ra. Nhìn thấy hình ảnh này mà Hàn Thiên Khánh nghệt hẳn ra nhưng ko bộc lộ ra bên ngoài, anh thật sự đã quá mạnh tay rồi nên mới làm cho cô sợ hãi như vậy.

Có chút ân hận và đau lòng nhưng đã quá muộn, anh nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh cô rồi đột ngột vòng tay qua người Tuệ Nghi ôm chặt cô vào lòng.

Ngay lúc cơ thể hai người chạm vào nhau thì đôi mắt của Tuệ Nghi mở trừng trừng lên, cô dùng một lực thật mạnh đẩy bật Hàn Thiên Khánh ra khiến cho anh lùi lại mấy bước.

- Tránh xa tôi ra! - Tuệ Nghi hét lên, những giọt nước mắt của cô rơi xuống ko ngừng nghỉ.

Một cảm giác khó hiểu xẹt qua trí não của anh, làm Hàn Thiên Khánh khẽ nhăn mày lại. Trước mặt anh, một Tuệ Nghi luôn luôn vui vẻ, hoạt bát của mọi ngày đã ko còn nữa mà thay vào đó là ánh mắt căm hận của cô đổ dồn vào anh.

- Cô bị làm sao vậy? - Hàn Thiên Khánh hỏi Tuệ Nghi.

- Anh ko cần quan tâm đến tôi. Đi mà quan tâm Như Ngọc của anh đi! - Tuệ Nghi hét còn to hơn cả lúc nãy, nói xong cô úp mặt xuống gối khóc nức nở.

- Tôi và cô ấy đã kết thúc rồi. - Hàn Thiên Khánh buồn buồn nói.

Tuệ Nghi nghe thấy mà sững cả người, cô dùng khóc và ngược lên nhìn anh hoài nghi. Biết cô ko tin mình nên Hàn Thiên Khánh giải thích luôn.

- Tôi hôm mà cô bỏ đi thì tôi và cô ấy cũng chấm dứt, là vì tôi nghĩ cô ấy ko hợp với tôi nên tôi đã chủ động nói lời chia tay cô ấy.

- Anh lừa tôi. - Tuệ Nghi nói, hai tay ôm lấy đầu lắc nguầy nguậy như cái chong chóng.

- Tôi lừa cô sao? Cô nghĩ gì vậy? - Hàn Thiên Khánh nhếch mép hỏi, càng nói anh càng đến gần chiếc giường bệnh mà Tuệ Nghi đang nằm hơn.

- Anh muốn gì? Đừng đụng vào tôi! - Tuệ Nghi hét lên sợ hãi.

Hàn Thiên Khánh chống tay vào thành giường, mặt áp sát mặt cô với khoảng cách tầm 17cm. Anh cười cợt nói.

- Tôi muốn gì ư? Nếu tôi nói tôi muốn cô thì sao?

Khuôn mặt của Hàn Thiên Khánh trở nên hết sức ma mị và đen tối khiến Tuệ Nghi ko khỏi lo lắng và sợ sệt.

- Thì đó là việc của anh, ko phải việc của tôi. - Tuệ Nghi lạnh lùng nói nhưng trong đó có 7 phần là sợ hãi.

- Ái chà, mèo con học cái kiểu máu lạnh ấy ở đâu đấy? Nếu ko phải việc của cô thì là việc của ai? - Hàn Thiên Khánh mỉm cười thách thức.

Đã lâu lắm rồi cô mới được nhìn thấy nụ cười đẹp hơn thiên thần của anh, chính nụ cười tỏa nắng ấy đã khiến cho cơ thể cô mềm ra như bún, toàn thân ko có chút sức lực nào cả.

Lợi dụng thời cơ Tuệ Nghi đang còn say đắm trong nụ cười chết người của mình, Hàn Thiên Khánh nhanh chóng đè cô xuống giường và đặt lên môi Tuệ Nghi một nụ hôn nồng cháy.

Đến khi Tuệ Nghi nhận ra thì đã quá muộn màng, cô cố hết sức đẩy anh ra nhưng ko được, Hàn Thiên Khánh quá khỏe.

Cô bắt lực chuyển sang đánh vào vai anh ko thương tiếc, nhưng vẫn chẳng có hiệu quả. Cuối cùng Tuệ Nghi đành phải đợi anh buông tha cho đôi môi đáng thương của mình vì cô đã mệt quá rồi.

Nhưng điều cô ko ngờ là một người lạnh lùng, lãnh đạm và ghét con gái như Hàn Thiên Khánh lại rất chuyên nghiệp trong chuyện này. Hơn nữa, anh càng hôn lại càng hăng khiến cho Tuệ Nghi cũng khó mà chống cự lại được.

Cho đến khi có mùi tanh nồng xộc lên mũi của anh và Tuệ Nghi cũng đã gần như hết oxi để thở thì Hàn Thiên Khánh mới chịu buông tha cho cô nhưng anh vẫn còn lưu luyến ko muốn rời xa bờ môi ngọt ngào ấy.

Tuệ Nghi nắm bắt lấy cơ hội đẩy Hàn Thiên Khánh ra, cô ngồi bật dậy thở hổn hển và cảm thấy khoang miệng mình có gì đó mặn mặn - ngay lập tức cô đã nhận ra rằng đó là máu.

Có chút sợ hãi vì hồi nhỏ Tuệ Nghi đã gặp một chuyện gì đó liên quan đến rất nhiều máu mà cô ko nhớ ra đó là chuyện gì, nhưng nó đã ám ảnh cô cả đời.

Tuệ Nghi đưa ánh mắt căm phẫn nhìn Hàn Thiên Khánh đang đứng cười cười như một thằng khùng, nhưng ko thể phủ nhận được vẻ đẹp của anh.

- Kỹ thuật hôn của cô kém quá! Cô ko biết cách hôn à? - Hàn Thiên Khánh hỏi cô khiến cho Tuệ Nghi đỏ bừng cả mặt, một là vì tức giận, hai là vì quá xấu hổ.

- Anh còn nói được hả? Đó là nụ hôn đầu của tôi đấy. Trời ơi! Tôi đã gìn giữ nó suốt bao nhiêu năm qua cho người mình yêu mà anh lại dám cướp của tôi sao? - Tuệ Nghi nói như hét vào mặt Hàn Thiên Khánh

- Người cô yêu là ai? Người đó ko phải là tôi à? - Anh hỏi.

Câu hỏi của Hàn Thiên Khánh làm cho Tuệ Nghi hơi sững lại - Phải, người cô yêu là anh nhưng bây giờ thì có lẽ là ko.

- Anh ko cần biết, miễn người đó ko phải là anh. Hàn Thiên Khánh, TÔI GHÉT ANH!

- Tuệ Nghi hét vs âm lượng mấy nghìn Hz làm biệt thự của anh xảy ra động đất tạm thời.

- Cô ghét tôi? Được thôi! Rồi tôi sẽ làm cho cô yêu tôi trở lại, còn bây giờ thì vũ Phuong sẽ làm chút gì cho cô ăn. Dù gì thì cô cũng đã hôn mê hai ngày hai đêm rồi còn gì nữa. - Hàn Thiên Khánh nói chắc như đinh đóng cột.

- Tùy anh, nhưng đừng có mà mơ. - Tuệ Nghi hást mặt lên thách thức.

- Cô cứ chờ đấy! - Hàn Thiên Khánh nói rồi bỏ đi.

Một lúc sau vũ Phuong mang bát cháo tổ yến thượng hạng lên cho Tuệ Nghi ăn, vừa thấy đồ ăn là mắt Tuệ Nghi sáng như sao sa. Cô lao vào ăn một cách điên cuồng mà ko hề biết rằng đó là một âm mưu do Hàn Thiên Khánh bày ra.

- Tuệ Nghi, đây là chính cậu chủ căn dặn tôi mua ở nhà hàng năm sao cho tiểu thư bồi bổ đấy ạ! - Vũ Phuong nói.

- WOA! Chẳng trách nào lại ngon như vậy! - Tuệ Nghi lấy tay áo lau miệng rồi cười tươi nhìn vũ Phuong.

- Tiểu thư ăn ngon miệng là tốt rồi. Cậu chủ có nói là tôi muốn gặp tiểu thư ở phòng của cậu chủ. - Vũ Phuong nói.

- Có việc gì vậy ạ? - Tuệ Nghi hỏi.

- Tôi cũng ko biết nữa. - Vũ Phuong trả lời.

- Dạ con biết rồi. - Tuệ Nghi cười rồi nói.

- Nếu ko có việc gì nữa thì tôi xin phép đi làm việc ạ! - Vũ Phương lễ phép nói.

Tuệ Nghi khẽ gật đầu đồng ý nhưng trong đầu cô lại đang dấy lên một nỗi lo ko hề nhỏ, cô ko biết rằng tối nay chuyện gì sẽ xảy ra với cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Giả bệnh

Màn đêm cuối cùng cũng dần buông xuống, tiếng động cơ xe gầm rú dưới sân của khu biệt thự rộng lớn rồi tắt lịm đi, báo hiệu hiệu Hàn Thiên Khánh đã trở về.

Tuệ Nghi ngồi trong phòng đọc sách mà ko khỏi lo lắng, tuy nói là đọc sách nhưng cô có lọt được chữ nào vào đầu đâu.

Chỉ riêng cái chuyện suy nghĩ về việc cô bị anh cướp mất nư hôn đầu thôi là đã thấy lằng lằng rồi, huống hồ tối nay còn bị triệu tập vào phòng riêng nữa chứ, bảo sao mà cô ko sợ cho được.

Đang suy nghĩ vẩn vơ thì Tuệ Nghi bị một tiếng nói làm cho giật thót cả mình, ngay lập tức cô từ từ quay đầu ra phía cửa nhìn người đó.

- Tuệ Nghi, thiếu gia cho gọi con đấy! - Vũ Phương nhẹ nhàng nói.

Hóa ra là bà, làm cô cứ tưởng ai cơ chứ! Tuệ Nghi thở dài một cái rồi gật đầu, vũ Phương cũng vì vậy mà lui xuống sau khi đã hoàn thành xong nhiệm vụ.

Bước ra khỏi phòng, Tuệ Nghi thận trọng đi từng bước một lên phòng riêng của Hàn Thiên Khánh, vừa đi cô vừa run lẩy bẩy tưởng chừng như đứng giữa Nam Cực vậy.

Trước mặt cô bây giờ đã là cửa phòng của anh, nhưng tại sao cô lại ko có đủ can đảm để gõ cửa phòng. Chắc là do sợ hãi quá độ nên Tuệ Nghi đã mất đi sự can đảm cần thiết trong lúc này.

Sau khi bình tĩnh lại, cuối cùng cô cũng đưa tay lên gõ nhẹ vào cửa ba cái một cách lịch sự và đứng đó chờ đợi hồi âm.

Chẳng bao lâu, một tiếng nói lạnh lùng và quá đỗi quen thuộc với Tuệ Nghi vang lên.

- Vào đi. - Hàn Thiên Khánh nói.

Nhận được sự đồng ý của anh, Tuệ Nghi lấy lại bình tĩnh và hít một hơi thật sâu sau đó mở cửa phòng bước vào.

Đập vào mắt cô là những kệ sách cao lênh khênh, nhiều vô số kể. Trên đó là muôn vàn những quyển sách đủ thể loại mà cô hằng ao ước có được một lần.

Hàn Thiên Khánh đang ngồi trên ghế sofa, tay cầm một quyển sách dày cộp và đọc nó. Thấy Tuệ Nghi, anh bỏ quyển sách đó xuống và ra hiệu cho cô ngồi xuống bên cạnh mình.

Vẫn đang còn ngẩn ngơ trước những gì mà mắt mình nhìn thấy, Tuệ Nghi vừa đi vừa ngắm nhìn chúng ko rời cho nên ko để ý mà đâm sầm vào một kệ sách.

- Cẩn thận. - Trước lúc đó, Hàn Thiên Khánh đã hét lên và lao nhanh đến nhưng hình như là Tuệ Nghi ko nghe thấy.

Sau cú va chạm mạnh vừa rồi, sách từ trên kệ rơi xuống nhiều ko kể hết, có thể nói là có bao nhiêu quyển thì rơi hết bấy nhiêu.

Tuệ Nghi có thể cảm nhận được và nghe thấy tiếng chúng chạm vào mặt đất rất mạnh, nhưng tại sao cô lại chẳng thấy đau gì cả.

Chợt nhận ra rằng có một thân hình vạm vỡ đã che chắn cho mình - ko ai khác ngoài Hàn Thiên Khánh, Tuệ Nghi bỗng thấy vô cùng cảm động.

Cô ngược lên nhìn khuôn mặt soái ca của anh đang nhăn lại chịu đựng mà ko khỏi đau lòng, hai tay anh gồng lên và vòng qua đầu cô, cả thân hình to lớn của Hàn Thiên Khánh dường như ép sát lấy thân thể nhỏ bé của Tuệ Nghi để bảo vệ.

- Anh ko sao chứ? - Tuệ Nghi lo lắng hỏi anh.

Sau khi sách đã ngừng rơi xuống, Hàn Thiên Khánh nhẹ nhàng bỏ tay anh ra và đứng thẳng dậy, nhưng có lẽ anh bị chấn thương ko hề nhẹ bởi số lượng sách lên đến hàng trăm quyển mà mỗi quyển khoảng 500 trang cộng thêm phân bìa cứng nữa.

Nếu như đó là một người bình thường thì sẽ ko thể nào mà chống cự được lâu, nhưng Hàn Thiên Khánh từ lúc nhỏ xú đã rèn luyện các loại võ công nên đối với chuyện này cũng ko phải là to tát lắm, chỉ là vết thương ngoài da thôi.

- Anh có nghe thấy em nói gì ko vậy? Mau trả lời em đi! - Tuệ Nghi sốt sắng nhìn anh.

Thấy cô như vậy dù rằng Hàn Thiên Khánh ko sao, nhưng lại nổi máu muốn trêu đùa cô một chút. Anh giả vờ khụy xuống đất rồi ngất đi như là thật khiến Tuệ Nghi lo muốn chết.

- Anh bị sao vậy? Đừng làm em sợ mà. - Tuệ Nghi hét lên, nước mắt bắt đầu tuôn ra giàn dụa.

Xem chừng là Hàn Thiên Khánh đã thành công lừa được Tuệ Nghi rồi, nhưng chẳng được bao lâu thì cô cũng đã gọi bác sĩ riêng đến khám.

Vì Hàn Thiên Khánh quá nặng lên Tuệ Nghi chẳng thể nào mà diu anh lên ghế cho được, bắt buộc cô phải để anh nằm yên như vậy cho đến khi ông bác sĩ kia đến.

- Thiếu gia bị gì vậy ạ? - Ông bác sĩ hỏi.

- Tôi cũng ko biết nữa, anh ấy sau khi bị sách roi vào người thì ngất đi luôn. - Tuệ Nghi nói, cô vừa nói vừa sụt sịt.

- Bằng này sách sao? Với thể lực của thiếu gia thì..... - Ông bác sĩ nhìn xung quanh và đang định nói toẹt móng lợn ra thì bị anh giật nhẹ đuôi áo lên im luôn ko dám nói nữa.

- Thì sao ạ? - Tuệ Nghi lo lắng hỏi.

- À.... thì...thì...thì rất nghiêm trọng. - Ông ta nói đại đi cho xong chuyện, Hàn Thiên Khánh ở đằng sau nghe thấy mà hài lòng, đúng là ko uống công anh trả lương cao cho ông ta.

- Nghiêm trọng như thế nào ạ? - Tuệ Nghi ngây thơ hỏi.

- Việc đó thì để tôi khám cho thiếu gia mới biết được, phiền tiểu thư quay ra chỗ khác một tí ạ! - Ông bác sĩ bắt đầu nói khoác.

Tuệ Nghi cũng nghe lời quay mặt đi chỗ khác chờ đợi, đằng sau chỉ còn lại ông ta với Hàn Thiên Khánh đang thì thầm to nhỏ với nhau.

- Bây giờ tôi đọc cái gì thì ông nói theo là được, hiểu chưa? - Anh nói thầm vào tai ông ta và nhận lại được cái gật đầu đồng ý.

Thế là vở diễn kịch giả bệnh bắt đầu.

- Theo tôi thấy thì thiếu gia đã bị gãy 10 đốt xương sống và cần băng bó lại. - Ông ta nói.

- Ông muốn giết tôi à? 1 thôi. - Hàn Thiên Khánh tròn tròn mắt đe dọa, anh nói nhỏ với ông ta.

- À lộn, 1 đốt xương sống. - Ông ta sửa lại.

- Và lục phủ ngũ tạng bị thiếu xương - Ông ta nói tiếp, ngay khi dứt lời thì lại nhận được sự hăm dọa của Hàn Thiên Khánh.

- Sao cơ? - Tuệ Nghi hỏi lại.

- Xin lỗi, ý của tôi là lục phủ ngũ tạng của thiếu gia bị tổn thương. - ông ta cười xòa, Hàn Thiên Khánh vì thế mà cơ mặt cũng dần ra đôi chút.

- Tại sao lại nghiêm trọng quá vậy? - Tuệ Nghi nức nở hỏi ông làm cho ông ta có phần bối rối.

- À thật ra thì thiếu gia còn bị thiếu sự quan tâm của tiểu thư trong thời gian gần đây nên bị suy nhược cơ thể rất nặng. Tiểu thư cần phải tránh nặng lời và có những hành động mạnh thì bệnh của thiếu gia mới có thể khỏi được. - Ông ta nói ra được câu này mà vã hết cả mồ hôi.

Hàn Thiên Khánh hài lòng phẩy tay ra hiệu bảo ông ta ra về, nhanh như cắt ông ta đã xin phép Tuệ Nghi lui xuống và nhận được sự đồng ý của cô.

Khi ông ta vừa đi khỏi thì Tuệ Nghi nhẹ nhàng đến bên anh và khóc nức nở trên ngực anh như một người mất chồng vậy.

Hàn Thiên Khánh vì vậy mà cũng cảm thấy mình có phần hơi quá đáng với cô, nhưng chỉ có như vậy thì Tuệ Nghi mới có thể hết giận anh được. Đành phải vậy thôi!

Sau một hồi nghe cô khóc cạn cả nước mắt thì Hàn Thiên Khánh cũng ko đành lòng nghe thêm nữa nên anh đã tự phá đi kế hoạch ban đầu của mình, đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

- Ai ya, ồn ào chết đi được, khóc cái gì mà khóc. - Hàn Thiên Khánh mở mắt ra và ngồi dậy trước sự kinh ngạc của Tuệ Nghi.

- Sao anh lại.....- Tuệ Nghi ngạc nhiên quá ko nói lên lời.

- Sao với trắng cái gì? Là do tên bác sĩ kia đã cho tôi uống thuốc giảm đau rồi nên đỡ đau đi chứ sao. - Anh cau mày nói dối như đúng rồi ý.

- Vậy thì tốt quá! Anh mau về phòng nằm đi ko nó đau lại thì chết. - Cậu nói ngây thơ của Tuệ Nghi làm cho Hàn Thiên Khánh bật cười.

Anh gật đầu rồi đứng dậy trở về phòng của mình như chưa có chuyện gì xảy ra. Tối hôm ấy qua đi nhưng cả đêm Tuệ Nghi lại chẳng ngủ nói được một phút vì quá lo lắng cho căn bệnh " nan y " của Hàn Thiên Khánh mà chỉ có cô mới có thể chữa được.

Liệu cô có nên tha thứ cho anh hay ko thì chap sau sẽ biết.

* Tác giả sắp thi học kì rồi và chắc các bạn cũng vậy. Nhân tiện mình xin chúc mọi người thi thật là tốt nha!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Âm mưu

Đứng trước cửa phòng Hàn Thiên Khánh một lần nữa nhưng Tuệ Nghi chẳng thể nào có đủ can đảm để đưa tay gõ cửa. Cô chần chờ hồi lâu rồi cũng quyết định gõ 3 tiếng, ngay lập tức, trong phòng có âm thanh lạnh lẽo truyền ra:

- Vào đi!

Nuốt xuống một ngụm nước bọt, Tuệ Nghi làm ra vẻ mặt bình tĩnh và âm lãnh nhất để đối mặt với anh. Lúc này, Hàn Thiên Khánh đang ngồi làm việc với một đồng giấy tờ chất cao như núi, anh cũng chẳng thèm nhìn là ai mà chỉ im lặng đợi đối phương lên tiếng.

Tuệ Nghi hít một hơi thật sâu rồi lạnh lùng nói:

- Anh gọi tôi lên đây có chuyện gì?

Nghe được giọng cô, Hàn Thiên Khánh dừng tay lại, mắt ngược lên nhìn người con gái trước mắt. Cái bộ dáng ấy là có ý gì? Anh đáng sợ lắm sao mà phải giả bộ kiên cường, anh có ăn thịt cô đâu mà hai chân run cầm cập vậy?

- Tôi muốn hỏi lí do cô khó chịu với tôi?

Hàn Thiên Khánh chấp hai tay lại nhìn cô chăm chăm, ko hề bỏ qua nhất cử nhất động nào.

Hơi chấn động, tâm tình có chút loạn hết cả lên. Tuệ Nghi cắn chặt môi bản khoăn mấy giây rồi cũng nói:

- Đơn giản là tôi ko thích anh thôi!

Hàn Thiên Khánh nhăn mày, anh quát:

- Tôi ko tin! Rõ ràng là cô yêu tôi nhưng đột nhiên lại trở thành bộ dạng như vậy, rốt cuộc là cô bị cái gì?

Tuệ Nghi hừ lạnh, cô nhếch miệng cười khinh bỉ, trong giọng nói có thập phần là mỉa mai:

- Phải, tôi thích anh nhưng chỉ là đã từng thôi! Còn lí do tôi nghĩ là anh cũng biết mà.

Mày kiểm lại nhần hơn nữa, mặt Hàn Thiên Khánh hơi đỏ lên vì tức giận. Cái quái quỷ gì đang diễn ra vậy, anh ko hiểu cái cô gái này đang nói gì. Sao cứ úp úp mở mở mà ko nói cho anh biết anh đã làm gì đi.

- Tôi ko biết cô đang nói gì hết!

Hàn Thiên Khánh phủ nhận.

- Anh ko biết những việc tốt đẹp mà anh làm ra cho tôi sao? Được! Vậy thì để tôi nói cho anh biết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngốc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Lí do

Tuệ Nghi hừ lạnh, giọng đã lạc đi mấy phần vì kìm nén nước mắt

- Anh là chồng của tôi đúng ko? Anh ko thấy nực cười à? Có người chồng nào mà vẫn giữ liên lạc với người yêu cũ ko? Anh trả lời đi!

Hàn Thiên Khánh cứng họng, anh đánh ánh mắt sang phía khác ko trả lời. Tuệ Nghi cười khinh bỉ nói tiếp

- Anh có biết Như Ngọc cô ta gửi cho tôi cái gì ko?

Nghe đến đây, anh giật mình quay lại nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu.

- Anh ko biết chứ gì? Phải thôi, hai người ân ái tình cảm quá mà. Còn gửi ảnh cho tôi xem nữa chứ! Cô ta đúng là nhiều thủ đoạn đấy, một người như tôi thì làm sao ko địch nổi.

Tựa sét đánh giữa trời quang, Hàn Thiên Khánh tròn tròn mắt kinh ngạc, anh nhảy xổ đến chỗ Tuệ Nghi túm chặt bả vai cô tra hỏi

- Hình ảnh đó đâu cho tôi xem!

- Anh làm mà ko dám nhận à? Hay anh lưu luyến?

- Đừng có phí lời, đưa cho tôi!

Tuệ Nghi mở những hình ảnh ấy lên cho Hàn Thiên Khánh xem rồi cười nhạt định bỏ đi. Nhưng bỗng nhiên cả người cô bị anh kéo lại, lực kéo quá mạnh khiến cô ngã nhào lên người của anh.

Trên giường, hai cơ thể nằm đè lên nhau trong một tư thế vô cùng mờ ám. Bốn mắt nhìn nhau chăm chăm, hai trái tim cùng loạn nhịp. Khi cô giật mình tỉnh lại và muốn ngồi dậy thì lại bị anh giữ lấy ko cho nhúc nhích.

Hàn Thiên Khánh đưa tay bóp cằm cô bắt nhìn thẳng vào mắt mình nhưng cô ko nghe, nhất quyết nhìn đi chỗ khác. Anh thấy vậy cũng ko ép nữa, chuyển từ bị động sang chủ động. Hàn Thiên Khánh xoay người đè ngược lại Tuệ Nghi, giọng anh âm lãnh cất lên trong căn phòng rộng lớn nghe như tiếng dả quỷ đòi mạng

- Nghe tôi giải thích!

Tuệ Nghi nhếch mép cười khinh bỉ, cô buống bình nói

- Tôi ko nghe! Chúng có rành rành ra đấy anh còn chối cái gì? Anh bị oan à? Tôi ghét nhất là loại người ko dám chịu trách nhiệm như anh.

Hàn Thiên Khánh tăng thêm lực đạo ở tay đè chặt tay cô xuống giường

- Nếu tôi nói tôi ko làm thì cô có tin ko?

- Dựa vào cái gì tôi phải tin anh? Anh có đủ tư cách để tôi phải tin tưởng à?

Im lặng một lúc, giọng Hàn Thiên Khánh trầm hơn nữa

- Tôi và Như Ngọc chia tay rồi.

- Nực cười! Anh nói cho trẻ lên ba nghe à?

- Tôi ko lặp lại lần thứ hai.

- Anh lừa tôi bao nhiêu lần anh tưởng tôi ko biết sao? Anh ân ái với người khác ở bên ngoài tôi cũng ko nói gì nhưng ko có nghĩa tôi là một con ngu. Anh tính lừa tình cảm của tôi đến bao giờ? Đến bao giờ?

Tuệ Nghi ko kiềm chế được hết lên, nước mắt cô theo đó mà tràn ra ướt đầm khuôn mặt xinh đẹp. Bỗng nhiên Hàn Thiên Khánh đỡ ra, tìm anh sao lại đau nhói như thế này? Đây là cái cảm giác gì, sao lại khó chịu đến vậy?

- Phải! Tôi lừa cô. Tôi ko có tình cảm với cô, chắc điều đó cô cũng biết. Nhưng tôi sẽ ko làm ra cái chuyện đòi bại đó với người khác mà ko phải vợ mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Ngọc! Anh Yêu Em Mất Rồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

